CÂMPUL ROMÂNESC

(ASOCIAȚIA CULTURALĂ ROMÂNĂ)

HAMILTON-CANADA

O ZI DE VACANȚĂ....LA "CÂMPUL ROMÂNESC"

Singura vină ce-o aduc cei care au vizitat Câmpul Românesc este că timpul trece prea repede !

Iată câteva puncte din programul de activitate cotidiană:
Serviciul religios dimineața și seara;
Ridicarea și coborârea steagurilor Canadian, American și Român;
Exerciții de gimnastică făcute în grup;
Scoala de limbă română;
Coruri;
Mese comune cu toți cei prezenți;
In fiecare seară se face un foc în jurul căruia au loc șezători (cântece, glume, recitări etc.)

LA UN PAHAR DE VORBĂ DULCE...

Bunici, părinți, copii, mulți copii, veniți din nordul Albertei și din sudul Floridei, dela coasta Atlanticului până la Chicago, se întâlnesc vară de vară la "Câmpul Românesc" din Hamilton, Ontario, Canada.

Aci, la umbra copacilor, depănându-și viața și durerile pribegiei, se topesc barierile și se cimentează prietenii între tineri și bătrâni, între cei noi sosiți și "baștinași" !

Iar târziu, în noapte, când auzi în jurul cazanului unde se fierb știuleții: "mai vreau un porumb", un "păpușoi" ori un "cucuruz", îți dai seama că indiferent din ce parte a țării venim, indiferent de trecutul nostru, la lumina focului și'n leagănul doinelor, ne unim în gând, în dor și'n dragoste cu cei rămași în țară.

VIITOAREA VACANȚĂ DIN 1979 O PLĂNUIȚI DE ACUM!

Aranjați să fiți la
CAMPUL ROMANESC
– HAMILTON ONTARIO CANADA –

In săptămâna
TABEREI DE VARA
August 5 - August 11
1979

Pentru orice alte informații adresați-vă:
ROMANIAN CULTURAL ASSOCIATION
Box 4217, Station D., Hamilton Ont.Canada

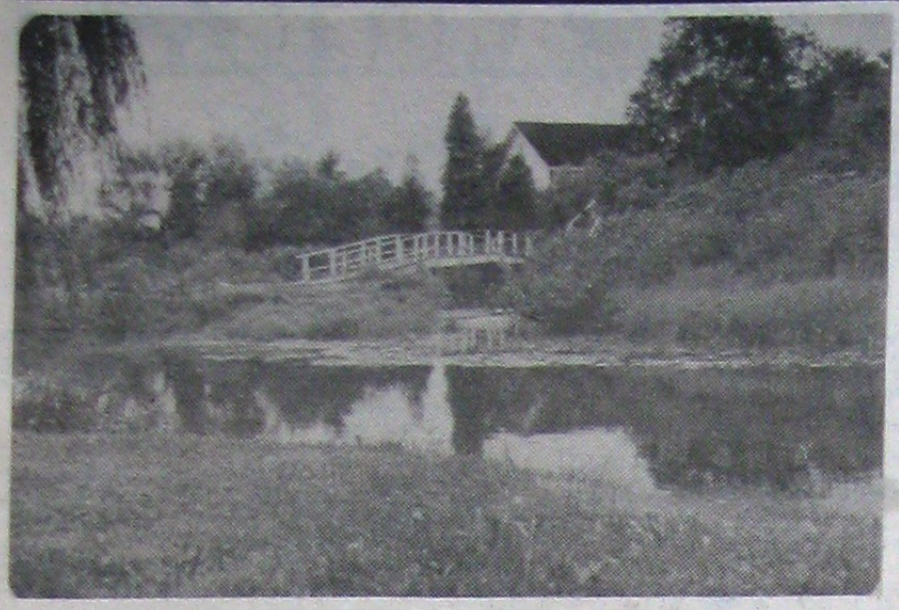

TABĂRA DE VARĂ
DELA CÂMPUL ROMÂNESC
(ASOCIAȚIA CULTURALĂ ROMÂNĂ)
HAMILTON-CANADA

Amintiri de neuitat. Atmosferă românească. Imbogățire a structurii lirice într'un cadru poetic. Tabăra de vară a Câmpului Românesc, 3-10 August, 1980 - Hamilton, Ontario !

Dela stânca dela intrare, pictată cu tricolorul, drumul, strejuit de o parte și alta de copaci îmbrățișându-se într'un gotic romantic, se deschide cu perspectiva Câmpului, cu mesteceni și brazi, castani și arțari, sălcii și magnolii, iar deasupra tuturor, cele trei culori ale drapelului românesc te întâmpină fluturând: Bine ai venit!

Nu e nevoie să fii poet pentru a te înfiora de frumusețea locului cu troițe, prisaci și cruci pentru eroi. Imaginează-ți numai un apus de soare prin pădurea dela Câmpul Românesc. Toți așezați în semicerc cântă:

"Si te-ai dus
Spre apus

Steagurile sunt coborâte lin în cuibul inimii, pe unde trec voievozi și aduceri aminte, pentru ca odată cu mijitul zorilor să fie înălțate din nou ca o speranță. In vale se aude susurul apei, iar pe buzele tuturor ca o rugăciune de seară - un murmur: "Dumnezeu e cu noi!" Peste tot cântă greierii. Pace și liniște. Câteva raze mai torc un leagăn de tăceri pentru luceafăr. Roua începe să cadă pe otavă, treci pe lângă Pavilion, cobori scările de lemn către râu. Sălciile pletoase îmbrăcate în horbota lunii sporesc misterul, și deodată îți apare podețul alb de lemn, ca din icoană, trecând peste râu. Drumușorul într'o ușoară serpentină urcă printre copaci și ierburi sălbatice, viță de vie și zmeurișuri, până sus pe deal, la bisericuța păzită de maci și cimbru sălbatic, plin de smerenia tămâiei.

Ajuns parcă în altă lume privești în vale și vezi focul. Cobori în inimă buciumele de sfințenie și te apropii de el, sau de tine însuți, care nu ți-ai cunoscut îndeajuns rocile carpatice de pe malul hemoglobinelor. Si iarăși o lume nouă. . .

Tăcerile pocnesc din când în când în tăciune în joc de artificii. Prof.Emil Mărcușiu și George Bulumete din Chicago își pun tot sufletul în cântec dela tumultul Dunării până la scrisul sonor de rândunele din romanțele de altădată. Avocatul Eugen Bârsan povestește întâmplări hazlii sau triste din generația lui, iar umoristul George Donev, care abia a câștigat o partidă de șah e mai spontan ca oricând. Poeta Florica Bațu recită din poeziile ei originale în timp ce fluierul lui Ilie Croitoru se scurge ca un râu de har în tăcere. Leon Căpățână din Toronto povestește cu nostalgie de satul lui, la câțiva kilometri de Nistrul lui drag, accentuând că e "cea mai mare apă, după Dunărea, din țara noastră". Constantin Tudorache, Vasile Guian, Mihaela Moisin, Florin Săndulescu, John Tipa și Doamna Sindia se relaxează după o noapte albă la apariția Cuvântului Românesc", sau munca de înfrumusețare a Câmpului. Ca un tăciune din când în când Mihaela explodează cu o poantă și scânteiele de râs ard în aer. Cornel Corsatea, cu soția Betty, copii Tom și Cornell Jr, împreună cu cumnatul lor George Rosian, soția Eva băiatul Robert, și mama Paulina, care de 10 ani vin regulat la Câmpul Românesc, fredonează în cor cu ceilalți melodiile noastre dragi. Cornel Sr, tip modern, renunță la romanticismul focului și folosește lanterna pentru aparatul de înregistrat. Lena Bălașu a uitat de necazul că i s'a spart roata dela mașină aducând dela tipografie "Cuvântul Românesc" (data viitoare să vă cumpărați vagonul pentru transport, ne-a spus nervoasă când a sosit) reamintește cuvintele unui cântec. Poetul Dumitru D. Ichim își "torturează" audiența, sfidând lumina lui Corsatea, la flăcările focului citind încă o parte din poemul "Constantin Brâncoveanu", iar George Bălașu este și la foc. Zic și la foc pentru că-l găsești pretutindeni: la Pavilion punând la megafoane muzică românească, la farmacie ca profesie, la redacție, la tipografie, printre americanii și canadienii veniți să-și petreacă concediul la Câmp, la dans, la Capelă, la tălatul ierbii, etc., etc. Voia bună a lui e molipsitoare.

Programul "Taberei de vară" a fost destul de variat: înot, pescuit, aer liber, jocuri de volley, football, picnicuri, filme, lecții de limba română, de cusături și artă românească, dansuri și cântece, șezători la foc, etc.

"Asociația Culturală Română" a oferit gratuit celor din tabără o călătorie cu autobuzul la Ontario Place din Toronto, plătind și biletele de intrare.

Cursurile de limba română ce au avut loc sub îndrumarea poetei Florica Bațu au fost mai degrabă niște mini - cenacluri literare fiecare participând cu o recitare, o incursiune în literatură, amintiri despre anumite personalități, sau momente cruciale din istorie.

Inchiderea "Taberei de vară" a avut loc Sâmbătă 10 August cu un banchet, seară de dans și o șezătoare în jurul focului.

Dumitru ICHIM

TABĂRA DE VARĂ
DELA CÂMPUL ROMÂNESC
(ASOCIAȚIA CULTURALĂ ROMÂNĂ)
HAMILTON-CANADA

POVESTEA DRUMULUI...

Drumul începe dela o stâncă. E pictată cu tricolorul românesc: Drumul se continuă printr'un tunel de arbori logodiți într'o îmbrățișare de verde și răcoare. Câteva sute de metri. Apoi ca dintr'o simfonie de zmeurișuri țâșnesc perspectivele Câmpului Românesc.

Departe, pe deal, albă ca o lebădă se vede bisericuța "Sfânta Maria", de unde Duminica dimineața ning sunetele sfinte de petale din axioanele de bronz ale clopotelor aduse din țară de niște moți. O zestre a Transilvaniei de aramă din vremurile de bejenie ale imperiului Austro-Ungar.

La stânga - fecioară îmbrăcată în alb - o troiță binecuvântând pe noul venit. In spatele ei, ca niște pânze de corăbii, sus pe catarg flutură steagul american, românesc și canadian.

Dar Drumul-de Țară îți oprește lăcomia ochiului. Era cât pe ce să treci. E cald și cântă greierii ca pe malurile Nistrului și ale Tisei, poate strecurați prin iarbă din "doina" lui Eminescu. Asculți de Drumul-de-Țară și te uiți alături. Niște cruci din piatră amintind de eroii care au luptat pentru hotar și credință în Dumnezeu în Războiul Sfânt împotriva hoardelor asiatice ce ne-au furat Țara. Ochiul citește trifoiul slovelor și-l pomenește pe Chirnoagă, înrourând în genele inimii un "Dumnezeu să-l ierte !" E cald și cântă greierii ca la Nistru. Exact ca acum zeci de ani. Țara era întreagă. Țara era a noastră. Se numea numai România Mare. Printre greieri, ca un sunet de clopot din Paul Claudel, o fetiță aduce un buchet de flori sălbatice culese din pădurea de pe deal și-l pune sub cruce ca pe o candelă vegetală. Spun Drumului-de-Țară să mergem mai departe și Drumul tace. Fetița a plecat. O furnică s'a urcat pe cruce și încearcă să fure o literă. E prea grea și nu înțelege. Se luptă din răsputeri. Mi-e milă. Săraca furnicuță ! Oare de ce nu înțelege că anafora slovei e săpată în piatră?

Drumule, îl întreb, cine sunt acești greieri cântând din strănile de clorofilă? Și Drumul-de-Țară se uită la mine. E aspru și cu dâmburi. Nu are nimic din rujul de asfalt. E Drumul-de-Țară ce nu știe să dea un pas diplomatic înapoi. E prea sigur pe el ca să-și descult e mândria opincii de plăieș și voievod ori de câte ori i se oferă plușuri și covorul roșu sub picioare.

Cuvintele lui, de Daniil Sihastru, încă mă ard: "... Privește alături! Vezi livada aceasta? Fiecare copac e o semnătură pe pergamentul duhului românesc. Fiecare român a semnat cu lopata la "Câmpul românesc" un arbore. Sub răcoarea lor iată mese și bănci. Toți sunt prietenii mei. Prietenii Drumului-de-Țară. Nu vei găsi aici numele lor pe plăci de marmoră. Nu vei găsi nici trâmbița, nici țambalul. Ci niște oameni curioși. Niște oameni care semnează cu rădăcini de stejar, sau flori de măr din colindele Drumului-de-Țară. . ."

Pe o alee cu plopi Drumul-de-Țară duce până la Pavilion. Bazinul de înnot, curățat de Croitoru, Tudorache și Bulumete, e plin de răcoare și strigăte vesele de copii și tineri. In livada despre care-mi vorbea Drumul-de-Țară poți vedea ronduri cu flori bine îngrijite, bănci sub arbori și mese la care unii joacă șah, unii discută și se relaxează pe sub arțari, meri, mesteceni. Mai la vale se pregătește cina și fumul de mititei trece peste mese ca o urare de "poftă bună !"

Impătimații cârligului de pescuit stau pe malul râului și al iazului într'un cadru natural de o frumusețe sălbatică a verdelui virgin: catedrale de sălcii plângătoare pe mal cu naos de poezie romantică; minta, papura, vița de vie și cimbrul sălbatec descoperă un drumușor. Un podeț alb îl întrerupe, continuându-l apoi în serpentine tăiate prin tufișuri, ca o strămătură de piatră pe o bundiță cu flori. De sus, reflectată pe oglinda verde a iazului, te așteaptă capela. Fiind folosită numai în timpul verii numai altarul este înconjurat cu pereți. Restul bisericii, deși împărtășește același acoperiș sfânt, în loc de ziduri are niște stâlpi. Nu cred că ar exista un om sensibil la Frumusețe, care să nu fie cutremurat până la lacrimi de cadrul acesta românesc și creștin, în care Sfânta Liturghie să fie săvârșită cosmic. In creștinismul românesc ca și în folclor natura este alături de om. Omul sfințește locul. Când plânge omul, e toamnă în codri. Când râde românul, din primăvara duhului lui, natura zâmbește peste zălogul de iarnă cu un ghiocel. Românul are rugăciuni de binecuvântare a primelor roade de aduse de pomi, îngenunchează alături de iarbă și florile ofilite de secetă și împreună cu toată natura se roagă pentru ploaie, pentru liniștea văzduhurilor. De aceea am mulțumit drumușorului, fiul Drumului-de-Țară, că m'a adus aici sus. Ca preot cadelnițam biserica și florile "neamurilor" vegetale veneau cu smirnă crudă în cadelnița sepalelor. Troparele Potirului, cum ar fi visat Sfântul Francisc de Assisi, erau întocmai completate cu corul din strana ierburilor și a florilor antifonice.

Grădina unde m'a adus Drumul-de-Țară are numai 50 de acre, dar pentru un nou venit care a cunoscut această prisacă de Românie e imposibil să nu-l mâne dorul spre aceste sălcii de pe malul Vavilonului unde șezum și am plâns când ne-am adus aminte de Țara-de-Acasă cutropită de ruși. In acest ostrov ne-am așezat harpele noastre.

Soarele coboară pe la știubeie. Rândunica semnează cu aripa un luceafăr. Iazul se îmbracă în borangicuri albe de boare. Din când în când plezneste straniu câte un clopot de broască din iaz. Totul doarme sub candele de licurici. Numai ochiul lui Dumnezeu veghează din tărie.

Și totuși, dacă în această parte a Câmpului Românesc unde noaptea te ridică spre îngeri ca în Charles Peguy, Crainic și Claudel ne întorcem spre oameni, florile sunătoare. Frații de sânge, spaniolii, câteva sute, au avut o petrecere câmpenească acolo unde se simt bine. Ora e târzie, dar castanetele încearcă să o prade.

In partea cealaltă a Câmpului ne atrage atenția un foc de tabără. E săptămâna Taberei de Vară. Ultima săptămână din Iulie. Trecem printr'un careu de corturi, mașini de dormit și cabane improvizate și ne apropiem de foc. De departe se aude vocea de bariton a lui George Bulumete interpretând un duet cu soția Margareta. In momentul când am ajuns George Bălașu, directorul ziarului "Cuvântul Românesc" mai aruncă un braț de lemne pe foc, poate ca să ajute pe Cornel Corsatea care înregistrează și se chinuie cu o lanternă. Intr'un cadru atât de poetic ar fi putut folosi un opaiț arab din "1000 și una de nopți". Circulă vorba că arabii investesc sume fabuloase în menținerea pe piață a "Cuvântului Românesc", cea mai răspândită revistă românească în lumea liberă, și unde merge mia ar fi mers și suta.

Păsările focului dansează din nou în inima nopții cu umbre de velur, dansează în inimi bucuria Vetrei. Corsatea se plânge că nu a înregistrat nimic, blagoslovește pe englezește lanterna, și din nou vocea lui Bulumete ne întoarce în Țară "Pe marginea Dunării. . .". Amândouă familiile, prima din Chicago, a doua din Ohio nu au lipsit niciodată dela această Tabără de Vară, care cu fiecare an devine tot mai populară printre români și englezi. Ziaristul George Donev din Detroit ! Cu șahul ca de obicei. Scris cu minusculă. Ca piesă.

E târziu. Dorm "Somnoroasele păsărele". Dar în jurul Vetrei inima întinerește, pentrucă nu există niciodată târziu cât inima rămâne tânără. Focul acesta a adunat niște oameni. Sămânța lui încolțea pe măguri pe vremea lui Stefan Vodă al Moldovei. Insemna că Țara e în pericol. Că moșia - Țara Strămoșilor, că Patria - Țara Părinților, că Legea Creștinească - România lui Dumnezeu e amenințată de hoardele spurcate ale stepei. Acesta este focul de tabără ca înțeles românesc. Focul aprins pe măguri că se apropie barbarul și vandalul și gotul și tătarul și hunul și rusul flămând de știubeul carpatic.

George Bălașu mai aruncă un braț de lemne pe foc. E târziu, inimă? Și aud toaca de greier ca în utrenia României Mari. Pe malurile Nistrului. Lumina focului descoperă chipuri. Scriitorul Constantin Aronescu din New York. Vasile Grama, fostul instructor al ansamblului de dansuri "Ciocârlia", venit din Montreal, alături de Nicu Naum, Gogoriță, și Petre Saltana. Pe George Rosian din Ohio. Pe Eugen Bârsan din Chicago, distins membru al redacției "Cuvântului Românesc" și Lia Brad. Pe cunoscutul poet, scriitor și traducător Nicolae Novac cu soția, din Indiana și pe George Balogh. La aceștia se adaugă și familiile de englezi, care au îndrăgit Câmpul Românesc și în fiecare an măresc careul cu prietenii lor. Pe cei din Kitchener, Toronto, Hamilton, St. Catherine și orașele învecinate îi consider de ai casei. Lista lor ar fi mai lungă decât articolul.

Programul Taberei a fost destul de variat. Sâmbătă 25 Iulie ceremonia înălțării drapelelor. Duminică dimineața Preotul Nicolae Tănase a săvârșit Sfânta Liturghie la capela "Sf. Maria", iar după masă a avut loc picnicul parohiei din Toronto. In timpul săptămânii participanților li s'a oferit gratuit din partea "Asociației Culturale Române" din Hamilton o excursie cu autobuzul la fabrica de vinuri "Andreas" din St. Catherine și în altă zi o altă excursie la Cascada Niagara și punctele ei turistice. Seara, nelipsitele focuri de Tabără cu porumb fiert, cântece, recitări, povestiri, glume, epigrame și nelipsita voie bună a Câmpului Românesc.

In timpul zilei întreceri de football, de alergări, aruncarea potcoavei, lecturi din cărțile împrumutate dela "Biblioteca Asociației", competiții de șah și table, pescuit, înnot, copiii dându-se în leagăne, iar cei mai în vârstă, în special poeții improvizând cenacluri de lecturi, sau audiții dramatice, cum a fost anul acesta prezentarea de către poetul Nicolae Novac a discului "Decebal" de Mihai Eminescu.

Sâmbătă 2 August a avut loc serbarea de închidere a Săptămânii Câmpului Românesc. Cu acest prilej peste 100 de persoane au fost delectați de o serată literară oferită de Florica Bațu, Nicolae Novac, George Donev și Dumitru Ichim.

In prima parte, Nicolae Novac, acest fiu de Gruie și frate cu Cotruș, a citit din psalmii lui de simțire românească. Florica Bațu, a prezentat niște sâmburi lirici, amarul lor fiind în cumpăna dintre lacrimă și rouă. Dumitru Ichim a citit din "Constantin Brâncoveanu".

Partea a doua nu ar fi existat dacă George Donev nu ar fi făcut un istoric al humorului și epigramei. In vreme ce vorbea, Novac îl întrerupe cu o exemplificare de epigramă (și bună a fost! Dovadă aplauzele și râsetele din sală.) la adresa familiei de poeți Bațu-Ichim. De aici a început partea a doua, spontană, comentariile lui Donev dând timp epigramiștilor să-și scrie. . .acul de înțepat !

Dineul de despărțire a avut loc afară, mesele fiind așezate sub umbra copacilor. Mâncarea? Ca un compliment adus doamnelor și celor dela grătarul de fripturi și mititei, erau farfuriile goale ale celor care așteptau să fie serviți a doua oară cu borșul pescăresc și fripturi.

Un moment impresionant a fost coborîrea steagurilor. Un semicerc mare. Până la tei și trandafiri. Un semicerc care crește în fiecare an în fața troiței. In spate, dincolo de un gard de verdeață erau drapelele. Sus. Ultimele raze ale soarelui luminau pădurile de pe deal. Albă și frumoasă ne binecuvânta crucea, fecioră de ceruri curate, a bisericuții de pe deal. Din Lumină Lină ne coborîm steagurile de despărțire în fiecare hemoglobină, în fiecare râpă a inimii le coborîm lumina spre a o înălța lumină din Lumină.

"Zi te-ai dus
Spre apus . . .

Ochiul tace. Ochiul tace precum iarba. Privește steagurile. O frunză de arțar. Un drapel cu stele. Si în mijloc un exilat tricolor. Un roșu din sânge de martiri ce au luptat pentru libertatea spațiului mioritic românesc. Un galben de grâne. Și un albastru euharistic al grânelor.

Aproape neobservat, steagurile sunt coborîte. Incet, încet. Câteva stele se aprind ca niște candele în policandrele cerurilor, sporind vraja naturii și adăugând momentului ceva din taina Cinei din foișor:

. . . De prin munți,
De prin văi,
Din câmpii. . .
Doarme tot !

Un grup de tineri, veniți recent din România, emoționați, au lacrimi în ochi. E ceva cu totul și cu totul nou pentru ei. Intr'un cadru poetic și atât de românesc, în fața unei troițe se murmură ca o făclie sonoră:

Dumnezeu e cu noi !

Sentimentul de libertate de a rosti: "Dumnezeu e cu noi !", fără frică de a fi văzut de tovarășul învățător, de tovarășul diriginte, de tovarășul șef, de tovarășul. . . de tovarășul. . . e normal să te înfioare până la lacrimi. Ședințe de ateism, batjocorirea elementului creștin prin toate mijloacele de propagandă, smulgerea lănțișoarelor cu cruci dela copii, dansuri și chermeze în Vinerea Mare, programe de televiziune în Noaptea Paștelui, nu numai până la 10:30 cum se transmit tot anul, ci cum a fost cazul anul acesta până la miezul nopții cu ce e mai atractiv să țină lumea acasă în noaptea sfântă a Invierii, lipsa de biblii și cărți de rugăciuni, programe anume organizate în timpul Sfintei Liturghii ca să nu poți merge la biserică, compromiterea celor ce declară că sunt creștini, adulterarea sărbătorilor creștine și obiceiurilor noastre strămoșești cu sărbători comuniste, cu sărbători de iarnă, cu sărbători de primăvară, cu Moș Gerilă venind la Anul Nou, cu colinde și folclor "nou" vorbind de orice vrei și nu vrei, în afară de Betleem, de Pruncul Iisus, de magi, etc., plus propaganda împotriva religiei creștine dela grădiniță până la universitate și în toate domeniile de activitate, sunt numai câteva din blagoslovenile "libertății religioase" în România, înscrisă în Constituție și rămasă acolo. In vreme ce în Polonia Biserica Romano-Catolică a pus în practică ceeace e scris în constituție, în România Biserica Ortodoxă "face ce poate" ca să placă guvernului ateist.

Drumul-de-Țară tace. Se aud numai greierii. Iarba cerului se umple de rouă strălucitoare ca lacrimile Maicii Domnului rugându-se Mântuitorului pentru neamul românesc. Un fior mistic plutește pe deasupra sufletelor ca o pasăre albă. Credință, nădejde și dragoste.

Drumul-de-Țară plin de încredere și optimism murmură ca o aripă de îngeri: Dumnezeu e cu noi !

Dumitru ICHIM

TABĂRA
DELA CÂMPUL
(ASOCIAȚIA CULT
HAMILTON

O MICĂ R

Un tricolor pe stâncă ! In locul pânzei - piatra, punct de orientare, semn de regăsire. Bine ați venit la Câmpul Românesc !

Simbolul în sine - un tricolor pe o stâncă - prin ermineuticul cromatic rezumă ceea ce ne va spune Drumul în această mică Românie de pe continentul american.

Deasupra lui arborii se îmbrățișează în maiestosul ogivei într'un verde crud și înalt. După câteva sute de metri perspectivele acestui tricolor de piatră se deschid - suntem acasă ! In stânga e momumentul eroilor. Pe o întruchipare de măgură se roagă o cruce pentru toți cei care și-au dat viața pentru neam și pentru martirii uciși de închisorile comuniste. Mai jos încă o cruce în memoria Generalului Platon Chirnoagă. Iar sus, pe unde păsările își zbor potecile primăverii, pe catarg - tricolorul românesc, fâlfâind curat toate cerurile duhului nostru, alături de drapelul american și canadian. O alee de plopi, cu melancolii eminesciene, - până la Pavilion. Pe deal - Biserica Sfânta Maria, în stihar alb, domină peisajul și sufletul. Parcuri cu brazi, castani, pini, meri, cireși, tisă și mesteceni. Râul se lărgește și sub deal formează un iaz. Sălciile se despletesc de freamăt și răcoare. Se aud greierii parcă din adâncul pământului, sau din soarele torid. In basme se spune că Făt-Frumos aruncase o oglindă în urmă ca să înfrângă zodia răului. In oglinda iazului se oglindesc pădurile de pe deal, pădurile din noi, iar în mijloc - poienile Luminii - Biserica de sus, piatra de lumină ! Liniștea verdelui pur plutește pretutindeni. Cruci de piatră și troițe de lemn. Loc de întâlnire al românilor. O mică Românie rezumată în plaiuri de cuvânt liber, în cuvinte de păduri fremătând la răscruci cu troițe. Unii își întâlnesc prietenii după zeci și zeci de ani. Aici. La Câmpul Românesc.

Săptămâna Taberei de Vară. Ultima din Iulie. Borangicul sonor al greierilor se întrețese ca un aparelnic vis. E greu să crezi că ai ajuns la curțile dorului din uman - că ești liber, sub un cer de care nu-ți mai este frică. Abisuri de libertate se răsfrâng în priviri. Ai scăpat de frică și teroare dintr'o țară frumoasă ca raiurile lui Dumnezeu din ochii de înger, dar cotropită de asiatici, de hoarde păgâne, de frică de zi și frică de noapte, frică de peniță, de ceas, de om, de ușă, de telefon, frică de tine însuți, frică de ora nașterii tale.

Când noaptea coboară în această mică Românie, încearcă să uiți de bătăile în ușă după miezul nopții, de percheziții și duba neagră ca inima lor. Ești liber ! Cerul e încărcat cu stele până în vârful inimii, ca un patrafir cosmic pe umerii celui Etern. Ești liber ca lumina Lui. Focul de tabără ca o inimă liberă arde. Se aude fluierul lui Ilie Croitoru torcând cu sunet de lemn doine din Muscel. Același fel de lemn din care se cioplesc leagăne și catapetesme, binecuvântat ca sub daltă și bardă, cuțit toporiscă să descopere românului paradisuri tăcânde în veșnicia codrilor; mai bine zis să se descopere, pentrucă atât fluierul cât și troița e tot ce ne-au dăruit Carpații să biruim vrăjmășia istoriei.

Focul arde ca o inimă liberă și în mica Românie apele de cântec încep să curgă oglindind tărâmurile României Mari. George Bulumete ne duce "Pe marginea Dunării. . .". O voce de bariton, gravă și caldă ca tablourile lui Grigorescu. Apoi cu toții în cor: "Pe Mureș și pe Târnave. .". Se recită poezii. Se spun glume - ultimele "bancuri" din țară. Amintiri din România Mare. George Bălașu, care-mi amintește de o descriere a unui cronicar moldovean făcută unui voievod, dă tonul unui cântec preferat la Câmpul Românesc, poate imnul acestei mici Românii. Toți se strâng în jurul lui. Energic dirijează:

"Azi noapte la Prut
Războiul a'nceput. . ."

***

Porumbul fierbe în cazan. Din nou fluierul lui Croitoru. Eugen Bârsan povestește din vremurile de glorie ale României. Si Bulumete subliniază hotarul cu încă un cântec:

"Dela Nistru pân'la Prut
Murgul apă n'a băut / Si nici iarbă n'a păscut. . ."

George Donev întețește "focul" cu niște epigrame. Peste văi se ridică luna plină prevestind încă o zi senină.

***

O slujbă religioasă, oficiată de P.C.Pr.N. Tănase, la monumentul eroilor a deschis pe 25 Iulie Săptămâna Câmpului Românesc. Solemnitatea înălțării steagului tricolor. Te Deum laudamus. . .

***

DE VARĂ
UL ROMÂNESC
TURALĂ ROMÂNĂ)
N-CANADA

ROMÂNIE

Tabăra anul acesta a adăugat noi construcții și corturi. Din lipsă de spațiu nu putem menționa pe toți cei veniți din Montreal, Kitchener, Toronto, Hamilton pe care îi considerăm ai casei. Ne oprim doar la Sandu Maicu din Capetown. De frumusețea acestei mici Românii, după cum se vede, se știe chiar și în sudul Africei.

***

Tot de departe. Cei care vin în fiecare an, dela înființarea Câmpului Românesc: Cornell Corsatea, Betty Corsatea, Nick Rosian, Tom Corsatea, Neil Corsatea din Warren, Ohio. Si tot de acolo: Geo Rosian, Eva Rosian, Paraschiva și Robert Rosian. Din Detroit: George Donev. Din Chicago: Eugen Bârsan, George și Margareta Bulumete.

***

Se zice că în Canada șase luni e frig, șase luni e iarnă, iar ce rămâne e vară. Din însorita Floridă vedem familia Vasile și Suzi Florescu. Cel puțin un basarabean, Grigore Scorochirja, tot de prin Florida, ne spune: "Ce mult soare e la voi în Canada, aici la Câmpul Românesc. Noi nu avem așa ceva în Florida." Si zâmbește subtil.

***

"A ruginit frunza din vii . . ." Asociația Culturală Română din Hamilton a oferit Miercuri seara participanților la Tabăra de Vară o excursie la fabrica de vinuri "Andreas".

***

Jucătorul de șah, zice George Donev, se naște cu un dar în plus, un fel de previziune, care fiind exersată înnobilează pe om. Anul acesta George Donev a fost declarat campion la șah. La table - Eugen Bârsan. Oricine poate arunca zarurile, dar foarte puțini știu să le citească.

***

Vineri - o excursie oferită de Asociația Culturală la "Ontario Place" din Toronto.

***

Sezătorile literare nu au un caracter formal ca acelea ale cenaclurilor. Duminică după amiază eram adunați la "conacul" lui Bulumete. A fost suficient ca Grigore Scorochirja să recite poezia "Sub tricolor" de Vasile Militaru, scrisă în 1937, care cred că nu a fost publicată niciodată, ca apoi Florica Batu să-l aducă pe Topârceanu, Dumitru Ichim recitând din poeziile lui, George Donev cu "sacul de glume" . . . apoi cântece. Un profesor, nou-fugit din România îmi spune: "Voia bună, românească de aici e atât de firească și spontană ! Sunt zeci de ani de când nu am mai râs din inimă, cu lacrimi, ca în copilărie."

***

E interesant cum în această oază de românism, unde se vorbește numai românește, să-i auzi pe canadieni care-și petrec vara la Câmpul Românesc: "Bună dimineața, how are you?" "Just great, mulțumesc".

***

Niște copii obosiți de leagăne și tobogan mergeau prin pădure după zmeură și au ajuns la prisacă. "Acolo, zice unul e tabăra de vară a albinelor." arătând spre știubeie.

***

Nu simți tu vrăjmașa haită
Ce-a'nceput să te'mpresoare
Dornică de hoit, de sânge?
Colții lacomi, tu nu-i simți
Ascuțiți ca niște ace și ca
secerea cu zimți?
Tu privești cu nepăsare
Cum se luptă ticăloșii
Să-ți alunge tricolorul
Cu ale lor cârpe roșii,
S'ajungi robul unei haite
Pe-ale tale plaiuri verzi
Să-ți pierzi datinile toate
Hora, doina să le pierzi. . .

Vasile Militaru
Sub tricolor, 1937.

***

Apropos de "cârpe roșii". Steagul sub care au luptat românii în 1877 pentru independența României a fost vândut Republicii Chad din Africa. El era: roșu, galben și albastru. Tricolorul comunist e murdărit cu o stemă având în vârf steaua cu cinci colțuri - steaua "fratelui sovietic" de pe tancuri. Românilor din țară li s'a vândut tot ce au avut mai scump-steagul Diavolismul comuniștilor a mers până acolo: ori accepți tricolorul cu stema comunistă, ori îl iei pe Penes Curcanul și cânți "Trei culori cunosc pe lume. . ." pentru niște triburi din Africa. E de necrezut până unde a putut să meargă perversitatea și vânzarea de neam. Ni s'a vândut steagul ca un castravete pe tărâmurile internaționalismului proletar. Impostorii au scuipat în potirul Carpaților. Si aceasta nu se iartă. Chiar de-om muri, de noi nu vor scăpa uzurpatorii de neam și de drapel ! Nu. De zeci de ori nu !

Dumitru ICHIM

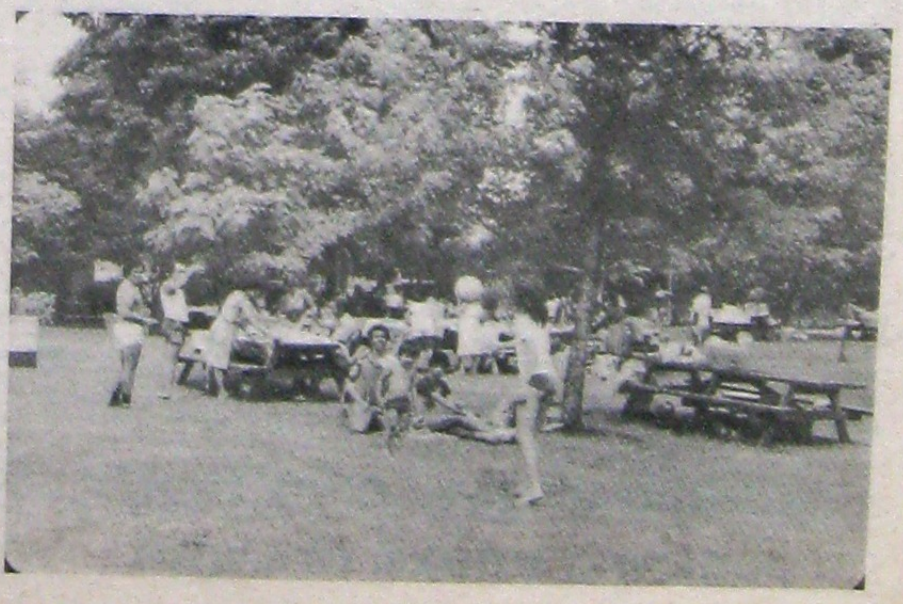

TABĂRA DE VARĂ
DELA CÂMPUL ROMÂNESC
(ASOCIAȚIA CULTURALĂ ROMÂNĂ)
HAMILTON-CANADA

O MICĂ ROMÂNIE

Un tricolor pe stâncă ! In locul pânzei - piatra, punct de orientare, semn de regăsire. Bine ați venit la Câmpul Românesc !

Simbolul în sine - un tricolor pe o stâncă - prin ermineuticul cromatic rezumă ceea ce ne va spune Drumul în această mică Românie de pe continentul american.

Deasupra lui arborii se îmbrățișează în maiestosul ogivei într'un verde crud si înalt. După câteva sute de metri perspectivele acestui tricolor de piatră se deschid - suntem acasă ! In stânga e monumentul eroilor. Pe o întruchipare de măgură se roagă o cruce pentru toți cei care și-au dat viața pentru neam și pentru martirii uciși de închisorile comuniste. Mai jos încă o cruce în memoria Generalului Platon Chirnoagă. Iar sus, pe unde păsările își zbor potecile primăverii, pe catarg - tricolorul românesc, fâlfâind curat toate cerurile duhului nostru, alături de drapelul american și canadian. O alee de plopi, cu melancolii eminesciene, - până la Pavilion. Pe deal - Biserica Sfânta Maria, în stihar alb, domină peisajul și sufletul. Parcuri cu brazi, castani, pini, meri, cireși, tisă și mesteceni. Râul se lărgește si sub deal formează un iaz. Sălciile se despletesc de freamăt și răcoare. Se aud greierii parcă din adâncul pământului, sau din soarele torid. In basme se spune că Făt-Frumos aruncase o oglindă în urmă ca să înfrângă zodia răului. In oglinda iazului se oglindesc pădurile de pe deal, pădurile din noi, iar în mijloc - poienile Luminii - Biserica de sus, piatra de lumină ! Liniștea verdelui pur plutește pretutindeni. Cruci de piatră și troițe de lemn. Loc de întâlnire al românilor. O mică Românie rezumată în plaiuri de cuvânt liber. În cuvinte de păduri fremătând la răscruci cu troițe. Unii își întâlnesc prietenii după zeci si zeci de ani. Aici. La Câmpul Românesc.

Săptămâna Taberei de Vară. Ultima din iulie. Borangicul sonor al greierilor se întrețese ca un aparelnic vis. E greu să crezi că ai ajuns la curțile dorului din uman - că ești liber, sub un cer de care nu-ți mai este frică. Abisuri de libertate se răsfrâng în priviri. Ai scăpat de frică și teroare dintr'o țară frumoasă ca raiurile lui Dumnezeu din ochii de înger, dar cotropită de asiatici, de hoarde păgâne, de frică de zi și frică de noapte, frică de pensită, de ceas, de om, de ușă, de telefon, frică de tine însuți, frică de ora nașterii tale.

Când noaptea coboară în această mică Românie, încearcă să uiți de bătăile în ușă după miezul nopții, de percheziții și duba neagră ca inima lor. Esti liber ! Cerul e încărcat cu stele până în vârful inimii, ca un patrafir cosmic pe umerii celui Etern. Esti liber ca lumina Lui. Focul de tabără ca o inimă liberă arde. Se aude fluierul lui Ilie Croitoru torcând cu sunet de lemn doine din Muscel. Același fel de lemn din care se cioplesc leagăne și catapetesme, binecuvântat ca sub daltă și bardă, cuțit toporișcă să descopere românului paradisuri tăcânde în veșnicia codrilor; mai bine zis să se descopere, pentrucă atât fluierul cât și troița e tot ce ne-au dăruit Carpații să biruim vrăjmășia istoriei.

Focul arde ca o inimă liberă și în mica Românie apele de cântec încep să curgă oglindind tărâmurile României Mari. George Bulumete ne duce "Pe marginea Dunării. . .". O voce de bariton, gravă și caldă ca tablourile lui Grigorescu. Apoi cu toții în cor: "Pe Mureș și pe Târnave. . .". Se recită poezii. Se spun glume - ultimele "bancuri" din țară. Amintiri din România Mare. George Bălașu, care-mi amintește de o descriere a unui cronicar moldovean făcută unui voievod, dă tonul unui cântec preferat la Câmpul Românesc, poate imnul acestei mici Românii. Toți se strâng în jurul lui. Energic dirijează:

"Azi noapte la Prut
Războiul a'nceput. . ."

***

Porumbul fierbe în cazan. Din nou fluierul lui Croitoru. Eugen Bârsan povestește din vremurile de glorie ale României. Si Bulumete subliniază hotarul cu încă un cântec:

"Dela Nistru până la Prut
Murgul apă n'a băut / Si nici iarbă n'a păscut. . ."

George Donev întețește "focul" cu niște epigrame. Peste văi se ridică luna plină prevestind încă o zi senină.

***

O slujbă religioasă, oficiată de P.C.Pr.N. Tănase, la monumentul eroilor a deschis pe 25 Iulie Săptămâna Câmpului Românesc. Solemnitatea înălțării steagului tricolor. Te Deum laudamus. . .

***

Tabăra anul acesta a adăugat noi construcții și corturi. Din lipsă de spațiu nu putem menționa pe toți cei veniți din Montreal, Kitchener, Toronto, Hamilton pe care îi considerăm ai casei. Ne oprim doar la Sandu Maicu din Capetown. De frumusețea acestei mici Românii, după cum se vede, se știe chiar și în sudul Africei.

***

Tot de departe. Cei care vin în fiecare an, dela înființarea Câmpului Românesc: Cornell Corsatea, Betty Corsatea, Nick Rosian, Tom Corsatea, Neil Corsatea din Warren, Ohio. Si tot de acolo: Geo Rosian, Eva Rosian, Paraschiva și Robert Rosian. Din Detroit: George Donev. Din Chicago: Eugen Bârsan, George și Margareta Bulumete.

***

Se zice că în Canada șase luni e frig, șase luni e iarnă, iar ce rămâne e vară. Din însorita Floridă vedem familia Vasile și Suzi Florescu. Cel puțin un basarabean, Grigore Scorochirja, tot de prin Florida, ne spune: "Ce mult soare e la voi în Canada, aici la Câmpul Românesc. Noi nu avem așa ceva în Florida." Si zâmbește subtil.

***

"A ruginit frunza din vii . . ." Asociația Culturală Română din Hamilton a oferit Miercuri seara participanților la Tabăra de Vară o excursie la fabrica de vinuri "Andreas".

***

Jucătorul de șah, zice George Donev, se naște cu un dar în plus, un fel de previziune, care fiind exersată înnobilează pe om. Anul acesta George Donev a fost declarat campion la șah. La table - Eugen Bârsan. Oricine poate arunca zarurile, dar foarte puțini știu să le citească.

***

Vineri - o excursie oferită de Asociația Culturală la "Ontario Place" din Toronto.

***

Sezătorile literare nu au un caracter formal ca acelea ale cenaclurilor. Duminică după amiază eram adunați la "conacul" lui Bulumete. A fost suficient ca Grigore Scorochirja să recite poezia "Sub tricolor" de Vasile Militaru, scrisă în 1937, care cred că nu a fost publicată niciodată, ca apoi Florica Bațu să-l aducă pe Topârceanu, Dumitru Ichim recitând din poeziile lui, George Donev cu "sacul de glume" . . . apoi cântece. Un profesor, nou-fugit din România îmi spune: "Voia bună, românească de aici e atât de firească și spontană ! Sunt zeci de ani de când nu am mai râs din inimă, cu lacrimi, ca în copilărie."

***

E interesant cum în această oază de românism, unde se vorbește numai românește, să-i auzi pe canadieni care-și petrec vara la Câmpul Românesc: "Bună dimineața, how are you?" "Just great, multumesc".

***

Niște copii obosiți de leagăne și tobogan mergeau prin pădure după zmeură și au ajuns la prisacă. "Acolo, zice unul e tabăra de vară a albinelor." arătând spre ștubeie.

***

Nu simți tu vrăjmașa haită
Ce-a'nceput să te'mpresoare
Dornică de hoit, de sânge?
Colții lacomi, tu nu-i simți
Ascuțiți ca niște ace și ca
secerea cu zimți?
Tu privești cu nepăsare
Cum se luptă ticăloșii
Să-ți alunge tricolorul
Cu ale lor cârpe roșii,
S'ajungi robul unei haite
Pe-ale tale plaiuri verzi
Să-ți pierzi datinile toate
Hora, doina să le pierzi. . .

Vasile Militaru
Sub tricolor, 1937.

***

Apropos de "cârpe roșii". Steagul sub care au luptat românii în 1877 pentru independența României a fost vândut Republicii Chad din Africa. El era: roșu, galben și albastru. Tricolorul comunist e murdărit cu o stemă având în vârf steaua cu cinci colțuri - steaua "fratelui sovietic" de pe tancuri. Românilor din țară li s'a vândut tot ce au avut mai scump - steagul Diavolismul comuniștilor a mers până acolo: ori i accepți tricolorul cu stema comunistă, ori îi lei pe Peneș Curcanul și cânți "Trei culori cunosc pe lume. . ." pentru niște triburi din Africa. E de necrezut până unde a putut să meargă perversitatea și vânzarea de neam. Ni s'a vândut steagul ca un castravete pe tărâmile internaționalismului proletar. Impostorii au sculpat în potirul Carpaților. Si aceasta nu se iartă. Chiar de-om muri, de noi nu vor scăpa uzurpatorii de neam și de drapel ! Nu. De zeci de ori nu !

Dumitru ICHIM

TABĂRA DE VARĂ
DELA CÂMPUL ROMÂNESC
(ASOCIAȚIA CULTURALĂ ROMÂNĂ)
HAMILTON-CANADA

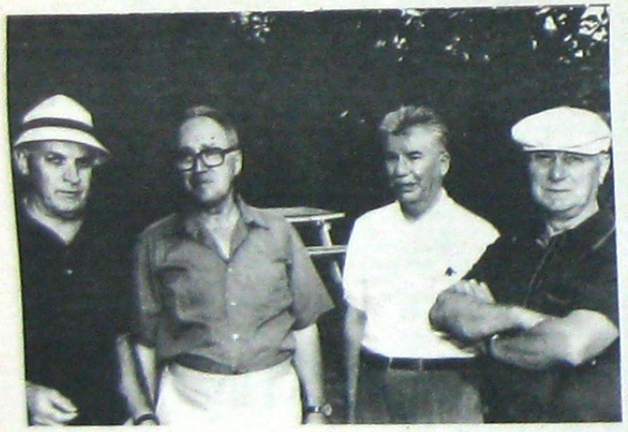

Câmpul Românesc din Hamilton, acest ostrov silvestru de lumină și regăsire, pe bună dreptate a fost numit o mică Românie din România Mare.

Noul venit tresare de bucurie descoperind în rătăcirile lui printre străini, la intrarea în Câmpul Românesc, un semn cunoscut, drag și sfânt - pe o stâncă e pictat tricolorul. Semnificația e mai mult decât grăitoare. Piatra, tricolorul și focul te invită la Tabăra de Vară, ce are loc în fiecare an în ultima săptămână din Iulie.

"Ești liber!" îți spune drumul ce te poartă domol pe sub ogivele copacilor înalți îmbrățișați deasupra lui. "Ești pe pământ românesc,", îți repetă din nou. Frunzele doinei te sărută cu răcoare și de departe fluierul lui Ilie Croitoru, de sub umbra copacilor, se aude dureros de dulce ca în Muscel.

O veveriță semnează drumul în salturi caligrafice și tunelul de copaci deschide. Păsările rușinate *de furtul din fluier se* ascund printre crengi încercând să-i zboare lumina amară de doină. Drumul te lasă pentru un timp să-ți odihnești ochii. Se duce din greier în greier să aprindă pe iarba și crinii sălbatici lumina crudă de o ființă cu lacrima - candele de rouă în jurul crucilor închinate martirilor neamului românesc uciși în închisorile comuniste.

O fetiță se urcă în spatele moșului drum. E prea mică și nu ajunge să-i împodobească crucea lui Platon Chirnoagă cu florile culese de pe deal. Și drumul bunic se face Aprodul Purice și o ridică sus, tot mai sus. Mileniul al treilea va fi al copiilor. Cu o floare se va cuceri lumea.

Și iată că drumul apare din nou drumețului. În altă ipostază. Acum e sus. E pasărea de sus. În mijloc tricolorul românesc al României Mari. Alături în fluturarea de zbor, steagul american și canadian.

***

Tot sus. Perspectivă și orizont. Biserica de pe deal închinată Maicii Domnului. Învesmântată în alb pare o lebădă înnotând toate pădurile bejeniilor noastre din veac. Ce crin înalt și crud e sunetul de clopot când ne cheamă spre cer.

***

Tabăra de vară s'a deschis pe 29 Iulie, cu o slujbă impresionantă, oficiată de preoții prezenți la monumentul eroilor și crucea străjuind amintirea Românului viteaz și ostașului capabil, Generalul Platon Chirnoagă, care a luptat în țară și pe pământ străin contra aceluiași dușman.

Printre faptele ce prelungesc amintirea oamenilor aleși în conștiința unei națiuni, sunt și cărțile pe care unii dintre aceștia le-au scris. Citiți lucrarea Generalului Chirnoagă asupra războiului, incluzând reconstituirea istorică a lui 23 August. Veți învăța de acolo că 23 August nu putea fi evitat, capitularea Germaniei pierzând războiul la Stalingrad. Dar veți reține și condițiile inadmisibile (morale și politice) în care s'a procedat de către autorii lui 23 August, care putea, trebuia să aibe loc câteva luni mai târziu, în cadrul altor condiții.

Sunt cărți de adevăr. Adevărul, cea mai înaltă virtute a omului pe pământ.

***

După masă a avut loc picnicul parohiei "Sf. Gheorghe" din Toronto și un frumos program artistic. Am remarcat pe Stefan Ciotloș cu renumitul lui saxofon, care ne-a purtat pe aripile muzicii din amintire în amintire și echipa de dansuri folclorice din Toronto, care a subliniat încă o dată hotărele spirituale ale acestei mici Românii din România Mare. Îmbrăcați în frumoase costume naționale românești și cu tricolorul la brâu, dansatorii ne-au dus cu suita de dansuri prin locurile dragi de acasă. Instructorul echipei este Ilie Scrob. Sutele de spectatori au răsplătit grația și talentul coregrafic cu vii și bine meritate aplauze, cum au răsplătit de asemenea, pe toți participanții la acest program artistic.

Fiind o minunată zi de vară, programul a avut loc în aer liber în fața Pavilionului, sub binecuvântata umbră răcoroasă a arțarilor. În continuare - renumita voie bună dela Câmpul Românesc, megafoanele Pavilionului umplând întinderile zecilor de hectare ale acestei vetre românești cu muzica noastră de acasă.

***

Tabăra de Vară, pe lângă aspectul recreativ și de relaxare, e în primul rând o făclie de lumină, un popas la izvoarele neamului, o regăsire a noastră în cultura Europei.

Anul acesta "Asociația Culturală Română" din Hamilton și prietenii ei au invitat și plătit cheltuielile de transport unui distins oaspete din R.F.Germania. E vorba de Maestrul Radu Budișteanu, fost ministru în România Mare, poet, ziarist, scriitor și unul din stejarii României. Inchisorile comuniste nu au putut să-l dărâme. A suportat alături de neamul lui îngrozitoarele chinuri de dincolo de orice imaginație. La 80 și ceva de ani e mai tânăr ca mulți din noi, ce nu avem nici jumătatea vârstei lui.

Luni, Miercuri și Vineri a ținut trei conferințe întrerupte din când în când de vii aplauze. Titlurile lor au fost:

- Yalta;
- Situația politică a României între anii 1918-1984;
- Democrație și totalitarism.

Deși erau zile de lucru, sala Pavilionului a fost de fiecare dată plină.

***

Si nu e de mirare. În fiecare an la săptămâna Câmpului Românesc participă persoane din cele mai îndepărtate colțuri ale globului. Doar câteva nume de anul acesta din multele celor veniți de departe: sculptorul Mihail Pamfilie (Olanda), Traian Popescu, redactorul revistei "Carpații" (Spania), Ionel Spanache (R.F.Germanie), Prof. Gheorghe Făgărășanu și Nastasia Făgărășanu (Elveția), Eugen Ionescu (California) Prof.,Ion Balmaghi (Pittsburgh), Chirilă Ciuntu (Windsor), P.C.Pr.Stere Mihăday (Toronto), P.C.Pr.Mihai Bandrabura (Elveția), Adv. Eugen Bârsan, Gheorghe Bulumete, Ilie Lucuța, Mary Lucuța, John Aramă, Adina Aramă, Ion Simicin, Margareta Bulumete (Chicago), Cornel și Betty Corsatea (Ohio), Irina Rumps, Cornel Popa, George Donev (Detroit), Pr.Dr.Petre Popescu, Ovidiu Popescu, Ion Duțu, Marcela Duțu, Familia Alexandru Oană (Montreal), Petre Mureșan (Florida), Nicolae Pora (Ottawa) Familia John Mintici (Toronto), Nicu Naum (Montreal), Grigore Scorochirje (Florida), Toni Lupu, Adv. Laurian Talnariu, Fam. Ing. Cornel Popa, Ing. Nicolau Iam. Prof. Bompa, Fam. Constantin Teodosiu (Toronto), Cornel Constantinescu, Fulca Constantinescu, Daniela Constantinescu (Ottawa), Fam. Ing. Victor Silaghi (Toronto), Ioan A. Coman (New York), Leon Căpățână, Constantin Radovici, Katy Dumitrașcu (Toronto), Fam. Saad (Smith Falls, Ontario), Anca Cârjan (Kitchener), Fam. Matei Hojbotă (Toronto), P.C.Pr. Nicolae Zelea (Hamilton), Stelian Constantinescu (Kitchener), Fam. Paul Dinu, Ion Moș, Dr. Daniel Ordean, Fam. Anghel, pictorul Costache Canache, sculptorul Nicăpetre (Toronto), domnișoara Cristina Corbu (Elveția), Nelu Hostiuc și Pan Douglass (Minneapolis).

***

Cu noi este Dumnezeu...Slujba de dimineață la capelă. Oficiază Pr.Dr.Petre Popescu. Răspunsurile la strană sunt date de preoții Nicolae Zelea, Mihai Handrabura, Dumitru Ichim și de Tony Lupu, George Bulumete și alții.

***

Pentru oaspeții Câmpului Românesc "Asociația Culturală Română" a organizat și anul acesta două excursii: una la Cascada Niagara și alta la cunoscuta fabrică de vinuri din Canada "Andreas".

***

S'ar părea că toată lumea a adormit, când deodată în zare vedem focul de tabără și cu toții ne adunăm în jurul lui. Ne apropiem și auzim pe George Bulumete care plecând "Dela Nistru pân' la Prut..." a ajuns "Pe marginea Dunării...". Din cântec și recitare, din povestit și adusul aminte intrăm din nou în România Mare. Cântecele populare ne duc când 'Pe Mureș și pe Târnave", când pe malul Nistrului, când pe malul nostalgic pe unde curge lacrima, când la voioșia cântecului izbucnind în chiuit. Glume, snoave, întâmplări vesele. Ilie Croitoru își mângâie de vreo două ori fluierul cu mâna apoi începe drumul munților. Doinele ne urcă și ne coboară pe acel spațiu mioritic de care vorbește Blaga. Niște copii aruncă lemne pe foc și constelații de scântei, ca un foc de artificii, țâșnesc deasupra. Limbile focului se înalță iar la vreo câțiva metri și la înălțimea inimii. Alte cântece, alte recitări, alte aduceri aminte - mai triste, sau mai vesele.

***

Inchiderea Săptămânii Câmpului a avut loc Sâmbătă 5 August. La ora 3 a început tradiționala ședătoare literară. Prezentator a fost Eugen Bârsan.

Au recitat sau citit din lucrările lor originale următorii: Florica Baju, Radu Budișteanu, Katy Dumitrașcu, Grigore Scorochirje. Ne-au delectat cu cântece românești: cunoscuta cântăreață și mult apreciata Katy Dumitrașcu, Stelian Constantinescu, Ion și Marcela Duțu. De asemenea a impresionat publicul John Aramă, prin prezentarea originală - voce, fluier și chitară - a baladelor românești, compoziții proprii.

Ședătoarea a fost urmată de o agapă de despărțire. Sărutări de mâini harnicelor gospodine care au pregătit delicioasele mâncăruri românești. S'a întâmplat ca la această agapă Maestrul Radu Budișteanu să împlinească o anumită vârstă. Cu răspuns emoționantului "Mulți ani trăiască!" sărbătoritul a mulțumit și într'un scurt cuvânt ne-a îndemnat să nu uităm de valorile noastre românești.

Cu această ocazie, Maestrul Radu Budișteanu a lăsat Câmpului Românesc o remarcă de neuitat:

"Eu văd Câmpul Românesc, unitate națională în complex canadian, nu numai ca un loc de adunare a multor patrioți din exil, ci ca un centru de educație națională, compus din oameni de toate vârstele, de diferite ocupații, cu variate straturi culturale, dar cu un singur țel: patria și cu o singură preocupare: cultivarea în spirit național, constructiv, serios, onest și multiplu a României de mâine, cu deschidere spre politica marilor puteri, insistând în lume libertatea spirituală și politică a persoanei umane și a națiunilor, nu aservirea și primitivizarea lor".

***

Impresionantă este întotdeauna coborîrea drapelelor la sfârșit de săptămână a Taberei de Vară dela Câmpul Românesc.

Un semicerc, care crește an de an în fața troițel...

S'au coborît drapele la Câmpul Românesc. Pe Golgotha României s'a înălțat tot mai sus Crucea.

La stânga ei, suferința.
La dreapta ei, speranța.
Deasupra, cerul sfânt.
Cine nu-l vede?

***

Soarele coboară pe iaz, apoi se ascunde domol printre copacii de pe deal. Luceafărul înțeapă cu o rază pânza verzuie a serii. O ceață fină de borangic acoperă iazul și florile. S'a făcut noapte. Licuricii crestează o rază pe deasupra florilor sălbatice și sălcilor, iar greierilor le tot cresc de azi dimineață păpurișurile sonore din scripcă. Cerul plin de stele, ca un patrafir al lui Dumnezeu - deasupra Câmpului Românesc!

Dumitru ICHIM

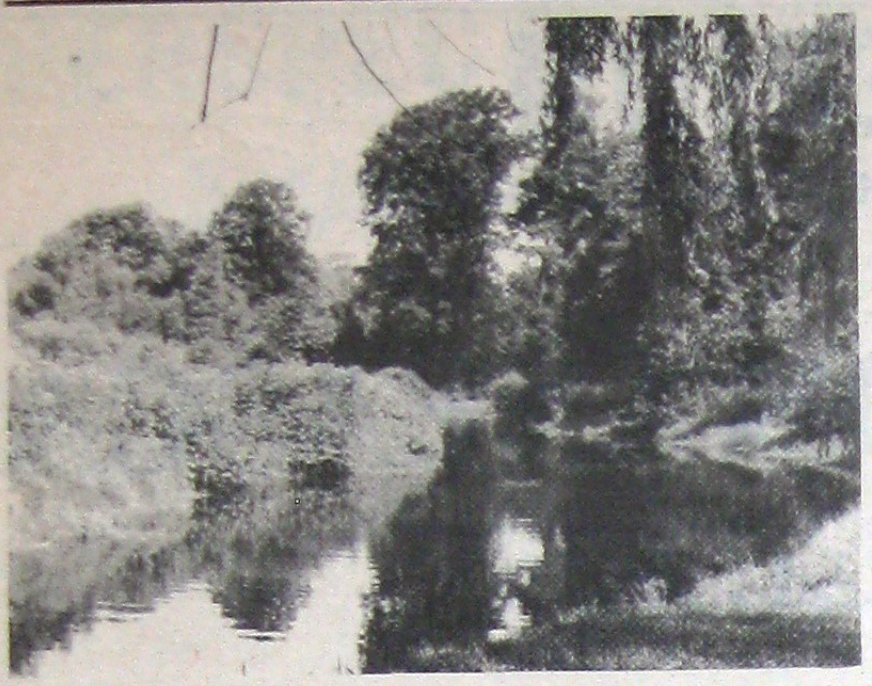

TABĂRA
DELA CÂMPU
(ASOCIAȚIA CULT
HAMILTON

Câmpul Românesc din Hamilton s'a întrecut pe sine şi anul acesta, dăruind părtaşilor o săptămână de voie bună şi armonie. Si soarele a ajutat anul acesta la succesul săptămânii. Zile luminoase fără nori pe cer şi în suflete au răspândit bucuria petrecerii în comun a unei vacanţe de vară. Astfel încă o nouă dată s'a adăugat la tradiţia bogată a Câmpului Românesc dela Hamilton.

***

Ca o predeschidere, a avut loc la Câmpul Românesc o masă comună în seara de Duminică 21 Iulie 1985, cu prilejul sosirii din Europa a Domnului M.F.Enescu, invitat să ţină anul acesta un ciclu de conferinţe în cursul Săptămânii dela Câmp. Masa din această seară s'a înfăţişat ca un preludiu al celor ce vor urma peste o săptămână.

Domnul George Bălaşu, Directorul publicaţiei de căpetenie din exil "Cuvântul Românesc" şi preşedinte al Asociaţiei din Hamilton, după ce a prezentat oaspeţii, i-a invitat să spună comesenilor câteva cuvinte. Domnul Enescu, după această prezentare, a rostit o scurtă cuvântare, prin care mulţumeşte Asociaţiei Culturale din Hamilton pentru invitaţia de a ţine câteva conferinţe în Săptămâna Câmpului Românesc din acest an, şi pentru cinstea ce i s'a făcut, precum şi prilejul de a cunoaşte o lume nouă, străină şi românească.

"Fiecare nou sosit descoperă America. In ce mă priveşte, voi căuta mai întâi America românească.

Dar chiar dela "prima vista" simt aici o stare de spirit mai spontană, mai solidară, mai întreprinzătoare, decât în diaspora din Europa. Mediul pionierilor persistă în America, stimulează dinamismul şi influenţează pe emigranţi să ţină pasul cu autohtonii. Bătrâna Europă este sceptică şi blazată de atâta glorie şi istorie milenară. Starea aceasta de încetinire a spiritului de inovaţie se răsfrânge şi în emigraţia românească. Voi avea deci mai multe de spus la întoarcerea în Europa decât la sosirea în America".

A urmat apoi un schimb de întrebări şi răspunsuri. Seara s'a încheiat târziu cu "Marşul Basarabiei" ... "Azi noapte la Prut...", izbucnit vijelios din piepturile tuturor celor de faţă.

***

Săptămâna Câmpului Românesc a fost inaugurată Duminică 28 Iulie, cu serviciul divin oficiat de Sfinţiile lor Preoţii Nicolae Zelca, Dumitru Ichim şi Sterie Mihădaş. Clipa solemnă a dat-o înălţarea celor trei drapele: românesc, canadian şi american.

***

Ca şi în anii precedenţi, participanţii la Săptămâna Câmpului Românesc au fost din Europa, U.S.A. şi Canada. Menţionăm pe: Mihail Fotin Enescu (Germania de Vest), Ion Aurel (Suedia), Vasile Tega (Montreal), Fam. Petre Sultana (Montreal), Grigore Scorochirjă (Florida), Cornel Popa (Detroit), Eugen Bârsan (Chicago), Nicu Naum (Montreal), Betty şi Cornel Corsatia (Ohio), Aristide Nicolae (Washington), Marcela şi Ion Duţu (Montreal), Valeriu Cercel şi fiica Nora (Chicago), Fam. Ioan Cucu (Cleveland), Ovidiu Popescu (Montreal), Dan Teodor (Oshawa), Năstase Ion (Ohio), Margareta şi George Bulumete (Chicago), Fam. A. Huleva (Mississauga), Radu Petre (Windsor), Alexandru şi Silvia Carpen (Montreal), Fam Caşvan (Montreal), Mihai Negri (Winnipeg), Doru Pascu (Oshawa), Constantin Mărândici Detroit), Constantin Christoniu (Montreal), George Donev (Detroit), Gelu Anghel Bucur (Montreal), Rev. Petre Popescu (Montreal), Sandu Popescu (Montreal), Ion Halmaghi (Ohio), Rev. Sterie Mihădaş şi soţia, (Toronto), Marin Mihalache (Vatra Românească), Florica Baţu şi Rev. Dumitru Ichim (Kitchener), Nicolae Pora (Ottawa), Constantin Popescu (Franţa), Dana şi Cornel Constantinescu (Ottawa), Zahu Pană (New York), cât şi membrii şi prietenii Asociaţiei Culturale Române din Hamilton, Toronto şi Kitchener.

***

Luni, 29 Iulie, s'a deschis ciclul de conferinţe cu comunicarea Domnului M.F.Enescu despre "Politica externă românească în secolul XX".

"Am ales politica externă la această primă întâlnire - începe Domnul Enescu - fiindcă de ea a depins soarta României şi a fiecăruia dintre noi. Veţi vedea cum dintr'o înlănţuire de evenimente şi comportamente, au urmat după o fază ascendentă, alte faze care au dus ţara şi pe noi unde suntem astăzi".

Faza ascendentă a culminat în anul 1913 cu promenada militară în Bulgaria şi Tratatul dela Bucureşti, ca o consecinţă a războaielor balcanice. Acestea au marcat apogeul domniei lui Carol I şi a vechiului regat. Regele Carol I se ridicase din criza balcanică cu o autoritate de necontestat. "Carol I - scria Iorga - se prezenta aproape ca mandatar al Marilor Puteri în interesul ordinei şi al păcii, făcând să i se recunoască dreptul de a influenţa noul echilibru ce trebuia stabilit".

Faza descendentă decurge dintr'o falsă preţuire a sistemului de securitate creat de Pacea dela Versailles. Politica externă a guvernelor române s'a îndărătnicit în sfera acestui sistem fictiv şi după ce Tratatul a devenit nul prin reînarmarea Germaniei în 1935, reocuparea Renaniei în 1936 şi Acordul Naval Anglo-German. Diplomaţia română nu şi-a corectat cursul nici după Auschluss, nici după alipirea Sudeţilor, adică după capitularea democraţiilor occidentale la München, nici după anexarea Cehoslovaciei, nici după Pactul Germano-Sovietic, nici după împărţirea Poloniei, nici măcar după campania victorioasă a Germaniei în Norvegia. Abia după căderea Franţei în trei săptămâni, guvernul român a descoperit situaţia disperată a României. România se găsea total izolată, fără nici un sprijin de nicăieri. In trei luni graniţele României Mari s'au prăbuşit, şi opera mai multor generaţii în mai multe secole, a fost dărâmată de meşteri răi".

In încheiere, vedem cum poporul român trece printr'o fază critică, internă şi externă. Dar neamul nostru va învinge şi acum, ca în atâtea rânduri, criza de existenţă din această epocă de anarhie-tiranie. Si atunci România va redeveni un factor de progres în politică, economie şi cultură, în rând cu naţiunile libere".

***

Marţi 30 Iulie, Domnul Profesor Vasile Tega dela Universitatea din Montreal a prezentat diapanorama "Aromânii în imagini", conferinţă bine documentată cu cca. 600 de diapozitive, reprezentând aspecte din trecut şi prezent din viaţa Aromânilor.

Despre acest subiect tratează corespondentul ziarului Cuvântul Românesc la pagina Farei Armâneşti.

***

Miercuri 31 Iulie, Domnul Enescu ţine cea de a doua comunicare: "Privire spre sfârşitul secolului". "Această privire înainte, spune Domnul Enescu, nu are veleităţi de profeţie. Futurologia nu este o ştiinţă exactă, ci doar o dexteritate cazuală. Dar politica, şi nu numai politica, însemnează a prevedea şi a preveni. Scrutarea viitorului şi acomodarea cu el, intră în natura omului. Incerc deci, cu prudenţă să întrevăd ce ne aduce sfârşitul secolului".

"Istoria, continuă Domnul Enescu, este o alternare în spirală de crize tenebroase cu pânze luminoase, şi vice-versa. Această succesiune de bine cu rău şi invers, este comprimată în topicul biblic al vacilor slabe după vacile grase. Secolul XX este un model de alternare al propăşirii cu catastrofa, mai ales în Europa şi în Asia." Domnul Enescu trece în revistă diferitele înfăţişări ale crizei în care se zbate omenirea. "Dar fenomenul fundamental al secolului XX, precizează

DE VARĂ

IL ROMÂNESC

TURALĂ ROMÂNĂ)

N-CANADA

Domnul Enescu, este războiul declarat de ateism direct şi indirect religiei şi cultelor religioase. Mai bine spus agresiunea este indreptată contra religiei creştine, în primul rând contra catolicismului şi Bisericii Catolice. Originile acestui război polivalent, adică extins pe toate planurile existenţei umane, vin de departe". Domnul Enescu descrie diferitele aspecte ale războiului dintre ateism şi religia creştină. Doctrina acestui război teribil, este concentrată în strigătul lui Lenin: "Nimic nu este mai abominabil decât religia!"

Armele făurite de acest strateg demonic, teroarea brutală şi infiltraţia insidioasă, sunt deopotrivă de eficace. Ele au dat rezultate incontestabile în descreştinarea maselor. Sub faţada apostazei şi a colectivismului se extinde barbarizarea peste lumea creştină. Dar barbarizarea precede timpuri noi. La un gen de Ev-Mediu, denaturat, obscurantist şi anarho-tiranic, definit de Berdiaef, se poate spune o nouă renaştere, aceasta cu substrat religios, cum o gândeşte Berdiaef, "o renaştere medievală şi creştină, în spiritul lui Dante".

In concluzie, războiul religios este dublat de un adevărat război mondial pe toate terenurile, politic, cultural, economic, social şi pe toate continentele şi oceanele. Care va fi sfârşitul secolului? Nimic nu este exclus în istorie, nici cele mai bizare inversări. Tot şi Contra-Tot sunt posibile, mai ales la acest sfârşit ev. Cel de al doilea mileniu după Christos a început cu o cruciată. Cu ce va începe cel de al treilea mileniu?"

***

Cea de a treia comunicare a Domnului Enescu şi ultima a avut ca temă "Legiunea de ieri, de azi şi de mâine". Orice grupare, oricum s'ar numi, pentru a prinde rădăcini, trebue să corespundă unor stări şi interese sociale şi naţionale. Care au fost stările şi necesităţile care au îndreptăţit şi au dat viaţă mişcării naţionale şi în deosebi Legiunii?

Să le enumerăm pe rând: articularea deficientă a ţinuturilor alipite cu vechiul regat; insuficienţa aparatului administrativ; nivelul scăzut al personalului politic; criza producţiei agricole după exproprierea latifundiilor; lipsa unor soluţii adecuate prin aplicarea judicioasă a reformei agrare; standardul superior economic şi cultural al minorităţilor care a creat dificultăţi în raporturile cu majoritatea românească; invazia alogenă în oraşele ţării; disproporţia în universităţi între studenţimea alogenă şi acea românească; bolşevizarea muncitorimii şi scăderea producţiei industriale; slăbirea economiei naţionale şi deci a potenţialului de independenţă a României; înstrăinarea presei şi campania de desnaţionalizare; nereuşita redistribuţiei şi a regrupării organice de forţe politice în noua configuraţie a României; neputinţa de a rezista la pregătirea haosului prin revoluţie şi înstrăinare. Astfel, contra stărilor morbide ale societăţii primejduită de spectrul descompunerii, şi din necesitatea de a crea un nou echilibru intern, s'a ridicat o nouă forţă, mişcarea naţională, sub diferitele ei forme, în deosebi Legiunea.

Domnul Enescu analizează itinerarul parcurs de Legiune, care în 10 ani a aşezat-o în centrul societăţii româneşti. Factorul determinant în ascensiunea constantă a Legiunii a fost tineretul. Corneliu Codreanu ca vrăjitorul din poveste a răpit copiii de pretutindeni, chiar şi ai marii burghezii liberale.

Legiunea de ieri rămâne modelul Legiunii din totdeauna.

Ce este azi Legiunea? Ea se cuprinde în trei puncte:

1. Persistenţa credinţei în idealurile legionare în conştiinta unor supravieţuitori;

2. Un dublu mit, pozitiv şi negativ. Pozitiv, prin evocarea unei mari opere naţionale; negativ, prin perseverenţa de a defăima Legiunea ca organizaţie criminală şi nazistă;

3. O perspectivă de renaştere în viitor. Legionarii sunt instructori discreţi de românism. Ei sunt activi pretutindeni, la Biserică şi la societăţi de asistenţă, la asociaţii culturale, în presă şi în edituri. Cum stă scris în statutele Ligii Patrioţilor de acum un secol, membrii diferitelor partide nu purtau decât un singur nume, numele de patrioţi.

Ce va fi Legiunea în viitor? Oricare integritate morală într'o integritate naţională va fi Legiunea, indiferent de ce nume va purta.

Textele celor trei comunicări vor fi publicate integral într'o broşură ce va fi editată de "Cuvântul Romăbesc".

***

Sâmbătă 3 August, a avut loc tradiţionala agapă literară, ce are loc în fiecare an în ultima zi a Săptămânii Câmpului Românesc, la care au participat poeţii, scriitorii şi artiştii de faţă.

Seara, părtaşii la Săptămâna Câmpului Românesc s'au întâlnit la masa de despărţire cu Românii veniţi să-şi ia rămas-bun dela oaspeţi. La invitaţia Domnului Ion Halmaghi, Domnul Enescu a rostit cuvântarea de rămas bun:

"Iubiţi comeseni, toate, bune sau rele, au un sfârşit. In seara aceasta ia sfârşit Săptămâna Câmpului Românesc. O umbră de melancolie se lasă peste un rămas bun. O convieţuire de o săptămână a ţesut fire de solidaritate afectivă, pe care o purtăm cu noi la întoarcerea de unde am venit.

Eu o voi duce peste ocean, în îndepărtata Europă, unde o voi proiecta ca pe un model şi un îndemn.

Viziunea Câmpului Românesc în forfota zilei sau în liniştea nopţii trezeşte imaginea unei caravane de pionieri la popas, o tabără de odihnă, o vacanţă de altădată la ţară din timpurile atât de îndepărtate ale copilăriei, o chermeză a voiei bune, o veghe la foc şi cântec, elementele inerente de desfătare şi vis din adâncul sufletului românesc. Dar Câmpul Românesc adaugă la locul de repaus, tendinţa mai ambiţioasă a unei academii de vară. La petrecere şi înfrăţire, se alătură manifestări de intelect şi cultură. Astfel, Câmpul Românesc devine un exemplu de pedagogie naţională.

Din fire n'am vocaţia admiraţiei şi nici a laudelor exagerate. Din spirit de dreptate însă, recunosc întotdeauna meritele. De data aceasta, orice frână a dispărut în ce simt şi cred despre Câmpul Românesc şi Canada românească. Echipei de inimoşi dela Câmpul Românesc şi colaboratorilor lor, le sunt recunoscător pentru zilele pline petrecute la Câmpul Românesc.

Nu pot să închei fără un omagiu adus "Cuvântului Românesc": binomul Bălaşu-Bârsan şi echipa din care doi excelenţi ziarişti, Domnii Donev şi Halmaghi sunt de faţă, au creat un organ de comunicare între Români, fără seamăn în diaspora românească. Pe drept l-am numit monitorul naţional şi călăuză a conştiinţei româneşti.

Nu mă despart uşor de D-stră, dar cu speranţa că veţi purta mai departe această faclă românească. Evreii timp de timp de două milenii, şi-au urat în noaptea fiecărui an nou: "La anul la Ierusalim". Si au ajuns acolo. Vă fac şi eu o urare de vară: "La anul, la Câmpul Românesc din Hamilton".

***

După sfârşitul agapei de despărţire, toţi cei de faţă s'au îndreptat spre locul ceremoniei coborârii stindardelor care au fluturat sus, pe tot timpul Săptămânii dela Câmpul Românesc din Hamilton. Liniştea de catedrală a fost străbătută numai de imnul stingerii: "Si te-ai dus, spre Apus...", mai întâi cântat, şi apoi şoptit de toţi cei de faţă.

Stindardele coborîte au fost împăturite şi înmânate şefului Câmpului de trei copile, cu toată graţia adolescenţei .

Aşa s'a sfârşit o săptămână de desfătare în în spirit de ecumenism românesc! □

TABĂRA DE VARĂ
DELA CÂMPUL ROMÂNESC
(ASOCIAȚIA CULTURALĂ ROMÂNĂ)
HAMILTON-CANADA

Câmpul Românesc din Hamilton s'a întrecut pe sine și anul acesta, dăruind părtașilor o săptămână de voie bună și armonie. Și soarele a ajutat anul acesta la succesul săptămânii. Zile luminoase fără nori pe cer și în suflete au răspândit bucuria petrecerii în comun a unei vacanțe de vară. Astfel încă o nouă dată s'a adăugat la tradiția bogată a Câmpului Românesc dela Hamilton.

***

Ca o predeschidere, a avut loc la Câmpul Românesc o masă comună în seara de Duminică 21 Iulie 1985, cu prilejul sosirii din Europa a Domnului M.F.Enescu, invitat să țină anul acesta un ciclu de conferințe în cursul Săptămânii dela Câmp. Masa din această seară s'a înfățișat ca un preludiu al celor ce vor urma peste o săptămână.

Domnul George Bălașu, Directorul publicației de căpetenie din exil "Cuvântul Românesc" și președinte al Asociației din Hamilton, după ce a prezentat oaspeții, i-a invitat să spună comesenilor câteva cuvinte. Domnul Enescu, după această prezentare, a rostit o scurtă cuvântare, prin care mulțumește Asociației Culturale din Hamilton pentru invitația de a ține câteva conferințe în Săptămâna Câmpului Românesc din acest an, și pentru cinstea ce i s'a făcut, precum și prilejul de a cunoaște o lume nouă, străină și românească.

"Fiecare nou sosit descoperă America. În ce mă privește, voi căuta mai întâi America românească. Dar chiar dela "prima vista" simt aici o stare de spirit mai spontană, mai solidară, mai întreprinzătoare, decât în diaspora din Europa. Mediul pionierilor persistă în America, stimulează dinamismul și influențează pe emigranți să țină pasul cu autohtonii. Bătrâna Europă este sceptică și blazată de atâta glorie și istorie milenară. Starea aceasta de încetinire a spiritului de inovație se răsfrânge și în emigrația românească. Voi avea deci mai multe de spus la întoarcerea în Europa decât la sosirea în America".

A urmat apoi un schimb de întrebări și răspunsuri. Seara s'a încheiat târziu cu "Marșul Basarabiei" ... "Azi noapte la Prut...", izbucnit vijelios din piepturile tuturor celor de față.

***

Săptămâna Câmpului Românesc a fost inaugurată Duminică 28 Iulie, cu serviciul divin oficiat de Sfinții lor Preoții Nicolae Zelea, Dumitru Ichim și Sterie Mihădaș. Clipa solemnă a dat-o înălțarea celor trei drapele: românesc, canadian și american.

***

Ca și în anii precedenți, participanții la Săptămâna Câmpului Românesc au fost din Europa, U.S.A. și Canada. Menționăm pe: Mihail Fotin Enescu (Germania de Vest), Ion Aurel (Suedia), Vasile Tega (Montreal), Fam. Petre Sultana (Montreal), Grigore Scorochirjă (Florida), Cornel Popa (Detroit), Eugen Bârsan (Chicago), Nicu Naum (Montreal), Betty și Cornel Corsatia (Ohio), Aristide Nicolae (Washington), Marcela și Ion Duțu (Montreal), Valeriu Cercel și fiica Nora (Chicago), Fam. Ioan Cucu (Cleveland), Ovidiu Popescu (Montreal), Dan Teodor (Oshawa), Năstase Ion (Ohio), Margareta și George Bulumete (Chicago), Fam. A. Huleva (Mississauga), Radu Petre (Windsor), Alexandru și Silvia Carpen (Montreal), Fam Cașvan (Montreal), Mihai Negri (Winnipeg), Doru Pascu (Oshawa), Constantin Mărândici Detroit), Constantin Christoniu (Montreal), George Donev (Detroit), Gelu Anghel Bucur (Montreal), Rev. Petre Popescu (Montreal), Sandu Popescu (Montreal), Ion Halmaghi (Ohio), Rev. Sterie Mihădaș și soția, (Toronto), Marin Mihalache (Vatra Românească), Florica Bațu și Rev. Dumitru Ichim (Kitchener), Nicolae Pora (Ottawa), Constantin Popescu (Franța), Dana și Cornel Constantinescu (Ottawa), Zahu Pană (New York), cât și membrii și prietenii Asociației Culturale Române din Hamilton, Toronto și Kitchener.

***

Luni, 29 Iulie, s'a deschis ciclul de conferințe cu comunicarea Domnului M.F.Enescu despre "Politica externă românească în secolul XX".

"Am ales politica externă la această primă întâlnire - începe Domnul Enescu - fiindcă de ea a depins soarta României și a fiecăruia dintre noi. Veți vedea cum dintr'o înlănțuire de evenimente și comportamente, au urmat după o fază ascendentă, alte faze care au dus țara și pe noi unde suntem astăzi".

Faza ascendentă a culminat în anul 1913 cu promenada militară în Bulgaria și Tratatul dela București, ca o consecință a războaielor balcanice. Acestea au marcat apogeul domniei lui Carol I și a vechiului regat. Regele Carol I se ridicase din criza balcanică cu o autoritate de necontestat. "Carol I - scria Iorga - se prezenta apropae ca mandatar al Marilor Puteri în interesul ordinei și al păcii, făcând să i se recunoască dreptul de a influența noul echilibru ce trebuia stabilit".

Faza descendentă decurge dintr'o falsă prețuire a sistemului de securitate creat de Pacea dela Versailles. Politica externă a guvernelor române s'a îndărătnicit în sfera acestui sistem fictiv și după ce Tratatul a devenit nul prin reînarmarea Germaniei în 1935, reocuparea Renaniei în 1936 și Acordul Naval Anglo-German. Diplomația română nu și-a corectat cursul nici după Auschluss, nici după alipirea Sudeților, adică după capitularea democrațiilor occidentale la München, nici după anexarea Cehoslovaciei, nici după Pactul Germano-Sovietic, nici după împărțirea Poloniei, nici măcar după campania victorioasă a Germaniei în Norvegia. Abia după căderea Franței în trei săptămâni, guvernul român a descoperit situația disperată a României. România se găsea total izolată, fără nici un sprijin de nicăieri. În trei luni granițele României Mari s'au prăbușit, și opera mai multor generații în mai multe secole, a fost dărâmată de meșteri răi".

În încheiere, vedem cum poporul român trece printr'o fază critică, internă și externă. Dar neamul nostru va învinge și acum, ca în atâtea rânduri, criza de existență din această epocă de anarhie-tiranie. Și atunci România va redeveni un factor de progres în politică, economie și cultură, în rând cu națiunile libere".

***

Marți 30 Iulie, Domnul Profesor Vasile Tega dela Universitatea din Montreal a prezentat diapanorama "Aromânii în imagini", conferință bine documentată cu cca. 600 de diapozitive, reprezentând aspecte din trecut și prezent din viața Aromânilor.

Despre acest subiect tratează corespondentul ziarului Cuvântul Românesc la pagina Farei Armânești.

***

Miercuri 31 Iulie, Domnul Enescu ține cea de a doua comunicare: "Privire spre sfârșitul secolului". "Această privire înainte, spune Domnul Enescu, nu are veleități de profeție. Futurologia nu este o știință exactă, ci doar o dexteritate cazuală. Dar politica, și nu numai politica, însemnează a prevedea și a preveni. Scrutarea viitorului și acomodarea cu el, intră în natura omului. Încerc deci, cu prudență să întrevăd ce ne aduce sfârșitul secolului".

"Istoria, continuă Domnul Enescu, este o alternare în spirală de crize tenebroase cu pânze luminoase, și vice-versa. Această succesiune de bine cu rău și invers, este comprimată în topicul biblic al vacilor slabe după vacile grase. Secolul XX este un model de alternare al propășirii cu catastrofa, mai ales în Europa și în Asia." Domnul Enescu trece în revistă diferitele înfățișări ale crizei în care se zbate omenirea. "Dar fenomenul fundamental al secolului XX, precizează Domnul Enescu, este războiul declarat de ateism direct și indirect religiei și cultelor religioase. Mai bine spus agresiunea este îndreptată contra religiei creștine, în primul rând contra catolicismului și Bisericii Catolice. Originile acestui război polivalent, adică extins pe toate planurile existenței umane, vin de departe". Domnul Enescu descrie diferitele aspecte ale războiului dintre ateism și religia creștină. Doctrina acestui război teribil, este concentrată în strigătul lui Lenin: "Nimic nu este mai abominabil decât religia!"

Armele făurite de acest strateg demonic, teroarea brutală și infiltrația insidioasă, sunt deopotrivă de eficace. Ele au dat rezultate incontestabile în descreștinarea maselor. Sub fațada apostazei și a colectivismului se extinde barbarizarea peste lumea creștină. Dar barbarizarea precedă timpuri noi. La un gen de Ev-Mediu, denaturat, obscurantist și anarho-tiranic, definit de Berdiaef, se poate spune o nouă renaștere, aceasta cu substrat religios, cum o gândește Berdiaef, "o renaștere medievală și creștină, în spiritul lui Dante".

În concluzie, războiul religios este dublat de un adevărat război mondial pe toate terenurile, politic, cultural, economic, social și pe toate continentele și oceanele. Care va fi sfârșitul secolului? Nimic nu este exclus în istorie, nici cele mai bizare inversări. Tot și Contra-Tot sunt posibile, mai ales la acest sfârșit ev. Cel de al doilea mileniu după Christos a început cu o cruciată. Cu ce va începe cel de al treilea mileniu?"

***

Cea de a treia comunicare a Domnului Enescu și ultima a avut ca temă "Legiunea de ieri, de azi și de mâine". Orice grupare, oricum s'ar numi, pentru a prinde rădăcini, trebue să corespundă unor stări și interese sociale și naționale. Care au fost stările și necesitățile care au îndreptățit și au dat viață mișcării naționale și în deosebi Legiunii?

Să le enumerăm pe rând: articularea deficientă a ținuturilor alipite cu vechiul regat; insuficiența aparatului administrativ; nivelul scăzut al personalului politic; criza producției agricole după exproprierea latifundiilor; lipsa unor soluții adecuate prin aplicarea judicioasă a reformei agrare; standardul superior economic și cultural al minorităților care a creat dificultăți în raporturile cu majoritatea românească; invazia alogenă în orașele țării; disproporția în universități între studențimea alogenă și acea românească; bolșevizarea muncitorimii și scăderea producției industriale; slăbirea economiei naționale și deci a potențialului de independență a României; înstrăinarea presei și campania de desnaționalizare; nereușita redistribuției și a regrupării organice de forțe politice în noua configurație a României; neputința de a rezista la pregătirea haosului prin revoluție și înstrăinare. Astfel, contra stărilor morbide ale societății primejduită de spectrul descompunerii, și din necesitatea de a crea un nou echilibru întern, s'a ridicat o nouă forță, mișcarea națională, sub diferitele ei forme, în deosebi Legiunea.

Domnul Enescu analizează itinerarul parcurs de Legiune, care în 10 ani a așezat-o în centrul societății românești. Factorul determinant în ascensiunea constantă a Legiunii a fost tineretul. Corneliu Codreanu ca vrăjitorul din poveste a răpit copiii de pretutindeni, chiar și ai marii burghezii liberale.

Legiunea de ieri rămâne modelul Legiunii din totdeauna.

Ce este azi Legiunea? Ea se cuprinde în trei puncte:

1. Persistența credinței în idealurile legionare în conștiinta unor supraviețuitori;

2. Un dublu mit, pozitiv și negativ. Pozitiv, prin evocarea unei mari opere naționale; negativ, prin perseverența de a defăima Legiunea ca organizație criminală și nazistă;

3. O perspectivă de renaștere în viitor. Legionarii sunt instructori discreți de românism. Ei sunt activi pretutindeni, la Biserică și la societăți de asistență, la asociații culturale, în presă și în edituri. Cum stă scris în statutele Ligii Patrioților de acum un secol, membrii diferitelor partide nu purtau decât un singur nume, numele de patrioți.

Ce va fi Legiunea în viitor? Oricare integritate morală într'o integritate națională va fi Legiunea, indiferent de ce nume va purta.

Textele celor trei comunicări vor fi publicate integral într'o broșură ce va fi editată de "Cuvântul Românesc".

***

Sâmbătă 3 August, a avut loc tradiționala agapă literară, ce are loc în fiecare an în ultima zi a Săptămânii Câmpului Românesc, la care au participat poeții, scriitorii și artiștii de față.

Seara, părtașii la Săptămâna Câmpului Românesc s'au întâlnit la masa de despărțire cu Românii veniți să-și ia rămas bun dela oaspeți. La invitația Domnului Ion Halmaghi, Domnul Enescu a rostit cuvântarea de rămas bun:

"Iubiți comeseni, toate, bune sau rele, au un sfârșit. În seara aceasta la sfârșit Săptămâna Câmpului Românesc. O umbră de melancolie se lasă peste un rămas bun. O conviețuire de o săptămână a țesut fire de solidaritate afectivă, pe care o purtăm cu noi la întoarcerea de unde am venit.

Eu o voi duce peste ocean, în îndepărtata Europă, unde o voi proiecta ca pe un model și un îndemn.

Viziunea Câmpului Românesc în forfota zilei sau în liniștea nopții trezește imaginea unei caravane de pionieri la popas, o tabără de odihnă, o vacanță de altădată la țară din timpurile atât de îndepărtate ale copilăriei, o chermeză a voiei bune, o veghe la foc și cântec, elementele inerente de desfătare și vis din adâncul sufletului românesc. Dar Câmpul Românesc adaugă la locul de repaus, tendința mai ambițioasă a unei academii de vară. La petrecere și înfrățire, se alătură manifestări de intelect și cultură. Astfel, Câmpul Românesc devine un exemplu de pedagogie națională.

Din fire n'am vocația admirației și nici a laudelor exagerate. Din spirit de dreptate însă, recunosc întotdeauna meritele. De data aceasta, orice frână a dispărut în ce simt și cred despre Câmpul Românesc și Canada românească. Echipei de inimoși dela Câmpul Românesc și colaboratorilor lor, le sunt recunoscător pentru zilele pline petrecute la Câmpul Românesc.

Nu pot să închei fără un omagiu adus "Cuvântului Românesc": binomul Bălașu-Bârsan și echipa din care doi excelenți ziariști, Domnii Donev și Halmaghi sunt de față, au creat un organ de comunicare între Români, fără seamăn în diaspora românească. Pe drept l-am numit monitorul național și călăuză a conștiinței românești.

Nu mă despart ușor de D-stră, dar cu speranța că veți purta mai departe această faclă românească. Evreii timp de timp de două milenii, și-au urat în noaptea fiecărui an nou: "La anul la Ierusalim". Și au ajuns acolo. Vă fac și eu o urare de vară: "La anul, la Câmpul Românesc din Hamilton".

***

După sfârșitul agapei de despărțire, toți cei de față s'au îndreptat spre locul ceremoniei coborârii atingardelor care au fluturat sus, pe tot timpul Săptămânii dela Câmpul Românesc din Hamilton. Liniștea de catedrală a fost străbătută numai de imnul stingerii: "Si te-ai dus, spre Apus...", mai întâi cântat, și apoi șoptit de toți cei de față.

Stindardele coborâte au fost împăturite și înmânate șeful Câmpului de trei copile, cu toată grația adolescenței.

Așa s'a sfârșit o săptămână de desfătare în în spirit de ecumenism românesc! □

DRUMUL PESTE POD, SPRE CAPELĂ

CONFERINȚA PREOTULUI GHE. CALCIU-DUMITREASA

SFINȚIREA TROIȚEI

RĂMAS BUN DELA OASPEȚII VENIȚI DE DEPARTE

Există în fiecare din noi, exilații de pe acest pământ, un dor tainic de reîntoarcere la o geografie spirituală pecetluită în noi, un orizont abisal specific numai nouă și plămădit undeva la jumătatea distanței dintre reverie și realitate.

Răspunzând acestei nevoi spirituale de regăsire și retrăire a identității noastre, dincolo de carapacea și presiunea unor timpuri și culturi diferite de spiritul și formația noastră psihosomatică, răspunzând deci acestei nevoi de evadare din noi înșine și din lume și de întoarcere la acel orizont specific românesc și creștin, Asociația Culturală Românească din Hamilton a creat această oază de trăire românească numită și recunoscută drept "Câmpul dela Hamilton".

Prin intermediul ziarului "Cuvântul Românesc" am fost informați deci, că după tradiție, și în acest an tabăra de vară își va deschide porțile între 27 Iulie și 3 August să primească sufletele noastre obosite de rutina cotidiană.

Aflasem de asemenea de faptul că Asociația Culturală din Hamilton (Canada) începuse o campanie de adunare de fonduri pentru ridicarea unei noi clădiri, care să adăpostească în viitor activități de natură să țină aprinsă în candela Neamului acea lumină adusă de fiecare din noi din plaiul carpato-dunărean.

Sosisem de Sâmbătă seara, înfruntând arșița autostrăzilor americane și canadiene.

Si iată-ne deci în fața unei pietre dela intrare pictată în culorile drapelului românesc nepătat. Intrăm pe drumul care duce spre tabără ca printr'un tunel luminos pardosit de orgile unor copaci tineri și plopi fosnitori. Avem în față priveliștea rustică a Câmpului și a căsuțelor de dormit. Pe partea stângă dela intrare ca într'un sanctuar străjuiesc steagurile românești, canadiene și americane. Sub faldurile lor sunt ridicate două cruci de piatră, semn că la manifestările culturale și religioase dela câmp vor fi de față, nevăzut, și toți eroii de acum și din totdeauna ai Neamului.

La intrarea în tabără suntem întâmpinați din toate părțile de călduroase salutări frățești din partea celor deja prezenți.

Deschiderea oficială a Săptămânii Câmpului a avut loc Duminică dimineața, 27 Iulie. Clopotele din turlă chemau la slujba Sfintei Liturghii pe cei dela Câmp. Au slujit Prea Cuvioșii și Cucernicii Părinți: Arhimandrit Roman Braga, Preot Gheorghe Calciu și Preot Nicolae Zelea.

Un "cor de îngeri" așa cum i-au numit cei prezenți pe cântăreți, au dat răspunsurile la Sfânta Liturghie. Predica a fost ținută de Părintele Calciu. O predică vie, tulburătoare, Se citise Evanghelia exorcizării de către Hristos a unui demonizat, prilej nimerit spre a aduce în actualitate situații similare existente în întunericul asupririlor ateistice.

Urmează apoi o procesiune liturgică dela Capelă spre locul unde sculptorul în lemn Cercel ridicase nu demult o frumoasă troiță în memoria tatălui său. Un sobor de preoți (Arhim. Roman Braga, Gheorge Calciu, Nicolae Zelea, Sterie Mihădaș, Dumitru Ichim și Mihai Handrabur) au sfințit apoi Sfânta Cruce.

După aceea a urmat o plăcută petrecere câmpenească, unde frați de Neam și credință au avut posibilitatea să schimbe impresii, gânduri, și să-și împărtășească necazurile și bucuriile exilului.

Marți seara mult încercatul și curajosul Părinte Calciu a ținut o conferință despre "Suferința umană și providența divină". Ca un prolog la expunerea Sf. Sale, Părintele Calciu a prezentat un scurt raport asupra intervențiilor sale pe lângă autoritățile guvernamentale americane.

Conferința a fost acaparantă și copleșitoare, presărată de exemple și amintiri din închisorile comuniste cărora Părintele Calciu le-a plătit obolul a nu mai puțin de 21 de ani.

Miercuri seara am avut ocazia să-l ascultăm pe Părintele Arhimandrit Roman Braga. In urma discuțiilor "platonice" dela Câmp, Prea Cuvioșia Sa își schimbă ad-hoc titlul și tema conferinței anunțate. A vorbit "sofranci" despre spiritul și trăirea românească. Partea "academică" a expunerii a fost apoi completată prin comemorarea a câtorva exemple din suferința și experiența Cuvioșiei Sale ca victimă a închisorilor de "reeducare". O tăcere de timp "increat" s'a așezat în sufletele celor prezenți. Lacrimi în ochi, de indignare, dar și de iertare creștină s'au scurs peste obrajii ascultătorilor.

De necrezut, dar adevărat. Ceea ce se spune că s'a întâmplat la Pitești, la Aiud, la Canal, este o realitate. O realitate apăsătoare, din care cei prezenți la Conferință n'ar fi putut ieși mai bine, decât printr'o rugăciune închinată memoriei celor care întrând în acele iaduri comuniste nu s'au mai întors între noi, ci au mers direct în ceata mucenicilor.

Joi dimineața s'a plecat la Niagara Falls. Frumusețea peisajului a fost completată de voia bună și cântecul nostru tradițional.

Vineri seara a avut loc, așa cum se anunțase, Conferința D-lui Ion Halmaghi. Această conferință a venit ca o concluzie și ca un răspuns la acutele probleme care frământă Exilul românesc. Spiritul de sinteză și percepția profundă a timpurilor tulburi în care trăim, coordonatele majore care definesc ființa și aspirațiile adevăratului Exil Românesc, nădejdea că Dumnezeu va scoate poporul român din noaptea în care stihiile istoriei neau împins, sunt elementele de bază ale expunerii D-lui Halmaghi.

Sâmbătă a fost dedicată ca de obicei artiștilor și poeților cu un program care a precedat masa de luat rămas bun.

Ajungerea la marginea de încheiere a Săptămânii Câmpului Românesc din Hamilton, petrecută în întregime acolo și de Părintele Calciu, ne oprește gândurile la câteva reflecții. In geografia spirituală a Exilului Românesc, Asociația Culturală și Câmpul de vară dela Hamilton se înscriu ca două instituții aparte menite să contribuie substanțial la procesul de sedimentare și de cultivare a acelor valori definitorii de conștiință și trăire românească, să țină vie flacăra iubirii de Neam și credința a elementelor active și dedicate țelurilor fundamentale în lupta pentru eliberarea țării.

Și precum flacăra unei candele nu pierde din intensitate atunci când aprindem dela acea flacără o altă candelă, tot așa și cu focul dragostei de neam și credință întreținut la vatra de trăire românească dela Câmpul din Hamilton.

Prezența întimpul Săptămânii Câmpului Românesc a celor 9 preoți (Arh. Roman Braga, dela Mănăstirea Elwood City, Pa., Gheorghe Calciu Dumitreasa, Cleveland, Ohio, Petre Popescu, Montreal, Sterie Mihădaș, Toronto, Pantelimon Stanciu din Canton, Ohio, Virgil Părvănescu, Cleveland, Ohio, Nicolae Zelea, Hamilton, Dumitru Ichim, Kitchener, Mihai Handrabur, Toronto) a avut o deosebită influență atât asupra întregii comunități spirituale, cât și a fiecărei persoane în parte.

Prin conferințele ținute, prin discuțiile constructive, prin voia bună și frăția celor prezenți se menține nădejdea că într'o zi, atunci când marama întunecată va fi ridicată de pe ochii țării, vor fi oameni pregătiți să contribuie la refacerea spirituală și culturală a nației, la continuarea tradiției milenare a poporului român, pentru care cele câteva decenii de suferință sunt mai mult o provocare decât un destin fatidic.

Câmpul de vară are deci și o dimensiune pedagogică, fără de retorica dogmatică binecunoscută, un fel de universitate populară de genul celora create cândva la Vălenii de Munte.

Aici profesorii sunt mai mult lucrători și exemple de viață și conduită, iar metoda de învățământ constă mai mult dintr'un dialog deschis, într'un schimb de idei și de opinii, toate însă înscriindu-se în aceleași coordonate definitorii pentru exilul adevărat și activ românesc.

Examenul de conștiință al participanților la aceste cursuri de vară se dă de fapt la locul sau în comunitatea la care fiecare se întoarce, totdeauna mai elucidat și mai plin de încredere că nu trăiește acel complex de singurătate al Profetului Ilie, căruia Dumnezeu i-a promis că mai are întotdeauna, undeva, "șapte mii de bărbați" care nu și-au plecat genunchiul în fața lui Baal.

Acestea sunt de fapt și motivele reale pentru care am ales calea exilului. Un exil cauzat numai de socoteli personale și materiale, este moartea duhului.

Tabăra de vară din acest an dela Hamilton poate fi considerată un succes. Este un nou început, o nouă cale de a ne aduce fiecare contribuția la salvarea și mântuirea Neamului la eliberarea acestuia din mâinile impostorii.

Prezența părintelui Calciu a reprezentat un catalizator spiritual în efervescență de idei, probleme, întrebări și răspunsuri, care s'au succedat necontenit în întreaga săptămână.

In final, adunarea ad-hoc a Românilor participanți la Câmpul Românesc din Hamilton a elaborat o chemare către Exilul românesc.

Există o nădejde că această chemare va fi auzită și urmată. Poate că ea și alte inițiative românești concentrate în aceeași direcție vor putea rupe starea de apatie, indiferență și de egoism în care, din păcate, mulți dintre noi suntem prinși sau pe cale de a aluneca.

Revenim la momentele de încheiere ale Săptămânii dela Câmpul Românesc.

După masa de încheiere și despărțire și la timpul apusului de soare, s'au coborît drapelele sub privirile atente ale participanților care murmurau imnul întoarcerii luminii la locul hărăzit pe firmamentul celest: "Zi te-ai dus, la apus..."

O lumină nouă se aprindea și în candelele inimilor noastre: petrecusem la Câmpul Românesc dela Hamilton o săptămână de neuitat.

Participant

TABĂRA DE VARĂ
DELA CÂMPUL ROMÂNESC
(ASOCIATIA CULTURALĂ ROMÂNĂ)
HAMILTON-CANADA

CHEMARE
CĂTRE EXILUL ROMÂNESC

Românii participanți la Săptămâna Câmpului Românesc dela Hamilton, Ontario, Canada, luând în discuție tragedia națională creată de regimul comunist și cauzele organizatorice, de reprezentare și de influență a intereselor naționale românești de pe lângă forurile și organizațiile oficiale din țările de exil, consideră că sunt necesare măsuri concrete, urgente și efective de redresare a acestor situații.

Pentru acest scop, propunem următoarele:

1. Reîntoarcerea la valorile tradiționale creștine și naționale românești.

2. Crearea și susținerea de către tot exilul românesc a unei misiuni de reprezentare și de promovare (lobby) a intereselor naționale pe lângă organizațiile guvernamentale și ne-guvernamentale și în special pe lângă cele ale Statelor Unite ale Americii, dela Washington, D.C.

In acest context, vedem în Pr. Prof. Gheorghe Calciu-Dumitreasa, (prezent la Săptămâna Câmpului Românesc) ca una dintre personalitățile *marcante pentru* stimularea creerii acestei misiuni.

Pentru un cât mai bun succes al acestei misiuni, solicităm sprijinul spiritual, moral și financiar al tuturor persoanelor, organizațiilor și instituțiilor românești din exil.

3. Sugerăm organizarea primei adunări mondiale a Românilor din Exil în vara anului 1988, când se comemorează aniversarea a 70 de ani dela Marea Unire, adunare care să aibă caracterul unei întâlniri naționale, culturale și artistice.

Având speranța că apelul nostru își va găsi un ecou pozitiv în conștiințele vii românești, așteptăm ralierea la această chemare.

Orice adeziune, sugestie și contribuție imediată la apelul nostru se pot face pentru început pe adresa:

Asociația Culturală Română,
Box 4217 Station "D",
Hamilton, Ontario, Canada,
L8V 4L6

Semnează,

Adunarea Ad-hoc a Românilor participanți la
Săptămâna Câmpului Românesc
dela Hamilton, Ontario, Canada.

Urmează 97 de semnături.

2 August 1986

LA UMBRA POMILOR LA CÂMPUL ROMÂNESC

CONFERINȚA ARH. ROMAN BRAGA

CONFERINȚA PROF. ION HALMAGHI

MASA COMUNĂ LA ÎNCHIDEREA SĂPTĂMÂNII CÂMPULUI

INAUGURAREA CENTRULUI CULTURAL ROMÂNESC DIN HAMILTON

ASOCIAȚIA CULTURALĂ ROMÂNĂ

TABĂRA DE VARĂ DELA CÂMPUL ROMÂNESC

CENTRUL CULTURAL ROMÂNESC, HAMILTON

SALA DE FESTIVITĂȚI GATA PENTRU INAUGURARE

SOBORUL DE PREOȚI ÎN TIMPUL SFEȘTANIEI

TĂIEREA PANGLICII DE CĂTRE PRIMAR

Nu ar fi fost cu nimic greșit dacă la intrarea în "Câmpul Românesc" s'ar fi pus un "Bine ați venit!" să întâmpine oaspeții, dar e aproape singurul loc unde nu este necesar. In primul rând, la poartă te întâmpină tricolorul pictat pe o stâncă. Aluzia te duce la proverbul românesc "apa trece, pietrele rămân". Cel ce a reușit în "bejenia" peste mări se orientează după această stâncă pictată cu tricolorul. A descoperit "drumul". Amintiri ancestrale se trezesc în el ca dintr'un abis. Drumul ce duce pe sub ogivele copacilor pare cunoscut: ești acasă, intri într'o Românie așa cum ai visat.

Câmpul Românesc îți produce un șoc. Ieșind de sub îmbrățișarea copacilor, te întâmpină monumentul de pe o măgură, dedicat tuturor celor morți pentru credință și neam. In bătaia de vânt a cerului, steagurile înfrățite: american, românesc și canadian. Sus în deal, se aud clopotele. Incepe slujba la bisericuța dedicată Maicii Domnului. Văruită în alb, cu cele trei ferestre tricolore, pare o lebădă sfântă plutind deasupra de timp, transfigurând ca o pasăre pământescul în zboruri și cer.

La slujba acatistului Sfântului Pantelimon, preoții Gheorghe Calciu Dumitreasa, Virgil Pârvănescu și Marin Mihalache s'au rugat pentru viața și sănătatea participanților la festivitate și a familiilor lor. Apoi, preoții menționați la care s'a adăugat și preotul Nicolae Zelea au ridicat un parastas în memoria eroilor căzuți pentru neam și cruce și a membrilor decedați din familiile celor prezenți. Parastasul a fost ridicat din inițiativa și grija familiei Mocanu din Cleveland, Ohio.

TABARA DE COPII

In timp ce se făceau ultimile pregătiri pentru deschiderea oficială, în săptămâna dinainte, la Câmpul Românesc avusese loc prima tabără de copii, făcând parte din programul de activități culturale ale noului Centru Românesc.

O combinație de sport, ore de limba română, și muzică românească, au pus o piatră la temelia educației românești a viitoarei generații. Au participat 18 copii, în vârstă de 6 la 16 ani, care au contribuit cu toții la succesul taberei lor. Sperăm că vor veni și anul viitor.

INAUGURAREA

Este Duminică, 26 Iulie 1987, când la Câmpul Românesc din Hamilton, Canada, sute de Români sosiți din Canada, SUA, Australia Africa de Sud, au participat la un mare eveniment din viața exilului românesc, și anume inaugurarea noului Centru Cultural Românesc.

Ca acest așezământ cultural să devină o realitate, au contribuit cu donații Români din întreaga lume.

Programul a început cu o slujbă solemnă de sfințire a apei (aghiazma) oficiată de un sobor de 7 preoți: P.C.Pr. Virgil Pârvănescu (Ohio), P.C.Pr. Gheorghe Calciu (Cleveland), P.C.Pr. Nicolae Zelea (Hamilton), P.C.Pr. Sterie Mihăilas (Toronto), P.C. Pr. Marin Mihalache (Vatra Românească), P.C.Pr. Mihai Handrabur (Toronto) și P.C.Pr. Dumitru Ichim (Kitchener). După impresionanta slujbă, cu răspunsurile la strană date de domnii Tony Lupu (Toronto), Vicente Ocolișanu (Kitchener) și corul Câmpului Românesc, Centrul Cultural a fost sfințit cu aghiazmă, ca binecuvântat să fie în veacul veacului. Momentul culminant a fost tăierea panglicii de către primarul orașului, Dl. J. Smith, reprezentând autoritățile canadiene, care au răspuns cu multă dragoste la apelul nostru și care la prima răsturnare a lopeții de pământ a delegat pe Doamna Lily Munro, care a venit din partea guvernului cu o "cărămidă" în valoare de $135.000.

Când aplauzele s'au stins din palme, dar continuau freamătul lor în inimi s'a intrat în sală la banchetul de inaugurare. Pe peretele din față se putea vedea un steag tricolor, având o lungime de 12 metri. Inainte de masă Rugăciunea Domnească rostită de toată lumea. Iar după - programul artistic. Corul Câmpului Românesc. Recitări. Discursuri. Primarul orașului salută evenimentul, felicită pe ctitori și e mândru că se află printre Români. Dl Nicolae Pora, maestrul de ceremonii, face o scurtă incursiune în istoricul Câmpului Românesc.

Ne-a impresionat evocarea felului în care Românii și-au pus semnătura pe acest Câmp Românesc: au plantat un copac și pentrucă "semnătura" era dată în alb a apărut pe deal bisericuța "Sf. Maria", iar acum acest Centru Cultural Românesc.

S'a muncit mult și greu. Se apropia ziua deschiderii. Se lucra până noaptea târziu la lumina reflectoarelor. Printre ostenitori era și Părintele Handrabur cărând pământul cu roaba. Era cel mai îndreptățit să amintească, în acest context, "Testamentul" lui Ienăchiță Văcărescu: "Urmașilor mei Văcărești / Las vouă moștenire / Cresterea limbii românești / Și-a patriei cinstire".

S'a mulțumit apoi tuturor binefăcătorilor, donatorilor și lucrătorilor voluntari la acest impresionant complex edilitar.

S'a subliniat apăsat că "a patriei cinstire" nu se poate face cu buldozerul ce ne dărâmă monumentele istorice și bisericile ci prin "zidire" de "așezăminte" culturale și s'a mulțumit celor care cu jertfă au ajutat "zidirii".

Un moment simbolic.

Fiecare am pus câte o cărămidă la acest "așezământ". Copiii au venit cu o floare. Un cântec în limba română. Si pe aceste petale sonore, neîndrăznite nici de un fluture, roua din Dumnezeu se amestecă cu lacrima noastră și se "așează" în comuniune mistică.

Nu ne mai este frică de nimic pentrucă al nostru este viitorul. Ascultați "neamuri" ce ne-ați furat țara și vă cutremurați acum. Nimeni și nimic nu poate să vă mai scape căci "Cu noi este Dumnezeu..."!

TABARA DE VARA

Mulți dintre participanții la inaugurare au rămas în continuare să petrecă o săptămână de odihnă și trăire românească și creștină la Câmpul Românesc.

A devenit o tradiție ca în fiecare an, cu prilejul taberei să fie invitate distinse persoane ale exilului românesc să conferențieze, întemeindu-se astfel o academie de vară.

Anul acesta, am avut din nou în mijlocul nostru pe Arhimandritul Roman Braga vorbind despre "Caracteristicile creștinismului românesc", pe Pr.Gheorghe Calciu "Despre moarte si înviere" și Prof. Ion Halmaghi cu "Perspective românești în contemporaneitate".

Rezumarea și comentarea lor este aproape imposibilă din lipsă de spațiu. Spicuim doar câteva idei. Pr. Arhimandrit R. Braga, în conferința sa de Luni, a spus că strămoșii nostri în "păgânismul" lor au ajuns la ideea de nemurire a sufletului, a vieții de dincolo de moarte, a zeului spre care merg numai cei virtuoși.

Faptul că există o Judecată de Apoi, care nu e după moartea fiecărui om, ci la sfârșitul veacurilor, e pentrucă atunci vor fi judecate neamurile lumii. Neamul e'n tine și tu în neam și păcatul neamului e și păcatul tău și vei fi osândit când se vor judeca neamurile că n'ai făcut nimic pentru el, încercând să-l duci lui Dumnezeu.

Dar cum să-l duci? E nedrept! E imposibil! Ce ți se cere? Limba română are un cuvânt larg cât bolta cerească - OMENIA. Cheia cerului e să fii om de omenie. E cineva flămând, dă-i să mănânce. E cineva însetat, dă-i un pahar de apă. E cineva străin? Primește-l în casă. E cineva în spital sau în închisoare? Vizitează-l. OMENIA românească te obligă. După cele mai de sus, vei fi judecat. Ca neam.

Conferința de Miercuri a P.C.Pr. Gheorghe Calciu a subliniat unitatea ce există la Români între social și sacru. La noi biserica nu este "acolo", ci e în mijlocul satului, pe un loc mai ridicat, predominând cu prezența ei, totul. Biserica a fost cea care a inițiat spitalele, bolnițele dela mănăstiri, oferlinatele, ea a încurajat artele și a format școlile.

Socialul implică participarea la viața "polisului", adică a cetății, iar această participare activă se numește "politică". Când unii spun că Biserica și preoții ei nu trebue să facă politică, fiți atenți la ei. Pentru ei a nu face "politică" înseamnă să nu te atingi nici cu o floare de regimul comunist, a cărui lozincă este distrugerea creștinismului, să nu spui că în țară un Tătar smintit ne distruge biserică după biserică și monument istoric după monument istoric, ultima fiind biserica "Sf. Vineri", rasă cu buldozerele pentru a face loc "Victoriei Socialismului".

Vineri a conferențiat Prof. Ion Halmaghi. A fi "contemporan" înseamnă a fi frate cu timpul în "prezent". Dar nu fratele mic al timpului, ci fratele mare care este geamăn cu veșnicia. In acest context, neamul nostru este contemporan cu cerul și sacrul. Geografia neamului nostru are ca hotar cerul haric, coborând ca o cupolă bizantină deasupra granițelor pământești. Ca nici un neam în istorie avem dreptul să propunem niste "perspective românești" ca valoare a timpului în esența lui de "contemporaneitate" cu divinul ca sens al istoriei de transfigurare a lumii.

***

In fiecare seară s'a făcut foc de tabără, cu programe improvizate, care țineau până noaptea târziu: recitări, cântece, amintiri, glume. Simbolul focului este acela de biruință a spiritului asupra întunericului și haosului.

Pe vremea lui Stefan cel Mare, când spiritul creștinătății era amenințat de năvălirea hoardelor păgâne, se aprindeau focuri pe munți. Limbile lor de foc se înălțau disperate spre cer: "Doamne, ajută Moldova și creștinătatea si mântuieste-ne de păgâni!"

***

Trebue remarcate două prezențe artistice.

Nicăpetre (Toronto) a prezentat expoziția de pictură statică, ulei pe pânză, dedicată memoriei artistului român Ion Nicolau, decedat în iarna 1987, și intitulată "Frumusețea obiectelor umile".

Aruna Serbănescu, a interpretat cu talent melodii de muzică clasică și prelucrări folclorice.

După șezătoarea artistică tradițională, sub umbra răcoroasă a copacilor, au fost așezate mesele în careu. Pe fețele oamenilor se vedea bucuria și tristețea. Bucuria comuniunii. Tristețea despărțirii. Cuvântul de închidere a fost rostit de Părintele Dumitru Ichim și Părintele Gheorghe Calciu.

Dumitru ICHIM

CENTRUL CULTURAL VĂZUT DE DINCOLO DE RĂU

LA ÎNNOT IN TIMPUL TABEREI DE COPII

TRADIȚIONALA ȘEZĂTOARE

ROMÂNII PREZENȚI LA INAUGURARE

MASA DE ÎNCHIDERE A SĂPTĂMÂNII CÂMPULUI

CENTRUL CULTURAL
DELA CÂMPUL ROMÂNESC-HAMILTON
TABĂRA DE VARĂ
CONGRESUL LIMBII ROMÂNE

"ŞTIU CINE SUNT..."

Tabăra de vară pentru copii ţinută la Câmpul Românesc între 24 şi 31 Iulie şi-a închis porţile până anul viitor.

Scopul ei a fost să îi aducă împreună pe copiii români de pe întreg teritoriul nord-american, să îi ajute să lege prietenii, dar în acelaşi timp să îi facă să înţeleagă locul lor în marea familie a exilului românesc şi să îşi dea seama că sunt chemaţi, prin afirmarea etnicului să îşi aducă aportul la cultura şi spiritualitatea poporului român precum şi cea a statelor multinaţionale în sânul cărora trăiesc astăzi.

Prima regulă a taberei a fost: toţi vorbim românește și numai românește, și toți învăţăm să scriem şi să citim românește, fiecare după puterile sale - povești, poezii sau lecţii din Abecedar. Copiii au lucrat în creioane colorate harta României Mari şi au admirat pitorescul ţinuturilor româneşti din albume. La istorie au aflat că sunt urmaşii unui neam viteaz, de origine latină, ai cărui strămoşi au fost Dacii şi Romanii; că Romanii sunt vechi de peste 2000 de ani, mai vechi decât multe alte popoare.

Si pentrucă Românii s'au născut ca popor creştin, pentrucă ce i-a ţinut în ciuda vitregiei istoriei a fost credinţa, copiii au participat la slujbele de dimineaţă şi seară, ţinute anume pentru ei la capela de dincolo de râu şi au cântat răspunsurile întocmai ca un cor de heruvimi cu voci curate şi plăpânde, cu acel farmec al unei dulci inexactităţi. Orele de religie, în completarea slujbelor, au deschis copiilor noi perspective de înţelegere şi participare la viaţa creştină.

Tabăra a impus o disciplină strictă, un porgram de viaţă sănătoasă, mişcare în aer liber, gimnastică de înviorare dimineaţa, băi de soare, băi în piscină,mese la ore regulate, odihnă adecvată, ore de curs şi de recreere, ore de joacă, concursuri.

Duminică 31 Iulie, dimineaţa, copiii au cântat la slujba de deschidere a Săptămânei Câmpului pentru adulţi. A urmat festivitatea de închidere a taberei: copiii au intonat Imnul Taberei - "Romănaşul" - şi li s'au înmânat certificatele de participare precum şi premiile speciale pentru activităţile în care s'au evidenţiat în mod desoebit.

Pe tot parcursul Săptămânei Câmpului sala Centrului Cultural a găzduit expoziţia realizărilor taberei. Exponatele care s'au bucurat de cea mai mare apreciere din partea tuturor au fost icoanele pe sticlă, alături de peisaje în ceracolor şi tempera, naturi statice în cărbune şi hârţi.

Intr'adevăr copiii au lucrat cu o pasiune şi un talent aproape de necrezut. Din mâinile lor au ieşit adevărate opere de artă naivă, comparabile prin bun gust şi rafinament cu modelele înaintaşilor lor ţărani din secolele trecute.

După închiderea taberei, Intrebaţi ce le-a plăcut cel mai mult, ne răspund: "Pictura pe sticlă şi muzica" ne-a răspuns Mirela Cercel (Cleveland). "Pictura pe sticlă şi joaca la bazin", ne-au răspuns cei mai mici - Dan Manolescu (Burlington), Marius Duma şi Adriana Peşte (Cambridge). Pictura pe sticlă, istoria şi geografia" ne răspunde Ghiorul Ibram (Hamilton). "Peisajele" ne spune Filip Carataş (Toronto). "N'am ştiut să pictez pe sticlă. A fost ceva nou şi neaşteptat pentru mine" ne declară Eleonora Cercel (Cleveland). "Acum vorbesc mai bine şi citesc mai bine românește" ne spune Gabriela Nicolau (Chicago). "Stiu cine sunt şi de unde vin - ne declară Sandra Manolescu (Burlington). Orele de religie m'au ajutat să înţeleg mai bine slujba, să particip la ea cu adevărat." Si, folosind cuvintele ei troscot şi trifoi; un petec de pământ unde ţi se pare că asculţi foşnetul codrilor noştri, unde te poţi o clipă odihni la umbra unui copac cu coroană puternică, cu crengi negre şi noduroase, unde îţi poţi clăti ochii pe amestecul de nuanţe de verde-gălbui argintat al sălciilor ce'şi plâng ramurile peste râu, pe verdele viu, lucios al ierbii, pe verdele cu vine albăstrii, brumate ale şirului compact de brazi; un loc unde soarele se joacă în frunze, unde totul e foşnet, freamăt sau linişte netulburată; seara mai poţi vedea un cer de tuş, presărat cu stele; unde poţi asculta corul greierilor, unde poţi o clipă să te laşi legănat de susurul curgerii domoale a râului adormit ce şerpuie leneş printre maluri măloase.

Aici te simţi una cu locul, una cu oamenii care cu atâta dăruire şi intuiţie au creat acest spaţiu, una cu oamenii care recreează prin prezenţă locul şi suflul românesc.

Pe înserate, când natura a amuţit, când soarele scaldă totul în valuri de roşu, când toate parcă aşteaptă să picure din cer liniştea calmă a nopţii, vei mai veni încă o dată la capelă să cânţi împăcat şi eliberat, împreună cu tot poporul "Lumină Lină a Sfintei Slave a Tatălui Ceresc".

***

Săptămâna câmpului a reprezentat ca de obicei ocazia revederii cu prieteni dragi, şansa de a lega noi prietenii, de a vorbi în dulcea limbă română. In fiecare dimineaţă şi seară s'au ţinut slujbe înălţătoare la capelă de către Pr. Dr. Gheorghe Calciu şi Pr. N. Zelea.

Este o tradiţie a Săptămânii Câmpului ca personalităţi ale exilului românesc să fie invitate să ţină conferinţe pe teme de un larg interes. Cei prezenţi au avut şansa de a audia lucrările Congresului Limbii Române a cărui gazdă a fost în zilele de 5-6 August.

Continuându-se tradiţia, înainte de deschiderea congresului, Centrul Cultural dela Câmpul Românesc a găzduit două conferinţe ce s'au bucurat de largă audienţă şi apreciere: Marţi 2 August, Pr. Gheorghe Calciu-Dumitreasa (Cleveland) a prezentat "Biserica în noua dschidere a 'glasnostului' şi 'perestroicii'.

Personalitate politică de prim rang în exilul românesc, om de adâncă putere de sinteză, ajutat de o vastă experienţă precum şi de o cunoaştere în profunzime a arsenalului de tactici angajate de comunişti, Pr. Gheorghe Calciu-Dumitreasa demască în cuvântarea sa falsul din aşa zisa deschidere a guvernului lui Gorbaciov. Centrul de interes al conferinţei devine poziţia diferită a bisericii în URSS şi România. In timp ce biserica rusă profită de 'glasnost' şi 'perestroika' pentru a cere drepturi pentru credincioşi şi a ieşi de sub influenţa directă a statului, ierarhii români, vânduţi regimului lui Ceauşescu se complac în situaţia actuală, îşi nesocotesc rolul de conducători spirituali, îşi trădează neamul obidit, adăugând amar la suferinţa lui, şi dezinformează, prin minciuna fără scrupule opinia publică mondială, insuficient sensibilă la ororile ce se petrec astăzi în România. După discuţii, la propunerea Dnei Mihaela Moisin, Vice Preşedinte al Congresului Mondial Românesc, în acord cu o serie de membri al Consiliului Executiv al C.M.R. prezenţi în sală, au formulat un protest împotriva dărâmării celor 7.000 de sate, cu 7.000 de biserici şi 7.000 de cimitire - semnată şi de participanţii la tabără.

Joi 4 August, Dr. F. Vicas (Montreal) a adus un punct de vedere foarte interesant în lucrarea "Invierea lui Lazăr - în lumina cercetărilor moderne ale biologiei celulare. Dr. Emil Vicaş aduce ştiinţa în sprijinul religiei demonstrând că incidentul învierii lui Lazăr - fapt atestat nu numai biblic ci şi istoric stă ca mărturie indubitabilă a forţei divine a Mântuitorului.

Prima parte a conferinţei, susţinută cu diapozitive a prezentat un studiu biologic asupra compoziţiei şi transformărilor celulare stabilind cu precizie momentul în care distrugerea celulară devine ireversibilă. Apoi culegând informaţii la faţa locului privitoare la tradiţia legată de practica înmormântării la vechii Evrei, confruntate şi completate cu date oferite de textele biblice, Dr. Emil Vicaş conchide că în momentul învierii din punct de vedere medical Lazăr depăşise cu mult momentul de ireversibilitate a distrugerii celulare, fapt ce confirmă fără urmă de îndoială dumnezeirea lui Iisus.

CONGRESUL

Congresul Limbii Române reprezintă o formă de manifestare românească în lumea liberă, un omagiu pe care noi Românii îl aducem culturii ţării noastre, poporului nostru, trecutului şi viitorului românesc. Iniţiat de regretaţii Prof. Botoşan şi Pr. Tănase, CLR, reeditat sub preşedenţia Prof. Valentin Cantor (New York) se află acum la cea de-a doua sesiune. Congresul a impresionat prin varietatea subiectelor abordate, încadrate în tema largă a permanenţelor româneşti.

In dimineaţa zilei de 5 August lucrările congresului au debutat cu o scurtă slujbă de binecuvântare, ţinută de Pr. Virgil Pârvănescu şi de un cuvânt introductiv al Pr. Dr. Dumitru Ichim.

A urmat o foarte interesantă lucrare de etnografie şi folclor prezentată de Prof. Vasile Tega (Montreal) pe casetă video: "Arta populară şi dansurile Aromânilor". Aceasta reprezintă o mărturie vizuală pentru generaţiile viitoare, a unei lumi azi din ce în ce mai redusă numericeşte.

Congresul Limbii Române şi-a reluat lucrările în după amiaza zilei de 5 August cu prezentarea unor fragmente literare originale în lectura autorilor.

Scriitoarea Georgeta Crainic (Montreal) a adus un suflu de profund lirism în poezia 'Omagiu' - "Fruzelor vieţii ce cad sub pământ". Un ecou puternic a trezit în cei prezenţi evocarea cu valenţe de poem în proză a figurii aproape de legendă a preotului bătrân - "Cel ce'nalţă Crucea", cel ce încearcă să atingă perfecţiunea în viaţa lui închinată lui Dumnezeu şi oamenilor.

De cu totul altă factură a fost fragmentul "Pagini de Cronică" prezentat de Dl. Eremia Gh. Toma (Arizona). Fragmentul face parte dintr'o carte ce nu a văzut încă lumina tiparului şi prezintă sub forma mărturisirilor unui general bătrân monstruozitatea, cruzimea suferinţelor şi îndurărilor unui neam în închisorile comuniste, care "în viaţă n'a ştiut să-şi plece grumazul şi a murit pentru Dumnezeu, Dreptate şi Libertate".

Dl. Pamfir Potopea (Cleveland) a citit apoi câteva versuri din volumul "Margarete de Câmp", poezii cu care regretata sa soţie Lucia Potopea îşi făcea postum debutul în lumea literară. Dintre acestea au reţinut atenţia 'Ţigare de foi' şi 'Pasărea Foenix' ce vorbesc despre viziunea poetică cu valenţe spre etern a debutantei şi de prefigurarea morţii sale timpurii.

Dr. Emil Vicaş revine în cadrul Congresului cu lucrarea: "O curiozitate - profilul psihosomatic al lui Karl Marx". La 100 de ani dela moartea lui Karl Marx, într'un moment când o treime din lume este guvernată de ideile lui, când în SUA creşte în amploare curentul neo-marxist, Dr. Emil Vicaş face o analiză de profunzime a profilului lui Karl Marx pe baza dezvoltării sale biologice, sociale şi psihologice, încercând să pună într'o nouă lumină scrierile şi concepţiile sale. In calitatea sa de mare preot al unei secte satanice, Karl Marx îşi afirmă "tezele": "Vreau să il distrug pe Cel de Sus", "Scopul meu este să intru în iad şi să trag omenirea după mine". Deci, ne confirmă lucrarea doctorului Emil Vicaş - Marx nu a fost un ateu şi nu pe această cale a creat o filosofie materialistă. El a fost un anti-Dumnezeu, s'a vândut lui Satana ca Faust odinioară şi a primit ordin dela stăpânul său să se răzbune pe cei ce cred în Dumnezeu.

Victor Corbuţ (Ohio) a trimis la Congres o lucrare intitulată "Pastorul Richard Wurmbrand", în care aduce un omagiu, cu ocazia împlinirii vârstei de 80 ani, camaradului său de suferinţe din închisoare.

Prima zi a lucrărilor Congresului Limbii Române s'a încheiat cu poeziile: "Dragostea dintâi", "După mure", "Neamului valah

MOŢIUNE

Participanţii la Congresul Limbii Române, ţinut la Centrul Cultural dela Câmpul Românesc din Canada, în urma lucrărilor prezentate şi pe baza celor stabilite de Academia Română precum şi a tuturor cercetătorilor şi a forurilor lingvistice competente, întăresc prin aderenţa lor unanimă, că:

1. Limba Română este formată din cele patru dialecte vorbite: dacoromân, aromân, meglenoromân şi istro-român;

2. Alfabetul limbii române este cel stabilit de Academia Română, cu adausurile pentru anumite sunete particulare aparţinând celorlalte dialecte, stabilite de un for competent al fiecărui dialect, după sunetele identice din celelalte limbi latine, surori;

3. Recomandă tuturor organizaţiilor româneşti din exil, să intervină pe lângă toate forurile internaţionale, ca populaţiile de originie latină din Balcani şi de pretutindeni să aibă şcoli şi biserici în limba vorbită de aceste populaţii.

6 August 1988

problemele exilului.

Au urmat poezii în lectura Pr. Dr. Dumitru Ichim şi a Dlui Ovidiu Vasilescu - redactor şef al ziarului Libertatea.

Dl. Victor Coroianu (Germania) trimite spre citire în cadrul congresului o interesantă lucrare de cercetare istorică "Prezenţe dacice în Britania romană".

După amiază, Dl. Valentin Cantor a prezentat lucrarea "Reorientarea gândirii literare şi educative româneşti în spiritul învăţăturii şi atitudinii creştine". "Ultima noastră redută aici în exil" a spus Dl. Cantor "este credinţa strămoşească: marea favoare de a ne fi născut creştini şi de a ne încăpăţâna să rămânem aşa". Aceste cuvinte au stârnit un puternic ecou în rândurile audienţei, care a socotit această problemă ca un obiectiv pe plan naţional al exilului nostru.

Ultimul vorbitor a fost Dl. Prof. Ion Halmaghi (Ohio) care a prezentat lucrarea "Elemente permanente în istoria românească". Lucrarea a evocat figura uriaşă a savantului N. Iorga, în contrast cu capacitatea lui de a înţelege şi de a se integra în politica românească a timpului său. Dacă Iorga ar fi respectat propria analiză, ar fi evitat un mare dezastru şi ar fi asigurat României un mare viitor.

Congresul Limbii Române îşi încheie lucrările celei de-a doua sesiuni cu un nou moment de poezie - lucrări scrise de Dl. Dumitru Paulescu şi Alexandrina Isac (New York) în lectura Dnei Cantor şi cu intonarea cânteculei "Pe-al nostru steag".

După închiderea lucrărilor congresului a avut loc tradiţionala masă câmpenească. Apoi participanţii s'au îndreptat spre troiţa din centrul Câmpului, unde în faţa drapelor român, american şi canadian a avut loc festivitatea de închidere a taberei.

... Câmpul Românesc ... locul acesta are o putere unică, o forţă de seducţie aproape, prin suflul său atât de autentic românesc, atât de cunoscut şi apropiat nouă. Vei reveni cu siguranţă pe acest tărâm dătător de viaţă ca să mai încerci încă o dată veselia şi tristeţea, solemnitatea, sfinţenia şi aducerea aminte...

Participant

"ŢARA DE AZI ŞI ROMÂNIA DE MÂINE"

SIMPOZIONUL CENTRULUI CULTURAL "NAE IONESCU" DELA CÂMPUL ROMÂNESC

TABĂRA DE VARĂ
28 IULIE - 4 AUGUST 1991

Drumul părea că se întinde la nesfârşit, dar dela un timp indicatoarele de pe autostradă se înmulţeau anunţând mirificul nume: Niagara!

Incerci o senzaţie deosebită ori de câte ori te apropii de această minune a naturii, pentrucă de fiecare dată îi descoperi alte frumuseţi.

Niagara!

Cauţi să scapi repede de formalităţile vamale (fericit că nu eşti la vama din România) te opreşti, oricât de întârziat ai fi, să dai un tur până la cascadă şi pleci mai departe pe autostrada Regina Elisabeta, surprins că întâlneşti un nume de regină în America, dar n'ai timp să te gândeşti prea mult la acest fapt, pentrucă vrei să ajungi cât mai repede la locul unde spiritul emigranţilor şi exilaţilor români de pe coasta de Răsărit a Americii de Nord a sădit o fărâmă de veşnicie românească: Câmpul Românesc!

Panglica de asfalt se întinde peste ogoare fertile, sare peste poduri grandioase, lasă în urmă localităţi cu nume mai mult sau mai puţin familiare şi drumul urmărit pe hartă coteşte pe unul secundar care se îngustează când treci pe drumuri localnice, pe măsură ce te depărtezi de artera principală.

Trecem pe ceea ce ar trebui să fie nişte drumuri de ţară, care nu se deosebesc decât prin îngustime şi trafic de marile artere, în rest, acelaşi asfalt îngrijit unde te întâmpină din dreapta şi din stânga bunăstarea caselor cochete, înconjurate de flori şi verdeaţă. Curţi sau grădini îngrijite, ferme roditoare, gospodari îmbrăcaţi decent, încât si impresia că ai intrat într'o lume a vacanţei continue, totul desfăşurându-se normal, tonic, fără efort şi totuşi se munceşte în continuu. Ogoarele parcelate în "Concessions" sunt şi ele despărţite de drumuri asfaltate. Nici praf pe timp de arşiţă nici noroi pe timp ploios, doar drumurile acestea trase ca nişte linii groase de creion pe coala verde a câmpului canadian.

Intr'o asemenea "Concession" cu numărul 10, călătorul întâlneşte la un moment o placă de lemn pe care o mână dibace a scris cu fierul înroşit: ROMANIAN CAMP. La baza stâlpului care ţine placa, se află un bloc masiv de piatră pe care e zugrăvit un val în trei culori: albastru, galben şi roşu.

Cotesti la stânga pe un drum lăturalnic, printr'un tunel de arbori şi mireasmă de pădure şi după scurt timp luminişul se lărgeşte şi în faţă îţi apare luminoasa priveliştе a Câmpului Românesc al Asociaţiei Culturale Române din Hamilton, Ontario.

Te întâmpină dela intrare fluturând pe o înălţime de colină cele trei steaguri: canadian, american şi românesc, ce domină întreaga aşezare, ca nişte străjeri de neînvins. La umbra steagurilor, Crucea ridicată în memoria celor căzuţi în luptă împotriva tiraniei comuniste şi alta închinată memoriei generalului Platon Chirnoagă, sunt chezăşia de neclintit că în acest loc,

ADRIAN GRIGOROPOL

este viaţă românească necontaminată sub nici un fel de morbul comunist.

Parchezi maşina în rând cu celelalte şi intri în sătuleţul de vacanţă ridicat din materiale uşoare, la umbra câte unui trailer. Cei mai vechi au avut timp să semene flori în jurul micilor aşezări, alţii au câteva rădăcini de roşii, ardei, alături de busuioc şi leuştean. Inconjurat de un gard înalt de sârmă este piscina unde copiii dar şi oamenii în vârstă se răcoresc de dogoarea soarelui de vară. La mesele întinse sub umbrar, stau oameni de vorbă, mai joacă un şah sau fac o tablă să treacă timpul până la ora când încep conferinţele.

Inainte de începerea Săptămânii Câmpului Românesc - ca în fiecare an-Duminică 28 Iulie 1991, a avut loc ca Câmp, pic-nic-ul Parohiei "Sf. Gheorghe" din Toronto, la care au luat parte pe lângă credincioşii din Toronto şi oaspeţi din Hamilton, Kitchener şi din alte localităţi mai îndepărtate din Statele Unite şi Canada. Tradiţionalul picnic a fost o fericită întâlnire pentru toţi participanţii care s'au simţit într'o atmosferă de dragoste şi bucurie.

Luni 29 Iulie, spre seară, când oaspeţii coloniei dela

PR. DR. PETRE POPESCU

Câmpul Românesc s'au adunat în spaţioasa sală socială a Centrului Cultural "Nae Ionescu", la care s'au adăugat şi Românii veniţi din localităţile apropiate unde îşi au domiciliul, după cuvântul de deschidere a "Săptămânii Câmpului Românesc" şi rugăciunea de început cu binecuvântarea dată activităţii Centrului Cultural dela ora 7.30 seara, au început lucrările simpoziorului.

Prima conferinţă a fost prezentată de Pr. Dr. Petru Popescu din Montreal şi a avut ca subiect "Biserica şi idealurile naţionale". Cunoscut pentru deosebitul talent în abordarea legăturii permanente care a existat între biserică şi neamul românesc pe întreaga perioadă dela apariţia lui şi până în zilele noastre, părintele Petre Popescu a demonstrat că nici un eveniment important din istoria Românilor nu s'a petrecut fără susţinerea spirituală temeinică dinpartea bisericii, şi cum de multe ori, biserica a fost iniţiatoare a marilor evenimente. In acest context, conferenţiarul prevede pentru viitor ca singură soluţie pentru ieşirea Neamului Românesc din marasmul actual, apropierea de Biserică, ţinută mândră, eleganţa jocului de scenă, apariţia în costume naţionale peste care se revărsa bogăţia părului lung, care îi mărea farmecul. Vie arătare coborîtă din tainice hrisoave unde se întâlnesc roman-

VICTOR GRECU

ticele vieţi de doamne şi domnite, ne-a trecut în hotarul ţării cu haiduci şi ibovnice, peste mirişti unde te aşteaptă odihna fântânii cu cumpănă, hanuri cu Anite Crăsmăriţe, chemarea fraţilor din Basarabia, romanţele Bucureştiului de altădată sau chiuitul iu-iu-iu al arădelnilor.

Citeam bucuria pe faţa unui Român din a treia generaţie născută în America şi l-am întrebat dacă înţelege cuvintele din cântecele româneşti. "Nu înţeleg cuvintele - mi-a răspuns în englezeşte - dar le simt, îmi plac şi mă bucur că sunt din România".

Târziu, când în noaptea senină stelele îşi făceau cu ochiul iar luna îşi mâncase mai mult de jumătate din colac, luminile mai ardeau în sala de festivităţi şi oamenii se hotărau cu greu să meargă la culcare...

Miercuri dimineaţa erau oamenii încă sub impresia serii de cântec dar

JOHN HALMAGHI

susţinute de talentatul actor originar din Bacău, Doru Octavian Dumitru, plin de vervă şi humor, aducând cu dânsul inepuizabile anecdote, interpretate cu o reală originalitate care îi apropie de regretaţii Amza Pelea sau Toma Caragiu.

Cu nesfârşita-i vervă şi poante inedite, Doru Octavian a făcut prezentarea cântăreţului din Maramureş Stefan Hruşcă, baladeurul blond, ale cărui plete vârsate peste umeri ne amintesc de Dacii Liberi care au stăpânit locurile lui de obârşie.

Compozitor şi cântăreţ, cu chitara sub braţ ca un odor de preţ, Stefan Hruşcă este când trubadur sub balcoane scăldate de lună, când vrăjitor mioritic, călăuză care te plimbă prin necunoscutele taine ale evului românesc, când tribun chemător la luptă alături de Horia şi Iancu, dezrobitor de ţară cu îndemnuri ostăşeşti, ori înţelept eclesiast, privind mersul vremii şi trecerea noastră ireversibilă spre acelaşi ţel necunoscut. Bogat repertoriu de cântece româneşti într'o nouă interpretare originală care l-a făcut cunoscut în toată ţara.

Cunoscuta interpretă de muzică românească Maria Dragomiroiu, originară din Râmnicu Vâlcea a impresionat atât prin repertoriul bogat, cât şi prin frumuseţea ei, ţinuta mândră, eleganţa jocului de scenă, apariţia în costume naţionale peste care se revărsa bogăţia părului lung, care îi mărea farmecul. Vie arătare coborîtă din tainice hrisoave unde se întâlnesc roman-

VICTOR GRECU

ticele vieţi de doamne şi domnite, ne-a trecut în hotarul ţării cu haiduci şi ibovnice, peste mirişti unde te aşteaptă odihna fântânii cu cumpănă, hanuri cu Anite Crăsmăriţe, chemarea fraţilor din Basarabia, romanţele Bucureştiului de altădată sau chiuitul iu-iu-iu al arădelnilor.

Citeam bucuria pe faţa unui Român din a treia generaţie născută în America şi l-am întrebat dacă înţelege cuvintele din cântecele româneşti. "Nu înţeleg cuvintele - mi-a răspuns în englezeşte - dar le simt, îmi plac şi mă bucur că sunt din România".

Târziu, când în noaptea senină stelele îşi făceau cu ochiul iar luna îşi mâncase mai mult de jumătate din colac, luminile mai ardeau în sala de festivităţi şi oamenii se hotărau cu greu să meargă la culcare...

Miercuri dimineaţa erau oamenii încă sub impresia serii de cântec dar organizatorii hotărîseră pentru dimineaţa aceea excursia la Cascada Niagara. Autobuzul comandat a venit la timp, s'a umplut la repezeală şi hai la drum, cu artiştii în maşină.

Vizita la cascadă şi masa comună s'a terminat şi grupul s'a întors la autobuz cu aceeaşi voie bună, dar cu regretul că timpul s'a scurs prea repede pentrucă la ora şase seara începeau conferinţele.

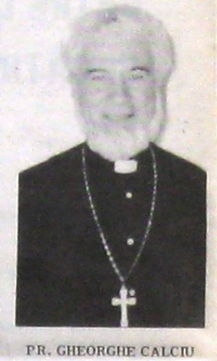

PR. GHEORGHE CALCIU

Prima conferinţă a fost a studentei Adina Cazacu din Timişoara, cu subiectul "Tineretul Român după Revoluţie". Stilul concis, eleganţa şi sobrietatea frazei, claritatea expunerii ca şi hotărîrea şi încrederea în viitorul României pe care tinerii din ţară sunt decişi să-l făurească, a făcut din conferinţa Adinei Cazacu un manifest şi un legământ al tineretului faţă de Neamul Românesc. Cu deosebite aplauze a fost răsplătită afirmaţia Adinei Cazacu, atunci când a spus că în orientarea lor, studenţii şi tineretul din România au ca ghid pe foştii deţinuţi politici, care prin ţinuta lor demnă şi prin suferinţa lor, nu s'au lăsat înfrânţi de un adversar care avea şi a întrebuinţat toate formele de distrugere umană, dela corupţie şi şantaj, la arestări, chinuri, condamnări şi execuţii, până la forma de genocid aplicată în închisori. Tăria de caracter şi puterea credinţei care i-a

MARIA DRAGOMIROIU ÎN MIJLOCUL COPIILOR

ajutat pe deţinuţii politici să supravieţuiască şi să iasă nepătaţi din închisori, sunt elementele care îi călăuzesc pe tinerii din România în acţiunea lor. In final, Adina Cazacu regretând că foarte mulţi tineri din generaţia ei au părăsit ţara decepţionaţi de faptul că le-a fost furată Revoluţia, cei rămaşi în ţară strâng rândurile mai puternic şi vor duce mai departe făclia aprinsă de Timişoara în 1989, până la dispariţia

ADINA CAZACU

totală a comunismului, neo-comunismului şi a tuturor formelor sub care va mai apare.

Conferinţa Adinei s'a sfârşit în ovaţiile şi aplauzele asistenţei care au văzut în ea, mesagerul autenticului tineret din România.

A doua conferinţă a zilei a fost ţinută de poetul Zahu Pană, cu subiectul "Modă şi perenitate". Conferenţiarul a început dela faptul că Revoluţia Tineretului Român din Decembrie 1989, este o piatră de hotar care marchează sfârşitul unei perioade nefaste ce s'a abătut asupra României în acest secol. Analizând situaţia politică din trecut, Zahu Pană demonstrează că libertatea şi democraţia în România au fost înlăturate dela prima dictatură instaurată în 1938, dictatura regală, care a deschis cale tuturor abuzurilor şi ilegalităţilor, a teroarei şi crimei de stat şi a culminat cu genocidul comunist in-

VASILE MUSTAŢĂ

La focul ce-şi întindea vâlvătăile spre înălţimi, au venit şi artiştii şi la lumina flăcărilor, "seara'n jur pe lângă focuri, ca'n vremurile strămoşeşti", sub puzderia... scânteilor încandescente din cer, primitorul spaţiu canadian se înfrăţea cu melodiile din "Tara de departe".

Joi 1 August, seria conferinţelor a fost începută cu prezentarea "Poeziei rezistenţei de poetul Vasile Mustaţă din România. Deosebit de "Poeziile din închisori", Vasile Mustaţă a prezentat volumul "Dureri condensate" apărut în Decembrie 1990 la Bucureşti, cuprinzând poezii scrise de autor în perioada anilor 1983-1989, care nu puteau fi publicate atunci în ţară (dar unele publicate în ziarul "Cuvântul Românesc în anii 1984 - 1985) pentrucă atacau perioada, practicile şi cultul ceauşeştilor. Au recitat din volum D-na Kathy Dumitraşcu şi autorul.

A doua serie a conferinţelor de Joi a fost începută cu conferinţa Părintelui Gheorghe Calciu-Dumitreasa având ca subiect "Renaşterea spirituală a României". Intr'un stil lapidar, cu o judecată fără cusur şi o stăpânire totală a subiectului, Părintele Calciu a demonstrat că dela cele "Sapte cuvinte către tineri" până la abordarea globală, la nivelul întregului popor românesc, a problemei spirituale, este acelaşi bun cunoscător al problemelor care frământă ţara noastră şi întreaga omenire şi a rămas acelaşi dârz luptător în slujba creştinismului şi a Neamului. Respingând orice compromis pe linie spirituală, Pr. Calciu rămâne pe linia Sf. Scripturi care spune că nu poţi servi şi Lui Dumnezeu şi lui Mamona. Intransigent pe această linie, conferenţiarul a spus că salvarea României va veni numai pe cale spirituală, a credinţei curate şi prima care trebue să facă ordine în acest sens este Biserica prin înnoirea ei însăşi. O trecere în revistă a puterii şi opoziţiei din România, a scos în evidenţă că nici una din ele nu calcă pe drumul de refacere spirituală, dar forţele necunoscute încă ale poporului român, vor găsi şi timpul şi posibilitatea să iasă la lumină.

După Pr. Calciu a urmat conferinţa despre "Pluralismul politic în România" ţinută de domnul Adrian Grigoropol, ziarist din România şi colaborator al Cuvântului Românesc. Pregătirea juridică a domnului Grigoropol, fost magistrat militar, spiritul de observaţie şi faptul de a fi contemporan cu o serie de evenimente cruciale care s'au petrecut în lume şi în România, au făcut ca acest

ZAHU PANĂ

subiect încă necunoscut la adevărata lui însemnătate să deschidă o perspectivă mai largă ascultătorilor, chemaţi periodic la urne pentru a-şi afirma opţiunea în confruntările electorale dintre partide.

Cu inscrierile de cuvânt pentru întrebări şi completări, conferinţele pe ziua respectivă s'au terminat, fiind urmate până noaptea târziu de şezătoarea dela focul de tabără.

Conferinţele de Vineri 2 August, au fost axate pe teme filologice şi cultural-istorice. Deschiderea a fost făcută de Pr. Dr. Dumitru Ichim, parohul Bisericii Româneşti din Kitchener-Ontario. Nu a fost o lucrare cu caracter religios ci subiectul ales a fost "Aspectul entitativ al Neamului". Pătrunzând adânc într'o analiză filologică de specialitate, conferenţiarul a infirmat definiţia dată cuvântului "Neam" în Dicţionarul limbii române" apărut sub comunişti în care se arăta că acest cuvânt vine din maghiarul "Nem".

Dacă pentru adverbul regional "neam" prin care

PR. DR. DUMITRU ICHIM

se înţelege "De loc, cătuşi de puţin, nimic", se poate găsi explicaţia că provine din maghiarul "nem" care însemnează "nu", pentru substantivul "Neam - popor, naţiune" Dumitru Ichim respinge total ideea că vine din limba maghiară, întrucât nici Ungurii nu spun neamului "nem". Argumentând cu toată tăria pentru latinitatea cuvântului "Neam", Pr. Ichim îl consideră ca derivând din latinescul "Nomen", românescul "nume", care se dă tuturor celor proveniţi din aceeaşi obârşie.

In continuare a urmat domnul V. Grecu din Cluj. Profesor universitar de limbă, literatură şi istorie la Universitatea din Sibiu, membru al Academiei Române, Domnul Victor V. Grecu este Doctor în Filologie, redactor responsabil la revista "Filologie şi istorie", care a ajuns la volumul al X-lea, autor a 10 cărţi personale şi 26 volume-colecţie şi Vice-preşedinte al asociaţiei "ASTRA".

Conferinţa Domnului Grecu s'a intitulat "Idealul Unităţii Naţionale, Tradiţie şi Perspective". O prelegere academică de înaltă ţinută ştiinţifică, autorul citând din memorie texte întregi din discursuri, articole şi proclamaţii care s'au desfăşurat pe întreaga perioadă a luptei naţionale

a Românilor ardeleni până la Unirea cu Tara. Dela Inocenţiu Micu la corifeii Scolii Ardelene şi la memorandişti, dela Horia şi Iancu la Consiliul Naţional, dela activitatea Astrei la zborul lui Aurel Vlaicu, conferinţa Domnului Victor V. Grecu a constituit o bogată şi nemuritoare frescă a luptei pentru Unitatea Naţională. Fericită prezenţa la Câmpul Românesc a acestei valoroase personalităţi culturale din România, care pe lângă documentata expunere a fost şi un model de hărnicie şi modestie, muncind exemplar alături de cei dela Câmpul Românesc, pentru menţinerea ordinei şi curăţeniei.

Sâmbătă 3 August a fost ultima zi a conferinţelor şi au avut ca subiect problemele economice şi politice.

Primul conferenţiar a fost domnul Dr. Claudiu Matasă din Florida şi a avut ca subiect "Comerţul după Revoluţie în România". Bun cunoscător al realităţilor economice din România pe care a vizitat-o după Revoluţie, Domnul

CLAUDIU MATASĂ

Dr. Claudiu Matasă, creatorul unei înfloritoare întreprinderi din Florida, a vorbit în completă cunoştinţă de cauză. Cu un deosebit talent de analiză şi sinteză, autorul a trecut în revistă toate domeniile de activitate din România post-revoluţionară, dela agricultură la industrie, dela comerţ la transporturi şi dela turism la liber-profesionism, demonstrând caracterul falimentar al tuturor tendinţelor de falsă trecere la economia de piaţă a regimului şi de o anumită stare psihologică a populaţiei nedecisă încă să abordeze cu îndrăzneală o atitudine de schimbare a mentalităţii inoculată ani de-a rândul, de regimul comunist. In identificarea celor care sunt decişi să iasă din această stare, Domnul Matasă vede chiar în prea criticatul "Bişniţar" individul care are curajul să spargă carapacea în care a fost ţinut, un caz de iniţiativă privată, care desigur va fi eliminat pe parcurs de legile economiei de piaţă dacă nu va şti să se adapteze la ea.

Sesiunea conferinţelor din Săptămâna Câmpului Românesc 1991, s'a terminat cu lucrarea prof. John Halmaghi despre "Situaţia politică din România".

O trecere în revistă a stării actuale, cauzele care au generat-o şi eşecul inevitabil al actualei puteri din România, au fost elementele de introducere la dezvoltarea tezei de permanenţă istorică, biologică şi spirituală pe care Neamul Românesc a dezvoltat-o pe teritoriul în care s'a format şi care este locul său din totdeauna. Deasupra cunoscutelor elemente ca teritoriu, legături de sânge şi limba vorbită, care formează existenţa unei naţiuni, John Halmaghi a pus un accent deosebit pe elementul spiritual al celor care au fost şi au pus bazele acestor realităţi, care ne-au transmis simţămintele şi tradiţia lor, legătura nevăzută şi cu cei care vor veni după noi, psihologie unică ce diferenţiază pe fiecare neam cu calităţile şi valorile produse.

După terminarea conferinţelor, Zahu Pană, moderatorul conferinţelor din acest an a declarat închis simpozionul 1991 "Tara de azi şi România de mâine", mulţumind călduros Asociaţiei Culturale Române din Hamilton şi preşedintelui ei George Bălaşu, Centrului Cultural "Nae Ionescu" şi organizatorilor Câmpului Românesc, pentru găzduirea acestei prestigioase activităţi culturale româneşti.

MĂREȚUL ROMFEST '92 ÎN CANADA

DESCĂLECAREA CELOR DIN ȚARĂ

ROMFEST'92 a început cu "descălecarea" celor din țară, care au venit să cunoască exilul românesc și să-și facă o idee despre libertate și democrație. Descălecarea lor a coincis cu aniversarea celor 125 de ani dela întemeierea Canadei, țară superbă, bogată și dinamic angajată pe calea progresului de cultură și civilizație. In felul acesta simbolic, descălecătorii români și-au împărtășit din bucuriile și idealurile celor ce au fondat o țară minunată și și-au limpezit ochii și sufletul, atât pentru ei cât și pentru cei de acasă, care cu gând curat vor să întemeieze o țară nouă, toate cugetele lor și idealurile călăuzindu-i, căci vin dela originea și dela strămoșii dintâi ai unui neam.

Primul contact al descălecătorilor din România a fost cu binefacerile unei civilizații elevate și cu climatul de libertate pe care îl visează și ei, acolo, în Carpați.

Apoi, au ajuns la "Câmpul Românesc", un adevărat miracol al realizărilor românești din lumea liberă, unde se cinstesc și se păstrează cu grijă valorile culturii și civilizației noastre și unde freamătă sufletul celor din exil, pentru alcătuirea unei comunități naționale, morale și creștine, puternice, care să dăinuie prin energii creatoare și conștiință națională.

Aici, la "Câmpul Românesc", oaspeții din România s'au întâlnit direct cu bustul lui Eminescu, cu troițele ridicate în memoria eroilor români, a Generalului Platon Chirnoagă, a poetului Aron Cotruș, cu spațioasa sală de festivități a Centrului Cultural "Nae Ionescu", cu Capela creștinătății noastre milenare, așezată în luminișul pădurii, pe o ridicătură de pământ. S'au întâlnit cu simbolurile vii ale culturii tradiționale și cu sufletul și cugetul curat al celor ce n'au încetat din 1944 și până astăzi să facă mărturisiri pentru drepturile românești. S'au întâlnit luptătorii adevărați ai cauzei naționale, cei din lumea liberă cu cei veniți din tenebrele temnițe comuniste, dar care au fost impotente în încercarea lor titanică de a frânge rezistența națională.

In fiecare dimineață, la Capela Câmpului a avut loc Sfânta Liturghie, săvârșită de prea cucernicii părinti care au poposit acolo. (Pr. Gh. Calciu, Pr. Petre Popescu, Pr. Dumitru Ichim și Pr. Nicolae Zelea).

Printre ei trebue menționat, în mod deosebit, părintele Buburuz, venit din Chișinăul Basarabiei, ca mărturisitor al tragediei pe care o trăiesc Românii din Basarabia românească, subjugată de Rusia nouă. Preotul Buburuz va participa la toate Sfintele Liturghii dela Câmp și dela organizat ad-hoc o seară de conferințe unde au luat cuvântul Părintele D. Ichim și avocatul Adrian Grigoropol. Amândoi vorbitorii experimentați, având subiecte originale și atrăgătoare. Tot ad-hoc a vorbit și Preotul Buburuz, venind cu amănunte despre situația actuală din Basarabia și perspectivele de viitor. In același timp, a făcut un apel urgent, la toată lumea, pentru ajutoare materiale și morale pentru cauza națională a Basarabiei.

Romfest.

De fapt, descălecătorii au venit din toate provinciile românești, ca un simbol al unității naționale, la care adăugăm și pe Macedonenii vigurosi, care au fost prin excelență reprezentați în participarea dela Câmp.

Intreaga săptămână, rezervată anual festivităților la Câmpul Românesc, a fost anul acesta, dăruită oaspeților din țară. Dela Capelă, după rugăciunile de dimineață, se adunau cu toții în sala cea mare pentru servirea micului dejun, apoi de aici plecau în eventuale excursii în împrejurimi (Cascada Niagara, o fermă românească, orașul Hamilton și Toronto), plimbări prin pădure, băi de soare și în bazinul de înot, însoțite de joaca și veselia necurmată a copiilor neastâmpărați. Totul într'o atmosferă de calm, bucurie și prietenie, lăsând altora gâlceava și răutățile lumii.

Mesele de prânz erau servite de harnicile doamne și domnișoare, cu grijă la cele mai mici detalii culinare, sub supravegherea D-nei Moisin, care parcă nu obosește niciodată și-și poartă cu distincție calmul, seninătatea și înțelepciunea.

După cinele servite cu regularitate de aceleași persoane, discuțiile, convorbirile și poveștile continuă, în grupuri mai mari sau mai mici, până târziu, în noapte.

Intr'una din seri, s'a

ÎNTÂLNIREA CEA MARE

In ziua de Vineri, 31 Iulie 1992, toată lumea s'a mutat în cele două mari hoteluri din Hamilton (Royal Connaught Hotel și Holyday Inn), unde urmau să aibă loc activitățile Romfest-ului, ediția 1992. Acolo soseau oaspeți din toate părțile Americii, Canadei și Europei, fiind găzduiți pentru cele trei zile de festivități.

Intâlnirea tuturor a avut loc în seara zilei de Vineri, în marea sală de festivități a Hotelului "Royal Connaught". Acest contact direct a fost impresionant și emoționant, cu lacrimi de bucurie și dragoste, cu îmbrățișări calde de frățietate și simțire camaraderească a celor ce nu s'au văzut niciodată, dar au luptat pe aceleași baricade naționale, întru apărarea ființei românești, a identității etnice și a unei culturi și civilizații în cuprinsul căreia credința în Dumnezeu și omenia au avut de-a lungul veacurilor prioritate în ierarhia valorilor spirituale.

Acolo, în seara aceea de Vineri, s'a realizat un moment de elevație sufletească, reprezentând țara întreagă, țara reală, țara nepângărită de virusuri și strâmbătăți.

Oaspeții din Suedia, Franța, Germania, Austria, din Montréal, Ottawa, Toronto, Ohio, Los Angeles, Florida New York, de peste întreaga întindere a Americii, Canadei și Europei, atrași de mirajul existențial românesc, s'au strâns la un loc cu cei din România năpăstuită și și-au deschis inimile pentru sărbătoare și bucurie. Minunata limbă românească răsuna în toate colțurile și sălile hotelului, iar veselia atotstăpânitoare se revărsa peste întreaga mulțime de oameni.

A fost un fel de "horă" națională a tuturor provinciilor românești și a răspândirilor în lume, fapt ce se întâmplă numai în momente istorice, de unică revelație etnică. Așa a fost marea întâlnire dela Hamilton, în saloanele Hotelului "Royal Connaught". Pentru o clipă, glasurile au amuțit. Vorbeau numai privirile ochilor și bătăile inimii.

Toți la un loc și fiecare în parte, au adus acelaș mesaj din țară: dragoste și unire în cuget și simțiri. Numai așa va fi salvată țara, neamul și ideea românească. Toți și fiecare în parte din cei din lumea liberă le-am răspuns cu același mesaj, care să fie dus în țară și să fie legat cu juruința sfântă a credinței strămoșești.

RECEPȚIA OFICIALĂ

Incetul cu încetul, vuietul sălilor și al coridoarelor s'a domolit, deoarece se anunța recepția oficială a începutului festivalului Romfest'92. Pe podium apăruseră preoții pentru a binecuvânta lucrările festivalului: Pr. Zelea, Pr. Ichim, Pr. Buburuz, Pr. Calciu, Pr. Gociu, Pr. Mihădaș, Pr. Craioveanu.

După rugăciuni și binecuvântare, președintele Romfest '92, Nicolae Pora a anunțat deschiderea lucrărilor festivalului și a urat bun venit tuturor celor prezenți.

Corul Asociației Culturale Române din Hamilton, sub conducerea cântărețului trubadur Stefan Hrușcă, a cântat imnul național canadian, Deșteaptă-te Române și imnul național american, în acompaniamentul chitării sale.

A luat cuvântul apoi Primarul orașului Hamilton, care a vorbit în cuvinte înflăcărate despre comunitatea Românilor din oraș și a anunțat că festivalul acesta este dedicat aniversării a 125 de ani dela întemeierea Canadei, citind apoi Proclamația dată în cinstea Romfest-ului '92.

Au vorbit după acesa reprezentanții oficiali ai guvernului provincial și federal și delegatul partidului "Reform Party", care au adus salutul lor acestei adunări festive de Români.

Corul Asociației Culturile Române a continuat cu "Basarabia" dorurilor și durerilor naționale, îmbărbătând audiența cu emoțiile speranțelor de unire cu provincia aceasta din straja de apărare a granițelor strămoșești. S'a cântat "Când a fost să moară Stefan", aducându-se un omagiu acestui voievod strălucit, care a ridicat neamul moldovenilor pe dimensiunile gloriei istorice și creștine: "Azi noapte la Prut", cu ritmul dinamic al armatelor care au recucerit Basarabia, în 1941 și au pătruns în imperiul bolșevic să apere cultura, civilizația europeană și ființa națională a românismului. Și în același acompaniament de chitară, fermecător de bine mânuit de Hrușcă, s'a intonat "Nu uita că ești Român" și "Treceți batalioane române Carpații". Vibrantele melodii de bătălie și memento național ale devizei care stă la temelia conștiinței naționale: "Nu uita că ești Român" au transfigurat pe cei prezenți și au creat un climat de frățietate și camaraderie, de emoții și sentimente, de speranțe și certitudini, care au loc numai în momentele majore ale istoriei.

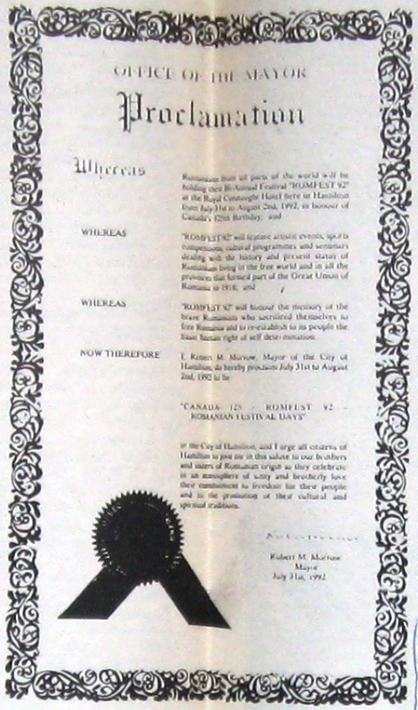

OFFICE OF THE MAYOR

Proclamation

Whereas

WHEREAS

WHEREAS

NOW THEREFORE

"CANADA 125 - ROMFEST '92 - ROMANIAN FESTIVAL DAYS"

Robert M. Morrow
Mayor
July 31st, 1992

Toată lumea trăia emoțiile unei mari biruințe, ale bucuriei de a putea fi identic cu tine însuți, de a fi liber, de a exprima frământările și așezările din cugetul tău, care poartă în el sigiliul, formele și vrerile venite din tradițiile bogate ale neamului din care faci parte. A fost marea biruință a întâlnirii cu neamul întreg, din trecut, din prezent și din viitor.

In mijlocul acestor emoționante trăiri, a mai venit o biruință, aceea a grailului românesc, a puternicului "logos românesc". Victoria Cocina, artistă la Teatrul Nottara din București a recitat două poezii de Eminescu, neîntrecutul meșteșugar și făurar al limbii românești: "Doina" și "Glossă". Recitalul a fost acompaniat, în tonuri de surdină, de taragotul maestrului Dumitru Fărcaș și de acordeonul lui Aurel Tămaș. A fost un recital regal și expresiv pentru geniul limbii române. Vocea Victoriei Cocina a pus în valoare toată modulația articulațiilor limbii românești și a relevat toată gama de melodii lirice a cuvintelor, în jocul lor de rime, de grăire și de expresie a sentimentelor de dor, de întristare, de melancolie sau de întremare și de chemare la luptă. A fost cuceritoare: o cucerire a talentului personal și o cucerire a graiului românesc.

Cunoscutul poet Zahu Pană a recitat poezia "Drumul Crucii", elogiu adus celor 40 de tineri îmbrăcați în cămăși albe și cu cruci la gât, care au pornit pe jos dela Chișinău până la București, purtând crucea biruinței în spate.

Programul artistic a fost încheiat cu un cântec englezesc interpretat de Stefan Hrușcă și de cuplul Fărcaș-Tămaș care au adus melodiile unice ale muzicii românești să răsune pe meleagurile Canadei, ca o chemare a începuturilor de lume veche, cum sunt și cântecele românești.

După programul artistic, la tribună a venit D-na Laura Riga, o veche membră a tradiționalului Partid Liberal, care a suferit rigorile regimului penitenciar din România aducând salutul Partidului Liberal pentru Romfest '92 și a propus întonarea Imnului regal român, care a fost cântat de participanți.

Seara s'a încheiat cu un coctail oferit de Comitetul Romfest '92, la care s'a discutat, s'au făcut noi cunoștințe, s'au întâlnit vechi prieteni, unii chiar după 40 de ani.

O parte importantă din Romfest '92 a fost rezervată pentru ziua de Sâmbătă, 1 August, cu un ciclu de trei sesiuni de conferințe, dedicate culturii, istoriei și tineretului, în cursul dimineții, în trei săli diferite.

Secția Culturală a fost condusă de Prof. Aurel Ciufecu. In cadrul acestei secții a fost prezentat un număr impresionant de lucrări de către conferențiarii: Pr. Protoiereu Buburuz din Chișinău, P. Diaconescu - Montréal, A. Moisin - Victoria (conferință citită); I. Zeana - București; V. Neștian - Iași; Gh. Pața - Vatra Dornei; V. Tega - Montréal; C. Vasiliu - Montréal; L. Cănănău - Kitchener; I. Halmaghi - Alliance, USA.

La Secția de Istorie, condusă de Prof. Nicolae Iliescu au conferențiat: Pr. Protoiereu Buburuz - Chișinău; G.Lechințan - Sibiu; A. Grigoropol - București; Gh. Mihai - Timișoara.

Secția de Tineret a fost condusă de Dr. Nicolae Popescu și au conferențiat următorii: S. Drăgan - Washington; Z. Pană - New York; A. Moisin - Victoria (conferință citită); N. Roman - Hamilton; S. Suru - București; M.Cazacu - Timișoara.

Seminarul Politic a avut loc în după amiaza aceleiași zile, în marele auditoriu al hotelului, pentru a putea acomoda larga asistență.

Lucrările au fost deschise de Prof. Ion Halmaghi, care a condus acest seminar, prin prezentarea unei declarații a marelui Român macedonean din România, care se pregătea să vină la Romfest '92, dar a decedat înainte de împlinirea acestei dorințe. Ultimele sale cuvinte de pe patul de

MASA OFICIALĂ DELA BANCHETUL DE ÎNCHIDERE A FESTIVALULUI ROMFEST'92

spital au fost: "Mă fac eu bine și mă duc în Canada la Romfest, să le vorbesc fraților mei Români de acolo despre iubirea noastră nestrămutată de neam și credința în Iisus Hristos".

Fotografia acestui mare Român macedonean, care se cheamă Gioga Pariziam, a fost așezată în fața mesei principale a vorbitorilor și s'a ținut un minut de reculegere în memoria lui.

Au conferențiat apoi următorii: N.Belcea din New Jerscy, C. Mătasă - Florida, A.Grigoropol - București, I.Paceag - București, D.Funda - București; R.Codrescu - București, M.Petrișor - București, M.Cazacu-Timișoara, G. Constantinescu - Sibiu, S. Suru - București, V. Neștian - Iași, Crețu - Paris, O. Voinea - București, Brahonski - Sibiu, Ciufecu - Bridgeport, Lechințan - Sibiu și alții.

Seminarul Politic este un forum deschis pentru a fi prezentate diferitele vederi ale formațiunilor sau individuale în problemele actuale naționale. Deosebit de interesante au fost informațiile date despre unele partide politice din țară, despre situația Bisericii Unite care încă nu și-a primit lăcașurile confiscate de guvernul comunist, despre direcțiile de azi ale partidelor politice din România și pronosticurile privind alegerile generale din 27 Septembrie 1992.

In sală a fost remarcată prezența D-nei Dr. Ana Marin, Elveția, căreia i s'a mulțumit pentru participare și care a felicitat organizatorii Romfest-ului mulțumind pentru omagiile prezentate.

Sâmbătă seara a avut loc un spectacol-concert susținut de un număr de artiști profesioniști din România și din afara ei.

Programul a început cu dansuri naționale românești, această vrajă nemaipomenită a creațiilor românești, care deschide porțile trăirii dionisiace, a întregirii aproape mistice în ritmul și trepidațiile superbe ale universului. Să nu uităm că Dyonisos a fost un zeu al strămoșilor traci. Echipa de dansuri a Societății "Mihai Eminescu" din Regina, Canada, una din celebrele echipe din lumea liberă a avut o performanță extraordinară, sub conducerea și îndrumarea artistică a maestrului Bodeuț. Pe scenă s'a prezentat o gamă întreagă de jocuri și dansuri românești din toate regiunile țării, fiecare cu originalitățile și varietățile specifice, dela salt, mlădiere lină, modulări trupești, gesticulări și mimică, până la strigăte de bucurie și bătături de voinicie în podeaua scenei. Costumația a fost caleidoscopică, după gusturile și tradițiile de colorație provinciale și semnificativ a fost felul armonios în care, cântec, melodie, mlădiere și salt sau pas măsurat s'au armonizat admirabil în ceea ce se cheamă întregul românesc, cultura națională.

A urmat Stefan Hrușcă mult îndrăgit de Românii din lumea liberă, pe care i-a încântat cu varietatea melodiilor interpretate. El a evoluat la un înalt nivel profesional, îmbinând talentul său de interpret și compozitor cu experiența scenei occidentale. A fost o performanță artistică de excepție.

O notă aparte au dat-o Dumitru Fărcaș, maestru desăvârșit al taragotului, acompaniat la acordeon de discipolul său Aurel Tămaș. Aceștia au adus pe îndepărtatele meleaguri ale Canadei unicitatea cântecelor românești.

In acordurile "Rapsodiei Române" inimile spectatorilor pulsau de înalte sentimente naționale, iar starea emoțională a atins înalte culmi.

Intreaga prezentare a acestui program artistic, bine închegat și diversificat a fost făcută de Doru Octavian Dumitru, care a îmbinat seriozitatea rolului de prezentator cu aceea de comic. Doru Octavian impresionează prin spontaneitatea și umorul deosebit potrivit fiecărei situații. Și la Doru Octavian se poate vedea ca și la Stefan Hrușcă rezultatul unei temeinice munci de perfecționare la nivel internațional, prin introducerea în programul său a noutăților occidentale, a dansului, cântecului și chiar a unei partenere - balerina Laura Vișan.

Putem spune fără falsă modestie că întregul program artistic a fost de un profesionalism deosebit și că artiștii noștri români pot concura cu orice trupă americană, cu succes.

Spectacolul a fost continuat de dans în acompaniamentul orchestrei din Toronto "Continental".

ÎNCHIDEREA FESTIVITĂȚILOR

Duminică, 2 August 1992, Sfânta Liturghie cu soborul de preoți prezenți la Câmpul Românesc, la Capela Sfânta Maria. Clopotele dela Reșița aduse cu 35 de ani în urmă în Canada, au chemat pe credincioși la slujbă: grupuri, grupuri de Români urcau treptele podețului de lemn alb, ca la mănăstire.

La ora 1.00 a început Banchetul festiv de închidere a Romfest, care a avut loc în sala de festivități a Centrului Cultural "Nae Ionescu". Sala a fost plină până la refuz.

Banchetul a fost prezidat de Președintele Romfest '92 Dl. Nicolae Pora, care a vorbit după terminarea prânzului, mulțumind tuturor oaspeților pentru participarea lor la acest important eveniment românesc.

A urmat un program muzical, la care au participat din nou Stefan Hrușcă, Dumitru Fărcaș și Aurel Tămaș, care au încântat o dată în plus sufletele doritoare de muzică românească.

Apoi, Președintele Comitetului Internațional Romfest, a decernat **Premiile** Romfest pentru artă și literatură, unui număr de Români care trăind ani de zile în afara granițelor României, au făcut cunoscută arta și cultura românească peste hotare: **sculptură** - Nicăpetre pentru lucrarea "Mihai Eminescu" dela Câmpul Românesc; Nicolae Stănescu pentru lucrarea "Ruga Martirului"; **literatură** - Zahu Pană pentru culegerea "Poezii din închisori"; Dumitru Bacu pentru cartea "Piteștii" și Silvia Cinca pentru romanul "Radiografii pentru iubire".

A urmat înmânarea cupelor decernate echipei campioane de fotbal din cadrul campionatului pentru Romfest. Câștigătoarea campionatului de fotbal a fost echipa din Toronto.

Romfest '92 a fost o nouă demonstrație de prezență majoră românească, în lumea exilului și cu o reușită deosebită în toate manifestările sale; o reușită pentru obiectivele propuse inițial: 1) menținerea și consolidarea spiritualității românești; 2) lupta pentru întregirea granițelor românești; 3) suportul pentru cultura creștină și națională și 4) susținerea unei democrații românești.

Aceste obiective rămân pe mai departe în patrimoniul viitoarelor Romfest-uri, care, nu peste mult timp, sperăm să aibă loc pe pământul țării eliberate.

ROMFEST '92

RĂSPUNSURILE ZIARISTEI DORA MEZDREA LA CÂTEVA ÎNTREBĂRI PUSE DE REDACȚIA ZIARULUI "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

1. CARE SUNT IMPRESIILE DVS. DESPRE ROMFEST '92?

2. CE CREDETI DESPRE ROMANII PE CARE I-ATI INTALNIT IN CANADA?

3. CE CREDETI DESPRE ROMANII DIN OCCIDENT CARE S'AU INTORS IN ROMANIA PENTRU A PARTICIPA LA VIATA POLITICA?

Am avut bucuria, în calitate de ziarist independent, să fiu invitată la ediția din 1992 a ROMFEST. Nu doar că nu mai luasem parte la nici una dintre edițiile precedente, dar nici nu mai ieșisem vreodată din România; așadar surpriza a fost dublă: pe de o parte am luat contact direct cu o parte a continentului nord-american, iar pe de alta, am descoperit, la mii de kilometri de țară, un colț de pământ românesc. Nu este o exagerare când spun "colț de pământ românesc" din moment ce am găsit în Canada, geografic vorbind, un mic spațiu care seamănă cu cel de acasă, peste care se suprapune un spațiu spiritual și un efort apreciabil, din partea Românilor de aici, de a menține și perpetua acest spațiu spiritual. In cadrul acestui efort, merită amintit cu prioritate cel al organizatorilor acestui festival al Românilor de pretutindeni care se vrea ROMFEST.

ROMFEST 1992, așa cum l-am perceput eu, a fost înainte de orice, un prilej de comuniune și de comunicare pentru Români, pe care prigoana totalitară din țară i-a risipit în cele patru vânturi, de-a lungul anilor. Apreciez, de aceea, că predominantă a fost greutatea emoțională a ROMFEST-ului, o greutate emoțională pe care - îmi place să cred - doar Românii știu s'o dea evenimentelor; o greutate emoțională a plecării și a întoarcerii, mereu a plecării și a întoarcerii care nu se mai sfârșește de veacuri și totuși, dincolo de această perpetuă plecare și întoarcere, o greutate a rămânerii, mai presus de convențiile geografice și de teroarea istoriei, în spațiul spiritualizării românești. Ca invitat care nu cunoștea dinainte pe nici unul dintre acești Români în mod nemijlocit, apreciez deci, ca tulburătoare, această greutate emoțională pe care au degajat-o toate activitățile care s'au desfășurat de-a lungul celor trei zile ale ROMFEST-ului, indiferent dacă erau unele culturale, sportive ori, pur și simplu, polemice. Aceasta mi-a demonstrat, în ciuda celor spuse în mod obișnuit despre Români, că aceștia au capacitatea de a comunica și de a înțelege atunci când deasupra lor stă Dumnezeu și Neamul românesc și că vocația necomunicării și a dezbinării a fost (și din păcate este încă) semănată cu ardoare doar de cei care urmăresc să substituie acestor două entități fundamentale care sunt Dumnezeu și Neamul, unele false.

Referindu-mă la desfășurarea propriu-zisă a festivalului, ea a decurs conform așteptărilor. Desigur că un festival este un festival și nu se pot aștepta dela el alte rezultate decât cele care decurg din statutul lui. A-i atribui unui festival al Românilor de pretutindeni obscure intenții politice este o stupiditate demnă de mintea securiștilor retardați; dar și a-i pretinde salturi cognitive ori conceptualizante este exagerat. Tematica ROMFEST-ului din acest an fiind "Tara de azi, România de mâine" este absolut firesc ca pe parcursul dezbaterilor să se fi întâlnit și luări de poziție din sfera politicului care, de altfel, urmează îndeaproape pe cele care se desfășoară în țară; ca dovadă că Românii de peste hotare sunt interesați și cunosc situația din România.

Aici nu pot să nu mă opresc pentru o clipă și să-i felicit pe organizatori, care s'au ferit să dea festivalului un aspect mărginit și sectar de grupuscul complexat care-și cenzurează atitudinile și exercită o selecție drastică asupra participanților. Am putut vedea cu toții o participare foarte diversă (și nu mă pot abține să nu numesc aici TVR, instituție atât de fidel supusă puterii din România, prezentă la festival) și o paletă foarte largă de atitudini și opțiuni.

Aceasta mi se pare, de altfel, șansa supraviețuirii acestui festival dar și a eficienței lui: să răspundă necesităților spirituale ale Românilor din exil în numele idealurilor noastre comune și să depună mărturie - prin seriozitate și profesionalism - că existăm, în mod distinct și unic pe acest pământ al tuturor neliniștilor, ca Români.

"Românii din Canada" este o formulare mult prea cuprinzătoare care nu acoperă deplin realitatea. Pentru simplul motiv că Românii care trăiesc în această țară sunt grupați, de regulă după orașul în care trăiesc, în diverse organizații de sorginte culturală, religioasă etc. dar nici aceasta nu este valabil pentru totalitatea lor. In ce mă privește, am avut ocazia să cunosc doar pe câțiva dintre ei, unii care trăiesc la Hamilton, alții la Ottawa, alții la Montréal; nu pot vorbi, în consecință, decât despre cei pe care i-am cunoscut, altfel risc să generalizez cu premise false. Voi începe, cum e și firesc, cu cei din Hamilton, organizatorii și gazdele din acest an al ROMFEST-ului. Cred că ceea ce izbește în primul rând la aceștia este tenacitatea. Să mă explic: cei mai mulți sunt oameni plecați din țară de foarte mulți ani, cărora li s'a interzis accesul în țară dar care n'au cedat; nu doar că și-au respectat, neabătut, principiile (având, simultan, dificila misiune de a se integra în noul spațiu care le-a oferit găzduire), dar fiindu-le interzis accesul în țară, au procedat altfel: au "adus", să zic așa, România la ei creând un spațiu în care se trăiește și se simte românește: Câmpul Românesc. Admir în mod deosebit tenacitatea lor, faptul că nimic, nici amenințările securiștilor "în misiune", nici greutățile, nici dezinformarea, nu i-au făcut să cedeze.

Desigur că situația lor, este dramatică din moment ce transformările din România, în loc să conducă la întoarcerea lor acasă sau cel puțin la un contact permanent cu țara, îi condamnă la un nou exil.

Am întâlnit și în comunitățile românești din Ottawa și din Montréal oameni de foarte bună calitate care au reușit profesional dar pentru care țara natală este o nevindecată (și nevindecabilă) rană. Si aici aș integra răspunsul la o altă întrebare pe care știu că intenționați să mi-o puneți, despre Românii care s'au întors din exil doar ca să activeze în viața politică. In țară, se știe deja, aproape toți cei care s'au întors să activeze pe tărâm politic au făcut mai mari sau mai mici compromisuri cu puterea. Nu spun, automat, că toți cei care s'au întors sunt suspecți, însă am observat la mulți dintre aceștia un vag complex de superioritate prin care nu reușesc să ascundă deplin o traumă a neimplinirii din-coace.

Am cunoscut însă, printre Românii din Canada, oameni deplin realizați profesional care s'ar întoarce în România nu în căutarea unei glorii ieftine, ci pentrucă știu că acolo este locul lor. Si nu putem decât spera, cu toții, că ziua în care se vor putea întoarce, nu doar în vizită ci pentrucă acolo este "acasa lor", nu este departe.

DUMITRU FĂRCAȘ

ȘTEFAN HRUȘCĂ

NICOLAE PORA
Președintele Comitetului Local

BOB MORROW
Primarul orașului Hamilton

PR. GHEORGHE CALCIU
Președintele Comitetului Internațional

PR.PROT. PETRU BUBURUZ
Chișinău

ADRIAN GRIGOROPOL

ȘERBAN SURU

G.CONSTANTINESCU

ROMFEST '92

PE-UN PICIOR DE PLAI

Valeriu NEȘTIAN

Dela Cicero aflăm că sunt două feluri de patrii. Există patria natală, cea în care te naști, și patria legală, cea în care trăiești. Ele pot să nu coincidă, fiind însă la fel de legitime. Celebra lui vorbă "ubi bene ibi patria" nu vrea să spună că trebue să alegi mereu locul cel mai avantajos. Ceea ce vrea el să spună e că opțiunea pentru un anumit spațiu geografic, este, pe de o parte, un lucru nativ. Dar că nu trebue tratat doar ca un dat în care nu te mai manifești în mod ofensiv nici o clipă. Aderența la un loc se câștigă prin efort. Însă și prin meritul locului. El cuvine-se să se configureze în așa chip în ochii omului, încât să-l atragă, să merite adeziunea lui, astfel ca alegerea să fie justificată, liberă și transparentă.

De unde aceste fugare considerații de factură teoretică într'un text ce se dorește eminamente concret? Dintr'o constatare "pe teren", încărcată cu vii și permanente semnificații patriotice: et în Canada ego, mai exact, iată-ne și pe noi la Câmpul Românesc dela Hamilton, "o gură de rai" în imensitatea unui teritoriu tipic american. Pe cât de adevărată se înfățișează aici vechea zicală cu "omul care sfințește locul", pe atât de potrivită ni se pare, într'o exprimare colocvială, afirmația "n'o fi cine știe ce", dar pe planul emotivității și al angajării "este ceva extraordinar". Exagerăm, din binecuvântate rațiuni subiective? Ne pripim, datorită unor aprecieri superficiale? Stăm încă sub povara anumitor impresii insuficient decantate? Nu, nici una din aceste presupoziții! Alegând simbolul, mai mult decât argumentul sever al localității, și echivalând - evident restrictiv și schematic - patriotismul cu sentimentul de acasă, ești fericit surprins să descoperi că și "în străinătate" te poți simți... ca acasă. Tradiționalul, uneori atât de dulceagul dor de casă îmbracă aici o notă aparte. Nu e ceva abstract, este ceva de ordinul concretului celui mai relevant.

Da, în această zonă e un colț din România. În fond, din orașul ori satul de unde, mai de demult sau foarte recent, ai plecat. De fapt, din strada ori ograda pe care a trebuit s'o părăsești. Si din natura, aproape precis circumscrisă, în sânul căreia ai crescut. Si din ce mâncai Duminica și de sărbători, în familie. Si din Neamul oropsit, tolerant, dar plin de demnitate, din care indiscutabil faci parte integrantă, organică, solidară.

Mai ales din Neamul nostru latin și creștin. Căci acest ultim aspect principal dă Câmpului Românesc din statul canadian o specificitate întru totul aparte.

E adevărat, la ea concură - ca instrumentele perfect acordate ce interpretează o simfonie desăvârșit armonizată - elemente cardinale ale unei priveliști aproape de vis. Intrarea în "Câmp", discretă și, totodată maiestuoasă. Flora și fauna, asemănătoare (cât de asemănătoare chiar!) pădurii românești "de-acasă" (ca la Dobrina sau Bârnova). Si concertul divin al păsărelelor și țârâitul neîntrerupt al țânțarilor, și licuricii scânteietori de noapte sunt ca "la noi". Aidoma, culoarea predominant verde a peisajului înconjurător, curgerea lină, fastuoasă, tăcută, a elesteului flancat de eminesciene sălcii pletoase, fenomenele meteorologice și seninul unui cer ce este al tuturora.

Totuși, pentru a intra într'o conștiință a locului, fără de care nici un om n'are adâncime, este o pură suprafață și ca să ilustrăm formularea proverbială dela început, mai evidentă și mai semnificativă se dovedește a fi prezența personalizată a pribeagului din aceste zări. Nu contemplativ-nostalgică, lăcrămoasă și resemnată. Ci activă, creatoare, combativă. In "duhul" Neamului din care-și are obârșia. Ii străjuiește întru nemurire, crucea închinată martirilor și eroilor căzuți în lupta pentru Dumnezeu, Neam, libertate, ridicată de Asociația Culturală Română, vecină cu cea înălțată Generalului antibolșevic Platon Chirnoagă. Colo, sus, pe vârf de piatră, stă santinelă a credinței strămoșești, capela ortodoxă, mică la trup, mare ca putere de înarmare morală. Alături de clădirea Centrului Cultural "Nae Ionescu" ce beneficiază de o vastă bibliotecă, construită cu brațe vânjoase și suflete tari, alte efigii ale românismului creștin: un monument al lui Eminescu, o troiță de lemn dedicată poetului Aron Cotruș, dincoace o alta pentru cei jertfiți în crâncena cruciadă anticomunistă. Toate sub semnul tricolorului ce fâlfâie răsăritean pe semețe catarguri suple, privind încrezător parcă țara-mamă de peste pământuri și ape...

N'am fi completi, dacă n'am menționa parcul cu bănci și mese de pe-aproape, de o ordine și curățenie exemplare, terenul de sport de mai încolo și trailerele (cabinele) ospitaliere din jur, proprietate a unor Români a căror generozitate este cu adevărat pilduitoare.

Totul, "o gură de rai" românesc!

Desigur, pentru un obișnuit al locului, toate aceste lucruri țin de ordinul cotidian al bunului simț național, grefat pe trunchiul sănătos al unei civilizații contemporane avansate. Dar, pentru unul venit din țară (ca invitat, la "Romfest '92", al neobositului și temerarului ziar "Cuvântul Românesc") ele dobândesc dimensiuni inedite. Dimensiuni, care fiind la mijloc o specie a dragostei aplicate, conțin un coeficient de iraționalitate și de nedemonstrabil. Virtuțile locului și ale oamenilor săi pot constitui un model, însă și o punte de legătură dincolo de spațiu, timp și generații. E un tip interesant și productiv de naționalism creator, profetic, constructiv, care vede înainte un viitor limpede și încurajator. Este o formulă de comunitate națională și creștină, ancorată în tradiție, deschisă înnoirilor autentice și atentă la calitate profesională.

Si, mai cu seamă, e ceea ce ne trebue în primul rând nouă, celor din țară: un patriotism real, deloc demagogic sau lătrător, care nu se epuizează vorbind despre, ci care dinlăuntrul fenomenului, implicit, devine o stare de spirit, o modalitate de unire și de luptă prin fapte.

In acest sens, Câmpul Românesc se transformă într'o invitație la reflecție, la inițiativă și acțiune mântuitoare.

ASOCIAŢIA CULTURALĂ ROMÂNĂ
HAMILTON - CANADA

TABĂRA DE VARĂ 1996
DELA CÂMPUL ROMÂNESC

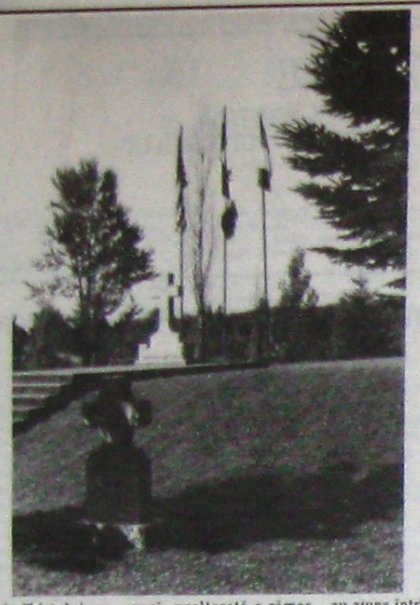

Supuşenia *"bielului om sub cârma vremurilor"* a făcut ca peste orgoliile oamenilor înţelepciunea cronicarului român - inspirată şi de litera Eclesiastului - să fie dovedită mai pregnant în viaţa Românilor din bejenie.

Tradiţii împământenite de sute de ani în România nu au mai putut fi transplantate în lumea nouă. Nici iarmaroacele specifice ţării de baştină, nici târgurile anuale, nici Moşii de Vară, nici căluşarii care colindau sate, târguri şi oraşe şi cu atât mai puţin unicul şi de neuitatul Târg de Fete de pe Muntele Găina. Sinaltă realitate mai puternică a rămas înrădăcinată în sufletul şi simţirea Românilor. Schimbarea locului a adus şi schimbarea formei şi această schimbare este specifică pe toate planurile în marile şi puternicele state din lumea născută pe coasta de Răsărit a Atlanticului. Statele noi, bine organizate administrativ, au ajuns într'un timp relativ scurt în poziţia de lideri ai lumii, datorită elementelor prea controversate şi îngrădite în Europa: Libertatea şi Democraţia. În acest climat, creat sub deviza *"unitate în diversitate"* respiraţia redusă a oporgură, nealterată a rămas tradiţia creştină, iar slujbele în biserici n'au fost schimbate cu nici o literă, cu excepţia celor care au părăsit bisericile străbune spre mirajul sectant.

Dacă tradiţia formală n'a putut fi adusă în traistă, o

milton, Canada.

După ravagiile celui de-al Doilea Război Mondial, o mână de tineri, scăpaţi de urgiile războiului, de lagărele de concentrare şi de ocupaţia comunistă, au reuşit să treacă oceanul şi să ajungă în Canada. Nu-i aştepta nimeni cu braţele deschise, nici cu masa pusă. Erau însă tineri, vrednici şi cu dor de muncă. S'au apucat de lucru. Unii veniseră cu calificări superioare din ţară, alţii s'au apucat să-şi termine studiile şi au reuşit pentru a ocupa servicii de răspundere. Cea mai importantă realizare a lor a fost însă sudura cu vechii Români - unii de câteva generaţii - aflaţi în Canada.

Această sudură s'a concretizat în fondarea *"Asociaţiei Culturale Române"* din Hamilton - Ontario, care a luat fiinţă în anul 1957. Far călăuzitor în Marea Rătăcirilor, umăr la umăr în muncă şi cent după cent în economie, au reuşit ca în zece ani să adune din sărăcia lor un fond cu care să cumpere un teren de 47 acri, în anul 1967, pe care s'au apucat să construiască o sală de adunări, prin munca lor asiduă.

Terminată în 1969, această sală a fost primul lor cămin, unde se adunau pentru petreceri şi sărbători, unde timp de 19 ani au dat serbări, spectacole, au făcut nunţi şi s'au simţit în mediul lor.

Dragostea lor de românism a strâns tot mai multă lume în jurul asociaţiei, iar nevoia de a fi împreună a inspirat o formă nouă şi mai largă a întâlnirilor. Astfel, în anul 1971 s'a inaugurat prima săptămână a câmpului românesc. Erau invitaţi Românii de pretutindeni, să vină cu trailere, corturi, să-şi construiască aici cabane, pentru ca odată pe an, să trăiască o săptămână de duh şi simţire românească.

S'a împlinit de atunci un sfert de veac. Sala construită nu mai făcea faţă solicitărilor, a fost demolată în 1986 şi s'a început construirea unui complex modern, terminat în 1987.

Săptămâna Câmpului Românesc a devenit de acum o tradiţie şi de ea s'au legat multe evenimente culturale. Cu ocazia centenarului naşterii lui Nae Ionescu, în păstrarea memoriei marilor noştri înaintaşi, sala culturală nou construită unde activa Centrul Cultural al Asociaţiei, a primit botezul de *"Centrul Cultural Nae Ionescu"*. Tot în acel an, împlinindu-se 100 de ani dela moartea lui Mihai Eminescu, a avut loc sărbătorirea poetului naţional şi s'a ridicat monumentul Mihai Eminescu, operă în marmură albă a sculptorului Nicăpetre.

În 1992, Centrul Cultural Nae Ionescu a găzduit sesiunea celui de-al treilea festival ROMFEST '92, care a prilejuit o fericită întâlnire a Românilor din Exil, cu reprezentanţi ai culturii şi suferinţei româneşti din România şi Basarabia.

Săptămâna Câmpului Românesc din acest an a debutat în stilul ei tradiţional, cu deosebirea că arborii şi brădetul erau mai înalţi, iarna îşi lăsase urme grele, dar harnicii gospodari le reparaseră până în ziua deschiderii. Covorul de iarbă tăiată proaspăt, se întindea mai viguros, adăpat din plin de o primăvară prea darnică în ploi.

Conferenţiar: Prof. Ion HALMAGHI, Moderator: Zahu PANĂ, Conferenţiar : Prof. Dr. Nicolae CIACHIR

Dela stânca tricoloră, îndreptar pe drumul *"Concession 10"*, unde placarda te anunţă că ai ajuns la Câmpul Românesc, tunelul verde te însoţeşte până la deschiderea luminişului, unde crucile de piatră ridicate în memoria morţilor în închisorile comuniste şi a generalului român anticomunist Platon Chirnoagă, mărturisesc trecătorului că fără jertfă nu există mântuire. Deasupra lor, fâlfâie steagurile canadian, american şi românesc, mărită trinitate şi garanţie a libertăţii.

Întinsul câmp, străjuit de cabane albe - ca nişte fete în ii ieşite la horă - te primeşte cu brăduţi mici, care te aşteaptă în închipuita primire cu pâine şi sare a ospitalităţii româneşti.

Plasa întinsă pe terenul de volei îţi aminteşte că tinerii au alte sporturi decât trânta bărbătească, iar terenul de fotbal aduce celor mai în vârstă nostalgia anilor de liceu. Treci grăbit prin parcul de odihnă, printre băncile cu mese aşezate pentru taifas, însoţit de gălăgia celor care se scaldă în piscină. Cobori uşor, pe pantă şi te opreşti reţinut de o mână nevăzută, la troiţa lui Aron Cotruş, care te întreabă: *"ai citit* lângă turnul clopotniţei. Uită unde eşti, fii tu însuţi, cu dragostea din tine şi vei simţi comuniunea cu el. Dar poate este încă prea devreme pentru oameni...

Să revenim însă la Săptămâna Câmpului Românesc. Luni 22 Iulie a fost ziua de cunoaştere a oaspeţilor veniţi din România, Statele Unite şi Canada.

Marţi 23 Iulie, după excursia dela Niagara, seara a avut loc tradiţionalul foc de tabără, cu cântece, snoave şi bucuria copiilor care zburdau pe lângă foc. Cu această ocazie George Donisan, preşedintele Asociaţiei Culturale Române a deschis Săptămâna Câmpului Românesc urând *"Bun venit"* tuturor participanţilor la Tabăra de Vară 1996 dela Câmpul Românesc.

Miercuri 24 Iulie la *"Centru"*, se dă semnalul de adunare. Este prima seară a comunicărilor.

George Bălaşu, directorul *"Cuvântului Românesc"*, anunţă auditoriul că Centrul Cultural Nae Ionescu a ales ca moderator al comunicărilor din acest an pe Zahu Pană, cunoscut poet şi publicist.

În aplauzele întregii săli, Zahu Pană, adânc marcat de ireparabila pierdere suferită prin moartea soţiei, ocupă plin de sobrietate locul şi dă cuvântul primului conferenţiar, **Dr. Pr. Dumitru Ichim** care vorbeşte despre ***"Logos, înlogozizare şi deslogosizare"***, căutând să stabilească o legătură între Heraclit, vechile curente filosofice şi creştinism, în special Sfântul Ioan Evanghelistul. Subiectul, care condensa peste 2000 de ani de istorie, filosofie şi teologie a fost ascultat cu atenţie.

Al doilea conferenţiar a fost **Dr. Andrei Coltofeanu** din România, care a vorbit despre ***"Lovitura de stat decembristă din România anului 1989"***. Conferenţiarul, care are la bază şi Facultatea de Drept, a prezentat evenimentele din Decembrie 1989 ca o lovitură de stat comunistă, care n'a urmărit decât instalarea comuniştilor din eşalonul doi în locul celor din eşalonul unu. Argumentând cu texte juridice din Constituţie, a susţinut că întregul regim dela Bucureşti, în frunte cu Ion Iliescu, este ilegal şi datoria Românilor din ţară şi din exil este aceea de a face ca această ilegalitate să fie înlăturată. Subiectul de mare actualitate a stârnit discuţii duse în stil academic, din care s'a conturat concluzia că într'adevăr a fost folosită lovitura de stat pentru apărarea puterii, dar această lovitură n'ar fi avut nici un efect fără demonstraţiile care au dus la revoluţia tineretului cu jertfele de sânge ale celor care manifestau: *"Vom muri, dar vom fi liberi"*. Furtul revoluţiei cu justificarea de *"emanaţi"* a ei duce în final la esenţa tezei conferenţiarului.

Joi 25 Iulie, conferinţele încep cu lucrarea lui **Zahu Pană**, despre ***"Reeducarea dela Aiud"***. După mai bine de 30 de ani, în ţară şi în exil a început să se ridice vălul de pe această acţiune, ultima de mare anvergură a brutalităţii comuniste. În publicaţia *"Puncte Cardinale"* dela Sibiu, Demostene Andronescu a publicat un serial despre această acţiune şi Zahu Pană, vorbind despre premizele care au dus la reeducarea dela Aiud, a făcut o trecere în revistă a evenimentelor politice internaţionale şi interne, care au favorizat pe comunişti în declanşarea ei. Este de datoria celor care cunosc împrejurările cât şi acţiunea acestei reeducări să aducă la lumină cunoştinţele lor pentru cei de azi şi pentru istoricii de mâine - a spus Zahu Pană - pentrucă fiecare din noi cunoaşte doar câte un fragment din ea şi numai contribuţia tuturor celor trecuţi prin Aiud în acea perioadă poate da monstruzitatea ansamblului ei. Bine documentată, plină de momente emoţionante, conferinţa a fost urmărită cu un viu interes, sfârşită în lacrimile ascultătorilor care, la propunerea Ing. Albulescu, s'au ridicat în picioare şi au păstrat un minut de reculegere pentru victimele dela Aiud.

A doua conferinţă a fost a **Preotului Gh. Calciu** care a vorbit despre ***"Cauzele secrete ale Reformei lui Luther"***. Bogata bibliografie care a stat la pregătirea conferinţei, claritatea expunerii, stilul literar şi dicţia conferenţiarului au făcut ca la sfârşitul conferinţei interesul subiectului să fie atât de mare încât numărul de întrebări şi răspunsuri date să apară ca alte miniconferinţe cu explicaţii despre epoca, ambianţa, structura societăţii şi rolul bisericii în perioada respectivă.

Vineri 26 Iulie, Zahu Pană - moderatorul sesiunii - a prezentat pe cei doi conferenţiari, oameni de prestigiu şi de cultură - Prof. Ion Halmaghi din Statele Unite şi Prof. Dr. Nicolae Ciachir, istoric din România.

După prezentarea celor doi conferenţiari, Zahu Pană a ţinut să sublinieze importanţa naţională a sesiunilor culturale dela Câmpul Românesc printr'o observaţie pertinentă a momentului acelei seri.

El a scos în evidenţă că chiar în acel moment cei trei care se găseau la masa conferinţei: Prof. Ion Halmaghi, Prof. Dr. Nicolae Ciachir şi dânsul ca moderator, vorbind cu toţii despre România şi naţionalismul românesc sunt născuţi în teritorii care nu aparţin României. Prof. Ion Halmaghi este născut în Statele Unite ale Americii, Prof. Dr. Nicolae Ciachir este născut în Basarabia, care deşi pământ românesc nu aparţine României, iar Zahu Pană este născut în Macedonia, manifestând cu toţii pentru cauza României şi a idealului românesc în Canada.

Iată, a arătat dânsul, că simţirea românească este aceeaşi oriunde ne-am afla, întinzându-se în extra-spiritualitate aşa cum vapoarele, avioanele şi ambasadele se bucură pe plan politic de extra-teritorialitate.

După această remarcă a urmat conferinţa Prof. Ion Halmaghi.

În stilul său sobru, academic şi literar, **Ion Halmaghi** a vorbit despre ***"Adevăratul naţionalism din România"***, o sinteză a valorilor spirituale româneşti şi a curentului naţionalist din România, începând cu secolul trecut, conturat de noile dimensiuni după reîntregirea României Mari, prin curentul născut de *"Generaţia din 1922"* şi dus la apogeu de generaţia dintre cele două războaie mondiale. Definind cu precizie naţiunea ca unitate a celor de un sânge, o credinţă şi un ideal, şi ca o parte a omenirii creată de Dumnezeu, Ion Halmaghi a concluzionat că liantul care uneşte pe membrii aceleiaşi naţiuni pentru a lucra în folosul ei, este dragostea şi tot dragostea trebue să rămână şi ca raport de relaţii cu celelalte naţiuni.

Prof. Nicolae Ciachir a vorbit despre ***"Marile Puteri şi România"***. Înainte de începerea conferinţei, Zahu Pană a prezentat auditoriului un element în premieră: cartea Prof. Nicolae Ciachir *"Marile Puteri şi România, 1856-1947"*, o trecere în revistă a 91 de ani de istorie românească. Apărută în acest an, cartea nu a fost pusă încă în vânzare în librăriile din România şi Prof. Nicolae Ciachir a ţinut ca ea să fie lansată la Câmpul Românesc, unde s'au pus în vânzare primele exemplare, cu autograful autorului.

Cunoscut cititorilor *"Cuvântului Românesc"* prin serialele publicate, Prof. Nicolae Ciachir a prezentat un fragment de istorie, în

care Marile Puteri au jucat un rol în destinul României. Ca o sinteză a politicii Marilor Puteri, conferenţiarul a subliniat că după războiul Crimeii, Marile Puteri i-au izgonit pe Ruşi din ţările româneşti şi au garantat hotarele lor după care, în 1944, Marile Puteri ne-au cedat Rusiei şi nu ne-au garantat nimic.

Subiectul de mare actualitate a stârnit, cum era şi firesc, o mulţime de întrebări legate în special de relaţiile României cu Rusia şi Ucraina care ne-au ocupat Basarabia şi Bucovina. Prof. Nicolae Ciachir, în răspunsul dat, a mărturisit că ocupaţia comunistă a lăsat urme adânci atât în ţările fostei Uniuni Sovietice cât şi în România, unde o mare parte din populaţie este încă apatică, dacă nu chiar ostilă schimbării formelor actuale.

Cu aceste ultime concluzii, sesiunea de comunicări a luat sfârşit, iar a doua zi, Sâmbătă 27 Iulie a avut loc şedinţa Centrului Cultural Nae Ionescu pentru concluzii şi proiecte.

Seara, a avut loc tradiţională masă de închidere, cu un eveniment inedit: sărbătorirea familiei Betty şi Cornel Corsatea, pentru participarea neîntreruptă timp de 25 de ani la Săptămâna Câmpului Românesc. Orchestra, dansul şi petrecerea au întregit programul taberei de vară.

Luminile se sting şi cei prezenţi mai întârzie afară,

reţinuţi de frumuseţea dăruită de un clar de lună nemaiîntâlnit de mult.

Despărţirile emoţionante se sfârşeau cu noua urare: *"La anul la Câmpul Românesc"*, *"Cu bine şi Doamne ajută!"*

PARTICIPANT

ASOCIAŢIA CULTURALĂ ROMÂNĂ

HAMILTON, ONTARIO, CANADA

- SĂPTĂMÂNA CÂMPULUI ROMÂNESC, 1997 -

Grupul de tineri români din lotul Olimpiadei de Fizică, condus de prof. Voicu Grecu, decanul Facultăţii de Fizică din Bucureşti, fotografiaţi cu gazdele dela Câmpul Românesc, în faţa bustului lui Eminescu

Săptămâna Câmpului Românesc, tradiţionala manifestare a Românilor din Canada şi Statele Unite, s'a desfăşurat ca de obicei sub auspiciile Centrului Cultural *"Nae Ionescu"* dela Câmpul Românesc din Hamilton-Canada. Anul acesta a fost marcată de două aniversări deosebite: 40 de ani dela înfiinţarea Asociaţiei Culturale Române din Hamilton şi 10 ani dela înfiinţarea Centrului Cultural *"Nae Ionescu"*.

Erast Călinescu, Anca Gazibar, Zahu Pană şi Gabriel Stănescu

În aceste decade de aspru Exil, când virulenţa comunistă ataca furios orice manifestare românească necontrolată de regimul bolşevic din ţară, singurele cetăţi de rezistenţă şi manifestare de libertate, creştinism şi românism autentic trăiau în lumea liberă, prin

Dumitru Ichim, Zahu Pană, Prof. Nicolae Ciachir şi Andrei Bădin

curajul, sacrificiul, talentul şi realizările grupurilor de Români ajunşi în afara hotarelor ţării.

Acţiuni şi grupări româneşti au existat totdeauna printre Românii emigraţi în Apus. Societăţi frăterne, asociaţii culturale, şi biserici româneşti au fost înfiinţate în toate localităţile unde se înjgheba o comunitate românească. Ele priveau cu nostalgie spre ţara lăsată şi căutau să păstreze cât mai mult specificul ţării româneşti, ameninţată de puternica asimilare a noilor patrii. Unele au supravieţuit cu greu, iar altele au lăsat doar o luminoasă amintire, înghiţite de valul asimilărilor.

Privind retrospectiv la ultima jumătate de veac a acestui secol, când numărul celor care au părăsit Romînia îngroşând rândurile vechilor emigranţi români, trei realizări se detaşează net în fruntea activităţilor româneşti. Ele sunt: puternica Episcopie dela Vatra Românească, ctitorie a I.P.S.S. Arhiepiscopul Valerian Trifa; Biblioteca Românească dela Freiburg, operă unică a neuitatului Virgil Mihăilescu şi Câmpul Românesc dela Hamilton, minune înălţată de un grup de idealişti.

Dacă Biblioteca dela Freiburg trece printr'o grea perioadă, asaltată de Bucureşti cu aceleaşi intenţii cu care Ceauşescu vroia s'o acapareze, şantajată şi de guvernul german - care pentru a fi în ton cu Bucureştiul, i-a tăiat subvenţiile; dacă Episcopia dela Vatra Românească a intrat într'o eclipsă de unde nu se ştie când va ieşi, Câmpul Românesc dela Hamilton, cu destule sacrificii, îşi menţine cu cinste drumul pe care a pornit, evitând orice relaţie cu încă vechii reprezentanţi ai regimului dela Bucureşti. Pe acest drum a continuat şi anul acesta *"Săptămâna Câmpului Românesc"*, care a avut loc între 20-26 Iulie, 1997.

***

După creştineasca şi românească tradiţie, în prima zi a săptămânii, **Duminică 20 Iulie 1997**, a avut loc picnicul parohiei *"Sf. Gheorghe"* din Toronto, la care au participat într'o frumoasă serbare câmpenească şi Românii din centrele Hamilton, Kitchener şi London.

A doua zi, **Luni 21 Iulie** a început programul propriu zis. În imensa sală a Centrului Cultural *"Nae Ionescu"*, la ora 7 p.m. s'au aprins luminile. Publicul a luat loc şi George Bălaşu, directorul Săptămânii Câmpului a prezentat pe DL George Donison, preşedintele Asociaţiei Culturale Române, care a deschis oficial manifestările Săptămânii Câmpului Românesc urând bun venit oaspeţilor şi a prezentat asistenţei, pe Zahu Pană, numindu-l moderator al întregii sesiuni din acest an, invitându-l să preia conducerea lucrărilor.

După cuvântul de mulţumire pentru încrederea acordată, Zahu Pană înainte de a da cuvântul conferenţiarilor programaţi, roagă asistenţa să-i permită să prezinte grupul de tineri din România care au făcut cinste ţării, prin rezultatele obţinute la Olimpiada de Fizică, din acest an, ce a avut loc la Sudbury, Canada. Echipa de elevi din România a fost condusă de prof. Voicu Grecu, decanul Facultăţii de Fizică din Bucureşti şi în competiţia avută cu 54 de ţări de pe toate continentele, au obţinut următoarele rezultate: **Daniel Preda**, medalia de aur; **Mihaela Enculescu** şi **Bogdan Andrei**, medalie de argint; **Iulian Alecu**, medalie de bronz şi **Gabriel Grigorescu**, menţiune.

Prezentaţi pe rând, tinerii obţin entuziaste şi meritate aplauze din partea spectatorilor şi pe tot timpul şederii lor la Câmpul Românesc au fost înconjuraţi cu toată dragostea şi atenţia de către participanţii la sărbătorire.

După acest interludiu, se trece la sesiunea propriu zisă, conferenţiarii din această seară fiind: Erast Călinescu, din Montreal, Canada, Anca-Mihaela Gazibar, din România, şi Gabriel Stănescu din Atlanta, Georgia, USA.

Prima conferinţă *"Pe drumul Sfintei Cruci"* prezentată de Erast Călinescu, este o expoziţie de fotografii originale, opera autorului. Într'un număr redus de fotografii excepţional realizate, Erast Călinescu înşiră elementele dela geneză până la apoteoza învierii Mântuitorului, îmbinând armonios Scriptura cu viziunea eminesciană a Creaţiei. Fotografiile reprezentând haosul, creaţia omului, răstignirea şi Învierea, depăşesc simpla imagine fotografică adâncind în jocul de umbră şi lumină o compoziţie picturală în susţinera subiectului.

Anca-Mihaela Gazibar, prezentându-ne impresiile sale dela expoziţia *"Monumenta Romaniae Vaticana"* face un succint sumar al acestei expoziţii. Prilejuită de cea de-a 113-a aniversare a Arhiepiscopiei Catolice din Bucureşti, înfiinţată la 27 Aprilie 1883, expoziţia dela Vatican, deschisă sub înaltul patronaj al S.S. Papa Ioan Paul al II-lea, a fost prezentată şi la Bucureşti la Muzeul Cotroceni, în Ianuarie-Martie 1997. Întrucât conferinţa o prezentăm integral în acest număr, nu vom intra în detalii.

Al treilea conferenţiar, Gabriel Stănescu, a avut ca subiect ***"Nae Ionescu, sau triumful spiritului socratic în cultura românească interbelică"***. Înainte de a-i da cuvântul, Zahu Pană a prezentat primul număr din revista culturală *"Origini" (Romanian Roots)* editată de conferenţiar, care a reuşit să strângă în paginile ei un mănunchi de scriitori din România şi de peste hotare.

Conferinţa D-lui Gabriel Stănescu va fi publicată în numărul viitor al ziarului.

După terminarea conferinţelor au urmat întrebări şi discuţii la care au participat mai mulţi auditori.

Marţi 22 Iulie, au conferenţiat Prof. Dr. Nicolae Ciachir, ziaristul Andrei Bădin, ambii din România şi Pr.Dr. Dumitru Ichim din Kitchener, Canada. Cu această ocazie s'a făcut şi lansarea unei noi cărţi a profesorului Ciachir, intitulată ***"Istoria politică a Europei dela Napoleon la Stalin"***, care s'a bucurat de o frumoasă primire din partea publicului doritor de o carte bună. Conferinţa profesorului Ciachir - o sinteză a cărţii lansate - a fost ascultată cu viu interes prin datele prezentate, conferenţiarul fiind şi un pasionat cercetător al documentelor istorice.

Andrei Bădin a conferenţiat despre actuala problemă ***"România, NATO şi Uniunea Europeană"*** subiect urmărit cu foarte multă atenţie de public după proaspăta respingere a României de încadrare în NATO.

Deoarece s'au împlinit zece ani dela constituirea Centrului Cultural *"Nae Ionescu"*, s'a ţinut a doua conferinţă despre marele şi inegalabilul profesor, filosof, ziarist şi îndrumătorul unei întregi constelaţii de intelectuali români. Lucrarea în speţă a fost ţinută de Pr.Dr. Dumitru Ichim care a vorbit despre ***"Conştiinţa tragică a existenţei şi socraticul răspuns al lui Nae Ionescu"***.

Cele trei conferinţe au suscitat un viu interes şi la luările de cuvânt şi întrebări pe marginea lor s'au înscris foate mulţi vorbitori, unii pentru a clarifica elemente enunţate de conferenţiari, alţii pentru a completa cu elemente inedite părţi necuprinse în conferinţe. Întrebările pe teme istorice la lucrarea profesorului Ciachir ca şi cele pe teme actuale la conferinţa lui Andrei Bădin s'au prelungit până târziu în cadrul de cenaclu istorico-politic, accentul deosebit fiind pus pe necesitatea şi condiţiile sub care s'a semnat recentul tratat cu Ucraina, concluzia finală fiind că acest tratat este o mare eroare politică.

Monumentul Eroilor dela Câmpul Românesc ridicat în memoria martirilor neamului şi celor morţi în închisorile comuniste

Miercuri 23 Iulie a fost o frumoasă seară de poezie. Din imensul parc al Câmpului Românesc din Hamilton, din Kitchener şi din Toronto au venit Românii să asculte pe viu creaţiile altor Români, deştăraţi sau din ţară, rodite din suferinţă şi durere, dar şi din dragoste de frumos şi ideal. Au recitat din creaţiile proprii: Demostene Andronescu din România, Florica Bâtu şi Dumitru Ichim din Canada, Zahu Pană, şi Gabriel Stănescu din Statele Unite. Jean Bukiu şi Cornelia Rusu au interpretat în cântec şi recitare adaptări pe muzică din poeziile lui Radu Gyr şi Gheorghe Rădulescu, iar talentata Katy Dumitraşcu a încheiat seara de poezia cu impresionanta poezie *"Cîrmaci"* de Al. Vlahuţă.

Originalitatea temelor din poeziile recitate, ca şi inspirata alternare a recitatorilor organizată de Zahu Pană, a făcut ca seara de poezie să fie apreciată şi aplaudată de spectatori.

Joi 24 Iulie, a debutat cu excursia la cascada Niagara, spectacol inedit pentru cei mai mulţi dintre participanţi.

Seara, Pr. Gheorghe Calciu-Dumitreasa din Washington, USA a ţinut o vibrantă conferinţă despre ***"Rugăciune şi lumină mistică"***. Talentul de mare predicator, informaţia inedită, universala viziune a puterii rugăciunii, lumina necreată şi exemplele prezentate au ridicat conferinţa şi emoţia ascultătorilor la un înlat nivel de trăire. Cu acest prilej a fost lansată în premieră şi cartea Pr. Calciu *"Crist is calling you"*.

Spectatorii nu-şi revenisră încă din voiajul spiritual pe unde i-a trecut Pr. Calciu, şi la tribună este prezentat doctorul în chimie, ziaristul Wojcieack Grochala, de origină polonez care în anii 1994, 1995 şi 1996 a parcurs un itinerar de peste 1.500 de km. peste Carpaţii Meridionali. Surprins de frumuseţea munţilor şi locurilor din România, impresionat de marea ospitalitate a ţăranului şi munteanului român Dr. Wojeieck Grochala a învăţat româneşte şi în imagini imprimate pe diapozitive a prezentat într'o uimitor de cursivă limbă românească, dotat şi de o extraordinară memorie, numirile munţilor, vârfurilor de munte, râuri, prăpăstii, localităţi şi locuri istorice, mănăstiri care i-au adus meritatele aplauze şi felicitări atât din partea Asociaţiei Culturale Române din Hamilton, cât şi a celor prezenţi, impresionaţi de acurateţea cunoaşterii geografiei muntoase a României.

Seara s'a încheiat într'o petrecere veselă la focul de tabără aprovizionat din timp cu materiale de foc de către tinerii prezenţi la Câmpul Românesc. Amintind frumoasele vremuri ale României de altădată, focul de tabără devenit tradiţie a Săptămânii Câmpului Românesc atrage în jurul său cântăreţi şi recitatori improvizaţi şi duce din an în an sănătosul humor românesc prin glumele şi snoavele aduse cu noi în traista pribegiei.

Un fapt inedit în acest an, focul de tabără s'a prelungit până în zori, fiind aşteptată echipa artistică din Montreal, pentru a fi cazată. Se aştepta cu nerăbdare ziua de **Vineri 25 Iulie**, Studioul de teatru *"Cortina"* din Montreal era programat să prezinte piesa *"Gaiţele"* de Al. Kiriţescu. Tânărul teatru debutase la Montreal, dar acum era la prima deplasare. Actorii, nişte idealişti iubitori de teatru, care urcau pentru prima dată pe scenă au fost descoperiţi şi strânşi la un loc de Constanţa Lerca, singura actriţă profesionistă, care juca şi pe scenă, pe lângă regia artistică.

Ingineri, o profesoară, o asistentă medicală şi alţii cu diferite calificări după orele de serviciu uitau de oboseală şi veneau atraşi de voinţa şi puterea de convingere a D-nei Constanţa Lerca pentru a da viaţă unor personaje îndrăgite de mult de spectatorii din România.

Studioul de teatru *"Cortina"* din Montreal, Canada este prima formaţie de performanţă artistică realizată în această ţară. El aparţine de Centrul Cultural Român din Montreal care îşi desfăşoară activitatea sub auspiciile Bisericii Buna Vestire din localitate. Spectacolul cu piesa *"Gaiţele"* de Al. Kiriţescu la Câmpul Românesc era o noutate. Actorii (amatori) neeliberaţi încă de tracul debutului şi-au jucat atât de bine rolul, încât nimeni n'a observat că erau la prima prezentare în faţa unui public străin. Pasiunea cu care şi-au jucat rolurile a estompat orice carenţă la care s'ar fi oprit un profesionist sofisticat. Constanţa Lerca a reuşit să sudeze artistic o echipă tânără, dar ce este mai important a reuşit să trezească pasiunea pentru teatru şi solidaritatea plină de dragoste a relaţiilor dintre membrii trupei. Întregul spectacol a fost o ***mare reuşită***. Coeziunea dintre membrii studioului *"Cortina"* este atât de puternică încât ne oprşte de a da calificări personale. Toţi merită pe deplin aplauzele pe care le-au primit şi nu ne rămâne decât să-i felicităm pentru reuşită şi să fim alături de ei la momente de cumpănă pe care invidia altora va căuta să spargă această minunată echipă de artişti.

Sugerăm tuturor comunităţilor româneşti din Statele Unite şi Canada să invite *"Cortina"* în localităţile lor, pentru a încuraja această înimoasă iniţiativă să continue şi cu alte piese din bogatul repertoriu românesc. Avem nevoie de o echipă de teatru autentic în America sătui de *"şuşanele"* cu care suntem asaltaţi de câtva timp de o ciupercărie întreagă de speculanţi.

Închinare voua: Angelica Ilie, Alexandra Dinu, Gabriela Ungureanu, Lorela Drăghici, Elena Tudoroiu, Constanţa Lerca, Irina Dinu, Vania Atudorei, Cristian Păvălucă, Marian Costache, Cristina Rădulescu, Cristi Ciubutaru şi încă odată curajoasei regizoare Constanţa Lerca.

După terminarea spectacolului actorii au uitat de oboseala drumului şi tracul debutului şi împreună cu tineretul dela Câmpul Românesc - unde Paul s'a dovedit un vrednic urmaş al pionerilor acestui câmp aprovizionând cu lemne piramida *"focului indian"* - au aprins al doilea foc de tabără însufleţind cu tinereţea lor tăcută, seara canadiană. Dansurile şi cântecele din jurul focului erau mai însufleţite ca în ajun privite târziu după miezul nopţii de o lună somnoroasă care nu-şi deschisese decât jumătate din lumina ei. Când aproape răguşiseră de cântat, Octavian, un senior sedentar al Câmpului a întins un fir electric dela cabina sa până la foc şi veselia a început din nou pe muzica de pe casete...

Sâmbătă 26 Iulie, boema artistică era răspândită peste tot. Adio cazare şi camere comode. Tinereţea îşi trăia dreptul ei la evadare, lipsită ani de zile de natură, cum era în ţară pe munţi, în Delta, la mare sau în campinguri improvizate.

După deşteptare, întâlniri, discuţii cu *"locatarii"* Câmpului şi o excursie la Cascada Niagara. Ce contează că au fost şi peripeţii. Oare *"Căruţa cu paiaţe"* a precursorilor n'a trecut şi ea prin ele?

Seara la ora 6 a bătut gongul Banchetului de închidere a Săptămânii Câmpului Românesc. Orchestra *"Nimbus"* era la punct. La masa de onoare pe lângă oaspeţii români au luat loc stimata judecătoare a Biroului Cetăţeniei Canadiene din Hamilton D-na Leona Tickle.

Nicolae Pora, căruia nu-i prea plac discursurile festive şi ceremonialul, a fost desemnat de către comitet *"Maestru de ceremonii"*. Rând pe rând au fost prezentaţi oaspeţii veniţi la Câmpul Românesc din România, Statele Unite şi Canada, după cum urmează: Demostene Andronescu, Andrei Bădin, Prof. Dr. Nicolae Ciachir, Anca-Mihaela Gazibar din România.

Dl. şi D-na ing. Albulescu , Felicia Babeti cu trei copii, Jean şi Florian Buchiu, Pr.Gh. Calciu-Dumitreasa, Dl. şi D-na Cornel Corsatea, Dl. şi D-na Dorin Cristoloveanu, Chirilă Ciuntu, George Donev, Petru Lupuşor, Dl. şi D-na Vasile Mocanu, Dinu Negru, Zahu Pană, Cornelia Rusu, Dl. şi D-na Gabriel Stănescu cu copilul, din Statele Unite.

Pe lângă întreaga trupă a studioului de teatru *"Cortina"* din Montreal au mai participat: Erast Călinescu, Dl. şi D-na Drăghici, Jacques Iamandi, Ispas Naum şi Dl. şi D-na Şerban Popescu.

Numărul celor peste trei sute de participanţi care au luat parte la Săptămâna Câmpului Românesc este greu de menţionat. Prietenii noştri din Toronto, Ottawa, London, Windsor, Kitchener şi Hamilton au venit ca şi altă dată aducându-şi aportul lor la reuşita săptămânii.

Mass-media din ţară care a transmis permanent, a fost reprezentată de invitatul nostru special Andrei Bădin dela cotidianul Ziua şi ARPRES; Maria Minciu dela Radio Român Internaţional, şi Ion Longin Popescu dela revista *Curierul Românesc*.

Nu putem încheia desfăşurarea Săptămânii Câmpului Românesc fără a scoate în evidenţă aportul adus la succesul acestei sărbătoriri de către: Pr. Nicolae Zelea, Pr. Dumitru Ichim, Pr. Victor Crişan, George şi Dorothy Donison, Elisabeta Moisin, George şi Lena Bălaşu, Bill şi Sandra Asceniuk, Mihaela Moisin, Florian Săndulescu, Dan şi Emilia Aprihăneanu, Mitică şi Sunita Covaci, Paul Cărămidă, Ion Simion, Ilie Croitoru, Florin-Alexandru Săndulescu, Angela Manolescu, Nicolae şi Virginia Pora, Sandra Manolescu, Maria Arnăutu, Tudor Murgoci, George Biltan, Ghiţă Pop, Octavian Melenciuc, Danny Manolescu, Ion Bagiu, Dorian şi Cristina Popescu, Lucian şi Roxana Efanov, Rene şi Diana Goioane, Moris Goian şi alţii, care au făcut ca oaspeţii să se simtă într'o caldă atmosferă de dragoste şi frăţie românească.

Poate am omis unele persoane care alături de cei de mai sus au muncit şi ajutat să se realizeze această săptămână românească în mersul ei ascendent dela an la an. Celor omişi le cerem cuvenitele scuze.

Pe lângă succesul întregii săptămâni a Câmpului Românesc, în sesiunea aceasta s'au lansat în premieră două cărţi, o revistă românească şi s'a realizat un spectacol de teatru în prima sa deplasare.

Când târziu, după miezul nopţii, muzica a încetat şi luminile s'au stins în sala de festivităţi, tineretului nu-i venea să se despartă de această adevărată trăire românească. Un nou foc de tabără s'a încins, romanţele de despărţire au urmat dansului şi acolo lângă focul mocnind în ultimele resturi de lemne s'au culcat sub cerul protector în saci de dormit, trezindu-se în zori cu părul plin de rouă.

Rămas bun sfânt Câmp Românesc şi la anul într'o revedere mai bogată.

Participant

Masa de onoare a banchetului de închidere. Dela stânga la dreapta: Demostene Andronescu, prof. Nicolae Ciachir, Anca Gazibar, Andrei Bădin, escorta D-nei Judecătoare Leona Tickle dela Serviciul de Imigraţie (invitată specială) George Donison, Virginia Pora, Nicolae Pora, Pr. Dumitru Ichim

Zahu Pană şi Părintele Ghe. Calciu Dumitreasa

Scenă din piesa "Gaiţele": Norica Tudoroiu (Lena), Angelica Ilie (Aneta) şi Constanţa Lerca (Zoia)

Jean Bukiu, Cornelia Rusu, Dumitru Ichim, Florica Bâtu-Ichim, Zahu Pană, Demostene Andronescu şi Katy Dumitraşcu

Aspect dela conferinţele ce au avut loc în sala Centrului Cultural "Nae Ionescu" dela Câmpul Românesc